

Ernstas Moderzonas
VELNIO PINKLĒSE

Ernstas Moderzonas

VELNIO PINKLĖSE

Paaiškinimai ir įspėjimai

LEIDYKLA
Jona

UDK 23/28(13)
Mod-23

Versta iš leidinio:
Ernst Modersohn
IM BANNE DES TEUFELS, 1989

Iš vokiečių kalbos vertė Z. Ardickas
Redaktorius V. Sirtautas
Dogmatikos redaktorė N. Latužienė
Techninė redaktorė D. Mataitytė
Korektorė J. Vaitkevičienė

ISBN 9986-401-07-0

© Vertimas į lietuvių kalbą,
leidykla „Jona“, 1993

Leidėjo pratarmė

Knygos pavadinimas iš pirmo žvilgsnio gali išgąsdinti. Su velniu, Dievo priešininku, nenorima turėti jokių reikalų. Argi maždaug prieš du šimtus metų Švietimo epochoje velnio pavidalo neatsikratyta vienu juokingu rankos mostu, kai pagarsėjęs posmas buvo paimtas į bažnytinį giesmyną:

Dievui amžina garbė!
Jokio velnio jau nebėr!
Taigi kur jis pasidėjo?
Protas jį jau nugalėjo.

Šiandien, atomo ir kosmonautų amžiuje, mūsų šiuolaikiniam pasaulėvaizdyje velnio pavidalas nustumtas į sakmių ir pasakų sritį.

Kita vertus, kaip tik šiandien patiriame, kaip gąsdinamai daugėja spiritistinių būrelių, šėtono garbinimo, raganų ratelių ir visko, kas susiję su okultizmu.

Kaip Jėzaus Kristaus sekėjai turėtume blaiviai, kaip kad ir Jėzus darė, skaitytis su nematoma tikrove, kuri mus supa ir siūlo visa, kad įstumtų žmones į amžiną pražūtį ir sukurstytų juos prieš Dievą.

Ernstas Moderzonas per ilgus sielovados metus gerai patyrė tamsius žmogaus gyvenimo užkampius. Šiuo ganytojišku patyrimu jis dalinasi su knygos skaitytojais.

Mes iš naujo leidžiame 1948 m. autoriaus tvarkytą knygą ir prašome Dievo, kad ji daugeliui skaitytojų atvertų akis Dievo realybei ir atvestų juos arčiau Jėzaus Kristaus, kuris Dievo buvo pasiūstas atpirkti mūsų nuodėmes.

„Herold“ leidykla
Aslaras, 1986 m. pavasaris

Pratarmė 13 – ajam leidimui

Šiandien mes gyvename tokiu laiku, kai nebestebina dienraščiuose, iliustruotuose žurnaluose ir t. t. daugeliui milijonų skaitytojų siūlomi horoskopai, kai šviesiausios asmenybės ir įžymiausi politikai klausia aiškiaregių patarimo, o iš bažnyčių sakyklų vargu ar bekalbama apie Dievo priešininką velnią, visų šių suvedžiojimų kaltininką. Visa tai sumenkinama ir nematoma, kaip mūsų tautos dauguma nebegali laisvai kvėpuoti šiose tankiai suraizgytose velnio pinklėse, kadangi jai užtvertas kelias prie tėviškos Dievo širdies.

Netgi ir šiandien yra krikščionių, kurie išpažįsta Jėzų Kristų, tačiau neigia tebesančią šio pasaulio kunigaikščio valdžią. Todėl galėčiau prisiminti 1940 m. gruodį, kai suimtą gestapo Ernstą Moderzoną ateistas psichiatras Jenoje pripažino protiškai nenormaliu (net jo nematęs) vien todėl, kad jis savo pamoksluose ir knygose kalbėjo apie velnio egzistavimą.

Moderzonas, kaip patyręs evangelistas, ganytojas ir Biblijos žinovas, liudijo, kad piktojo, Šėtono, valdžia yra didelė žemėje, bet Jėzaus valdžia dar didesnė, nes Jis nugalėjo mirtį ir velnią. Sielų ganytojas ir rašytojas Moderzonas dar ir šiandien tai liudija vėl išpopuliarėjusiose knygose – beveik 40 metų po jo mirties (1948 m.) – o ypač šiais įdomiais patirties pavyzdžiais, kurie padėjo jau daugeliui žmonių.

Gerda Cotmajer
Hedemiundenas, 1986 m. sausis

Pratarmė 1 – ajam ir 2 – ajam leidimui

Šioje knygoje neketinu pateikti mokslinio tyrimo apie tamsią okultizmo sritį. Norėčiau pasitarnauti kaip sielų ganytojas. Ir pirmiausia tiems, kurie per burtininkavimo nuodėmes pateko į velnio pinkles ir nežino, kaip išsivaduoti. Mielai noriu jiems padėti ir patarti, taip pat parodyti kelią į laisvę. Norėčiau pasitarnauti ir tiems, kurie yra patekę į velnio pinkles ir visai to nežino. Jiems norėčiau paaiškinti ir parodyti, kaip pavojinga ir lemtinga yra burti iš kortų, užsiimti astrologija, pranašavimais ir užkalbėjimais, spiritizmu, hipnotizavimu ir magnetopatija, kad ir jiems pažadinčiau poreikį išsivaduoti iš tamsos valdžios. Ir trečia, norėčiau pasitarnauti tiems, kurie yra pašaukti skelbti Dievo Žodį ir užsiimti ganytojiška veikla. Pernelyg retai kalbama apie šias labai paplitusias burtininkystės nuodėmes, todėl tiek daug žmonių negali pasiekti tikėjimo ir ramybės.

Aš stengiausi, kur tik galima, pasakoti pačių liudytojų lūpomis. Tokie liudijimai paprastai įtikina labiau nei pamokymai.

Vos tik paskelbęs šiuos teiginius savo savaitiniame leidinyje „Pašvėstas Viešpačiui“, gavau daug laiškų, kuriuose žmonės dalijosi savo išpūdžiais, jog tik dabar supratę, kas jiems kliudė dvasiniame gyvenime pasistūmėti pirmyn. Norėčiau matyti šią knygą palaimintą, kad į tą tamsią sritį patektų šviesos ir žmonės galėtų susivokti esą nelaisvėje ir priimtų nuostabią Dievo vaikų laisvę!

Ernstas Moderzonas
Bad Blankenburgas, Tiuringija, 1924 m. vasara

Kaip man teko patirti tai,

ką čia užrašiau? Tai turiu papasakoti pirmiausia.

Prieš daugelį metų, kai evangelizavimo susirinkimuose dažnai girdėdavau dabar jau velionį Eliją Šrenką kalbant apie burtininkavimo nuodėmes ir piktnaudžiavimą Dievo vardu, vienas sau galvodavau: „Kodėl jis apie tai taip dažnai kalba? Juk tuo dabar niekas nebesiverčia. Kas gi dar patikės tokiais dalykais? Juk mūsų pažangiais laikais šie prietarai yra seniai išnykę!“

Tačiau pamažu ir aš įgijau patyrimo ganytojiškoje veikloje. Keliaujantis evangelistas turi daugiau progų ganytojiškam tarnavimui nei parapijos kunigas. Pas mane ateidavo žmonės, kurie skundėsi, kad juos kankina šventvagiškos mintys. Jiems įkyriai lindo mintys, apie kurias jie tikrai žinojo, kad patys tokių nenorėjo ir nebūtų pagalvoję. Kažkokia jėga vertusi juos formuluoti šias mintis. Ir šios piktos mintys prieš Dievą, daugiausia prieš Šventąją Dvasią, ateidavo ypač tada, kai jie norėdavo melstis, skaityti Bibliją arba eiti į susirinkimą.

Paklausinėjęs sužinojau, kad juos jaunystėje arba vaikystėje „užkalbėjo“. Tai buvo aiškiai tas pats, apie ką taip dažnai girdėjau kalbant senąjį Šrenką, bet aš išvelgiau tik atsitiktinį sutapimą tokiais atvejais, kai žmonės, kuriuos kamavo šventvagiškos mintys, kažkada buvę ir „užkalbėti“.

Patirdavau tai vis dažniau. Pagaliau šis dalykas patraukė mano dėmesį ir aš pastebėjau, kad čia yra vidinis ryšys. Galų gale įsitikinau: „užkalbėjimas“ pritraukia šventvagiškas mintis. Man viskas pasidarė taip aišku, kad tu, kurie išpažino šventvagiškas mintis, aš daugiau nebeklausinėdavau: „Ar jus kada nors užkalbėjo?“ – bet visiškai

kai tvirtai ir atvirai šitą pareikšdavau tiems žmonėms. Dažniausiai jie išsigandę ir nustebę ištardavo: „Iš kur jūs tai žinote?“ Ir aš atsakydavau, kad iš ganytojiškos veiklos patyriau, jog šventvagiškos mintys visada yra „užkalbėjimo“ nuodėmės pasekmė.

Bet kartais man ir atkirsdavo: „Apie tai aš nieko nežinau!“ Tada sakydavau: „Pasiklauskite savo motinos, ar jus vaikystėje „užkalbėjo!“ Ir išdava beveik visada būdavo tokia: „Taip, aš užkalbėtas!“

Keletu atvejų nebebuvo įmanoma to nustatyti, nes motina jau buvo mirusi. Arba jie tvirtai pareikšdavo, jog to neįvykę. Tačiau aš esu nustatęs šį tarpusavio ryšį tokia daugybe atvejų, kad visiškai įsitikinęs, jog jo būta ir tada, kai neįmanoma įrodyti. Jei ne motina, tai tikriausiai pribuvėja padariusi vaikui šią nuodėmę, kad jį išvaduočiau iš kokios nors bėdos. Tiuringijoje yra vienas kaimas, kuriame pribuvėja jau keletą dešimtmečių „užkalba“ kiekvieną naujagimį.

Laikui bėgant prie šio pirmojo patyrimo prisidėjo antrasis. Aš kalbėdavausi su žmonėmis, kurie norėjo pasiekti dvasios ramybę. Aiškinau jiems apie išganyką ir pamokydavau, kaip pasiekti ją tikėjimu. Tačiau visos pastangos ir maldos buvo veltui. Jie neįtikėdavo. Tarsi kažkokia jėga tam trukdė. Aš tyrinėčiau tą reikalą ir priėjau išvadą, kad buvo naudojama „simpatija“ (užkalbėjimo burtai(red. past.)) Šis atradimas vis kartojos, ir dar taip dažnai, kad pagaliau man tapo nenuginčijamai tikra: kas buvo užkalbėtas, tam sunku įtikėti. Užkalbėjimas yra kliūtis atsivertimui.

Kai kurie išgyveno tam tikrą atsivertimą ir vis dėlto nepasiekia tikros dvasios ramybės. Jiems vis iškyla abejonių: „Ar aš iš tikrųjų priimtas? Ar Viešpats tikrai atleido mano nuodėmes?“ Tarsi kas nors jiems šnibždėtų:

„Tik neįsivaizduok! Tu juk neatsivertei! Tu gi eini į pražūtį! Veltui stengiesi! Niekas juk nebegelbės“.

Paskui aš pastebėjau, kad tie patys reiškiniai atsiradavo tada, kai žmonės per būrėjus kortomis ir pranašautojus ar pranašautojas norėjo sužinoti ateitį, ir visai nesvarbu, ar jie tuo tikėjo, ar ne. Net jeigu jie pajuokavo, rezultatas buvo tas pats. Aš niekad neužmiršiu vieno atsitikimo. Kartą per Biblijos kursus pas mane atėjo jaunas kunigas, kuris labai rimtai norėjo atsiversti. Jis turėjo tikinčių krikščionių pavyzdį – savo tėvus – , o ir pats žinojo, kad to reikia jo sielai. Aš parodžiau jam kelią, kalbėjau ir meldžiausi su juo – tačiau tai nieko nedavė. Mes vėl aiškinomės. Veltui. Aš nepasiekiau tikslo. Paprašiau pagalbos vieno patyrusio brolio, irgi dalyvavusio kursuose. Ir šis nepasiekė tikslo. Kai mes pasikvietėme trečią brolių, vaizdas buvo tas pats. Pagaliau aš jo paklausiau, ar jis kada nors neturėjo ryšio su užkalbėtojais. Ne, niekada, jo tėvai buvo tikintys, jie niekada nebūtų to pakentę. Tada ar jis nepraktikavo ateities spėjimų? Taip, juokėsi jis, studentas būdamas kartą juokais nuėjęs pas būrėją kortomis ir paprašęs išpranašauti jam ateitį. Aš tariu: „Štai kur priežastis, kodėl Jūs negalite įtikėti Kristumi. Jūs esate tamsiųjų jėgų įtakoje, ir kaip tik dėl šio dalyko“. Jis nusijuokė ir tarė, kad neįmanoma, jog tai būtų priežastis. Kai kursai pasibaigė, jis vėl išvyko namo sudaužyta širdimi.

Nuo to laiko šis patyrimas man taip dažnai kartojosi, kad pradėjau apie jį šnekėti ir savo evangelizacinėse paskaitose. Visai taip, kaip anksčiau šnekėdavo senasis Šrenkas, dabar teko kalbėti ir man. Ir pasekmės buvo tokios, kad mano paskaitose ėmė lankytis vis daugiau žmonių, kurie skundėsi, kad ir jie per tokias nuodėmes pateko į priespaudą.

Juo daugiau kaupėsi tokių patyrimų, juo labiau jaučiau reikalą apie tai rašyti savo laikraštyje „Pašvėstas Viešpačiui“. Ir vėl pasekmės buvo panašios – šios srities išpažinčių srautas. Dabar nepraeina nė dienos, kad žodžiu ar raštu neturėčiau aiškinti šių dalykų.

Taigi iš daugelio ganytojiškų patarnavimų žinau, kokią milžinišką įtaką mūsų visuomenei turi burtininkystės nuodėmės, kiek daug žmonių yra šių nuodėmių priespaudoje, kiek daug gyvena velnio pinklėse.

Aš dažnai stebiuosi, kad ne visi ganytojai apie tai kalba, kad apie tai nebekalbama paskaitose ir veikaluose. Burtų įtakoje yra ištisos vietovės, kur užkalbėjimas tapęs tiesiog liaudies medicina. Kai norima atsikratyti karpų, kai sergama, einama ne pas gydytoją, o pas vyrą, kuris „sugeba šį tą padaryti“, arba pas moterį, kuri gali ligą „užkalbėti“. Ir žiūrėk, tai padeda. Taigi žmogus būna įsitikinęs, kad įvyko kažkas gero. O jei čia dar panaudojami Dievo Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardai, tada neabejotinai visa tai palaikoma kažkuo geru ir dievobaimingu!

Taip sako ne tik tie, kurie kreipiasi į užkalbėtojus, taip sako ir patys užkalbėtojai bei dvasių iškvietėjai.

Jie tiesiog teigia, kad tai esanti iš apaštalų perimta biblinė gydymo priemonė. Ir kas tokį dalyką vadinaš burtais ir nuodėme, tas turįs už tai atgailauti. Bet aš šį sąmoningą užkalbėjimą laikau sunkia nuodėme, burtininkavimo nuodėme, kuri atskiria nuo dangaus, jei žmogus po to nuoširdžiai neatgailauja. Velnio šedevras – pavaizduoti šią nuodėmę tokią nekaltą, netgi kaip biblinę priemonę, o tai vis dėlto yra nuodėmė, už kurią Dievo Žodis baudžia sunkiausią bausmę.

Taigi jaučiu vidinį poreikį pasidalinti savo patyrimais ir stebėjimais, kad galėčiau pasitarnauti kitiems. Dauge-

lis dar apnaiptol nepripažino to nuodėme, jie visai nenujaučia, kaip atsirado keista jų dvasinio gyvenimo būseną, kodėl jie negali rasti ramybės ir džiaugsmo. Jiems norėčiau parodyti: štai kur glūdi priežastis! Kol dėl to neatgailausite, kol to nepripažinsite nuodėme, nebus jums išsilaisvinimo iš velnio pinklių.

Norėčiau pasitarnauti ir tiems, kurie pašaukti ganytojiškai veiklai. Daug kas ir nežino, kokios pražūties jėgos čia slypi. Jie niekad apie tai nekalba, niekad apie tai neklausinėja, todėl daugelis visai ir nemano, kad iš čia gali rasti priespauda ir pančiai, kamuojantys ne vieną.

Šiuos patyrimus ir pastebėjimus užrašiau nenoriai, nes žinau, jog kišuosi į šėtono karalystę. Jis, žinoma, nesitaikstys su tuo, kad apie šią sritį būtų kalbama ir rašoma aiškiai ir atvirai.

Iš savo, kaip keliaujančio evangelisto, gyvenimo žinau, kaip velnias stengiasi sutrukdyti skelbti Dievo Žodį. Dažnai atsitinka, kad kaip tik tada, kai noriu pradėti misionieriaus kelionę, pats pasijuntu blogai arba susergera vienas iš mano artimųjų, todėl nebegaliu išvykti. Kuo daugiau kyla tokių kliūčių, tuo didesnės laimės laikiu iš darbo, kurį nelabasis trokšta sukliudyti. Juk evangelizacija – tai įsiveržimas į velnio karalystę. O jis daro, ką tik gali, kad tam sutrukdytų.

Kartą vieną Sekminių dieną surengėme miške susirinkimą, trise kalbėjome apie posakį: „Kai Šventoji Dvasia ateis, Ji įkaltins pasaulį“. Pirmasis kalbėtojas pasisakė apie „nuodėmę, kad jie netiki Mane“. Antrasis – „apie teisybę, kad Aš einu pas Tėvą“. Man buvo pavesta pasisakyti apie „teismą, kuriame pasmerktas šio pasaulio kunigaikštis“. Aš padariau tai labai nuoširdžiai ir patvirtinau, jog Išganytojas Golgotoje atėmė iš velnio valdžią, jog velnias yra sumuštas ir pasmerktas kunigaikštis.

Kokia po to buvo savaitė! Kokius tik išbandymus teko man patirti! Dėkui Dievui, Jo malonė mane apsaugojo ir padėjo išlaikyti išbandymus, bet kaip man tada buvo sunku! Velnias dėjo visas pastangas! Supratau, kad tenka turėti reikalą su pačiu velniu, kai kalbama apie tai, jog jis yra sumuštas ir pasmerktas. Tą aš noriu paliudyti ir šioje knygoje. Bandysiu parodyti, ką Biblija teigia apie burtininkystės nuodėmės, kaip šios nuodėmės padaromos ir kaip galima išsivaduoti iš šėtono valdžios bei pinklių.

Tepalaimina Viešpats šią knygą, kurią pavedu Jo globai, kad supančiotieji išsilaisvintų, kad jie įgytų Dievo vaikų laisvę!

Ką sako Šventasis Raštas?

Ne sykį Šventasis Raštas kalba apie šią sritį. Pagrindinis tekstas, į kurią mes ypatingai norime atkreipti dėmesį, yra Pakartoto Įstatymo knygoje 18, 9 – 14. Šioje vietoje Dievas per Možę duoda Izraelio tautai elgesio taisykles, kuriomis reikės vadovautis atvykus į Kanaano žemę. Ten yra pasakyta:

„Kai būsi įjėjęs į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos, sergėkis, kad nepanorėtumei sekioti anų tautų nuobodų (šlykštybių – red. past.). Teneatsiranda pas tave nė vieno, kuris drįstų pašventinti savo sūnų ar dukterį, vedamas per ugnį, ar kuris teirautųsi pas žynius ir tikėtų sapnais bei prietarais; tenebūna burtininko nei žavėtojo, nei tokio, kuris teirautųsi pas pytonus (dvasių iškvietėjus – red. past.) ir raganius ar ieškotų tiesos pas numirėlius; nes Viešpats bodisi visų tų dalykų ir už tokius nusikaltimus Jis išnaikins anas tautas, tau įeinant. Būsi tobulas ir nesuteptas su Viešpačiu, tavo Dievu. Anos tautos, kurių žemę paveldėsi, klauso putveizdų (burtininkų – red. past.) ir raganių; tu gi Viešpaties, tavo Dievo, kitaip esi pamokytas“.

Čia randame išvardytas visas nuodėmes, kurias Dievas vadina šlykštybėmis. Prieš mus atsiveria baisių burtų ir pranašavimo sritis. Mes matome, kaip aiškiai ir apibrėžtai uždraudė Dievas užsiimti šiais dalykais.

Vaikų žudymas

Pirmiausia pasakyta, kad tarp izraeliečių neturi būti tų, kurie savo vaikus vestų per ugnį. Krašto gyventojai turėjo baisy paprotį – stabui Molochui aukoti vaikus.

Daugiausia būdavo aukojami pirmagimiai. Tuščiavidurėje stabo skulptūroje buvo galima sukurti ugnį. Tada ant įkaitintų stabo rankų buvo padedami maži vaikai. Juos numarindavo siaubingu būdu – jie iškepėdavo.

Kokia baisi nuodėmė stabui Molochui taip aukoti vaikus – Dievo dovaną! Ir vis dėlto, nors šis tarnavimas stabui buvo toks baises ir prieštaraujantis natūraliems žmogaus širdies jausmams – jis nebuvo retenybė Izraelyje. Apie tai mes skaitom, pavyzdžiui, 4 Karalių knygoj 17, 17, kur apžvelgiama Izraelio istorija. Bausmei už prasižengimus izraeliečiai buvo nuvesti į Asirijos nelaisvę. Yra pasakyta: „...ir pašventė savo sūnus ir savo dukteris per ugnį, ir užsiimdavo žyniavimu ir burtais, ir pasidavė daryti pikta Viešpaties akivaizdoje, kad Jį erzintų“. Ne tik Izraelyje, šiaurinėje karalystėje, buvo praktikuojama ši baisenybė, pasitaikydavo ir Jude. Nes Jošijas iš Judo „sutepė (t. y. sunaikino – red. past.) taipogi Tofetą Enomo sūnaus slėnyje, kad nė vienas nebepašvęstų Molochui savo sūnaus ar dukters per ugnį“ (4 Kar 23, 10). Iš to, kas pasakyta, galima daryti išvadą, kad būtent ten stovėjo Molocho skulptūra, kuriai buvo aukojami vaikai. Taip, Judo karalius Achazas pats savo sūnų „pašventė, duodamas pereiti per ugnį pagal paprotį pagonių stabų, kuriuos Viešpats išsklaistė Izraelio sūnų akivaizdoje“ (4 Kar 16, 3). O apie Manasą, dievobaimingo karaliaus Ezekijo sūnų, skaitome: „...ir davė pervesti savo sūnų per ugnį, ir žyniavo, ir laikėsi prietarų, ir įstatė žynius, ir padaugino ženklų aiškintojus, idant darytų pikta Viešpaties akivaizdoje ir erzintų Jį“ (4 Kar 21, 6).

Dar ir šiandien vaikų aukų siaubingai daug. Koks tamsus reikalas yra baises gimimų sumažėjimas ir saugojimasis nuo vaikų palimos! Kiek daug vaikų nužudoma prieš gimimą! Kalbama, kad arti milijono. Vaikai laikomi

nebe Dievo dovana, o nepatogia našta. Kaip nelabasis užvaldė šią sritį. Tai iš tiesų šaukiasi dangaus keršto.

Žynys

Bet žiūrėkime toliau, kas Pakartoto Įstatymo knygoje 18 sakoma apie to meto burtininkavimo nuodėmes.

Čia kalbama apie žynius. Kas jie tokie? Kaip tai vykdavo? Celerio Biblijos žodynas į tai atsako: „Pranašautojas, arba žynys, naudoja priemones ir būdus, užkeikimus ir menus, gamtos ženklus, kuriais rodo nederamai smalsų, išūlų norą įsiveržti į mums uždraustą dvasių pasaulį, belsdamasis į užsklęstas duris ir susisiekdamas su šėtoniškomis jėgomis“.

Kaip prieita iki tokių ateities spėjimų?

Giliai žmogaus širdyje glūdi noras nuplėšti skraistę, dengiančią paslaptinę ateities ir ano pasaulio šalį. Lygiai taip pat žmogus trokšta sužinoti Dievo valią savo gyvenimo kely, kad ateityje galėtų teisingai elgtis.

Dievas patenkina šį poreikį per savo Žodį ir Šventąją Dvasią. Ką mums reikia žinoti apie ateitį ir apie aną pasaulį, atskleidžia Dievo Žodis. Ir aš manau, kad Biblijos žodžiai yra nepaprastai puikūs; mes girdime, jog kaip Dievo vaikai būsime įpėdiniai drauge su Kristumi, mes girdime, jog mums bus duotas naujas dangus ir nauja žemė, o Dievas gyvens ir vaikščios tarp mūsų!

Tačiau tai, ką Dievas sako, žmonių nepatenkina. Jie nori žinoti daugiau. Ir kai Dievas šio noro nepatenkina, tada mėginama kitais būdais atskleisti ateities paslaptį. *Norima* žinoti, ką atneš ateitis ir kas mūsų laukia anapus.

Į troškimą tvirtai ir be baimės žengti gyvenimo keliu Dievas atsiliepia per Šventąją Dvasią. Per Ją Jis mus apšviečia, atsako ir paaiškina. Sunkiomis aplinkybėmis

ir iškilus klausimams Jis mums pataria, jei mes turime ką nors nuspręsti. Per Šventąją Dvasią veda Jis mus į grynąją tiesą. Tačiau šį brangų Dievo Dvasios vadovavimą patiriame tik tada, kai tampame Dievo vaikais. Juk apaštalas sako: „Visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai“. Dvasios malonė ir buvimas Dievo vaikais yra tarpusavyje susiję. Tačiau žmonės šios kainos nenori mokėti. Nori malonės nebūdami Dievo vaikais. O kadangi, neišpildę šios sąlygos, to iš Dievo negauna, tai ir atsako dieviško vadovavimo ir ima ieškoti kitų kelių.

Žyniavimas tenkino šį žmogaus poreikį, nes iš Dievo jis to nesulaukė. Ko nedavė Dievas, davė velnias.

Įvairiose tautose žyniavimas išsirutuliojo skirtingai. Bet visada spėjimą lydi mintis, kad dievai žino ateitį ir kad jie pasiruošę ją atskleisti žmonėms, jei tik žmonės jų teisingai paklaus arba jei išmoks dievų duotus ženklus teisingai išaiškinti. Taip, kaip visa pagonybė buvo patekusi tamsiųjų jėgų įtakon, taip ir toks būrimas neįmanomas be galios pasireiškimo, be šėtono pagalbos.

Kad galėtume teisingai spręsti apie mūsų laikų žyniavimą, turime žinoti, kaip buvo spėjama anksčiau. Tada su nuostaba ir širdgėla pamatysime, kad senos žyniavimo priemonės ir būdai tebenaudojami ir šiandien.

Anksčiau žyniaudavo žodžiu ir per tarpininkus, taip pat aiškindami visokius ženklus. Ateities spėjimą žodžiu praktikavo tie, kurie koku nors būdu prasiskverbavo į nematomą pasaulį ir taip sužinodavo ateitį ir dievų valią.

Žyniai tvirtina, kad jie būna apšviesti aukštesnės šviesos. Ir iš tiesų jie mokėdavo pasiekti panašią į miegą arba ekstazišką, susižavėjimo kupiną būseną, panaudodami kvaitinančius garsus arba kitus būdus. Paprastai tai darydavo moterys. Moteriška psichika, regis, ypač gerai tam tinka. Ir šiandien dauguma mediumų yra moterys arba mergaitės.

Kad klausydami tokių būrėjų mes turime reikalą su žmonėmis, kurie nepaklūsta Dievo ir Jo Dvasios viešpatavimui, galime spręsti iš atsitikimo su tarnaitė, kuri turėjo spėjimo dvasią. Paulius ją sutiko Filipuose (Apd 16). Neapsikešdamas jis išvarė spėjimo dvasią, suvokęs, kad čia būta kažko demoniško, nors tarnaitė tik tiek tepasakė: „Šitie vyrai yra aukščiausiojo Dievo tarnai ir skelbia jums išganymo kelią“. Tai, ką kalbėjo tarnaitė, buvo tikra tiesa; tačiau Paulius suprato, kad ją apsėdęs melo tėvas. Todėl įsakmiai pasipriešino dvasiai, kalbėjusiai iš tos merginos. Velnias netrukus atkeršijo, sukėlęs gatvėje sambūrį, kuriame Paulius ir Silas buvo kruvinai sumušti ir suimti, paskui įmesti į kalėjimą.

Tai tik viena žyniavimų rūšis, kur atsiduodama paslaptینگoms galioms ir jėgoms, kad būtų galima pranešti žmonėms jų valią, o kita labai paplitusi žyniavimų rūšis –

Ženklių aiškinimas

Ženklių ieškota arba jų reikalauta, norint išsiaiškinti dievų valią. Pavyzdžiui, būrimas lazdomis. Ozėjo 4, 12 sakoma: „Mano tauta klausinėjo savo medį, ir jos lazda turėjo duoti jai žinią“. Tai vykdavo taip: buvo metamos medinės lazdos ir iš nukritusių lazdų padėties daromos išvados. Taigi šitas būrimas lazdomis panašus į šiandieninį kortų kėlimą. Galima jį palyginti ir su monetos metimu. Lemia tai, ar iškrenta skaitmuo, ar herbas.

Panašus buvo ir būrimas iš taurės. Tą darydavo ne tik Egipte Juozapo laikais: „...iš kurios mano valdovas geria ir kuria paprastai buria“ (Pr 44, 5), tai pasitaiko ir dabar. Prisiminkime ir būrimą iš kavos tirščių bei švino liejimą Naujųjų Metų naktį.

Taip pat mokėta apklausti namų dvasias terafimus.

Tiesa, mes jau nebežinome, kaip tai buvo daroma. Be abejo, tai turėjo vykti panašiai kaip atsiklausiant kaukliukų Urimo ir Tumimo savo lemties. Kai šiandien kurie ne kurie tikintieji klausiasi Biblijos (panašiai kaip senojo terafimo), kad gautų ženklą, tai jie ir Bibliją paverčia būrimo priemone.

Dar spėdavo ateitį stebėdami ženklus ir juos aiškina mi pagal taisykles, kurios pranašautojų sąjungoje buvo perduodamos kaip slaptas mokymas.

Čia pirmiausia priskirtinas spėjimas iš žvaigždžių, saulės ir mėnulio užtemimų aiškinimai, perkūno ir žaibo, ypač giedrame danguje, taip pat debesų ir jų formų stebėjimas.

Pranašavimas iš žvaigždžių ir šiandien labai paplitęs. Kiek daug žmonių prašo „sudaryti horoskopą“, kad iš žvaigždžių padėties, buvusios jų gimimo metu, sužinotų ateitį! Tada gaunami ir tikslūs nurodymai, kurios dienos laimingos ir kuriomis reikia saugotis; iliustruotuose žurnaluose ir savaitraščiuose netgi galima perskaityti horoskopą kiekvienai dienai.

Taip pat buvo paisoma paukščių skrydžio ir riksmo. Būtent paukščiai laikyti dievų pasiuntiniais, nes skraido tarp dangaus ir žemės. Taip pat tyrinėti aukojamų gyvulių viduriai, pirmiausia kepenų forma ir spalva, kreiptas dėmesys į aukuro liepsną, pelenų, kraujo išvaizdą ir t. t. Be to, visokie atsitiktiniai susitikimai su žmonėmis, staugus čiaudėjimas – įstabesni dalykai buvo laikomi ženklais.

Argi visa tai nenaudojama ir pas mus? Napoleonas ir Volteras, šie šviesūs protai, bijojo paukščių riksmo. Ir argi mažai kas išsigąsta, išgirdę rėkiant pelėdžiukę, nes mano, kad ji ūbauja taip: „Eikš čionai!“, o tai reiškia, kad dabar kas nors turi mirti? Argi neišsigąsta kai kurie

medžiotojai, kada jiems vykstant į medžioklę kelią pereina sena moteris? Argi ne kaip ženklai išsiaiškinama kelią perbėgusi katė, avių banda, esanti dešinėje pusėje, ant slenksčio gulintis šiaudas – ir kokių tik ženklų nesama, kuriems pasirodžius žmonės sako: „Tai kažką reiškia!“ Mes vis dar tikime pagoniškais prietarais ir aiškinamės ženklus, o velnias dar ir šiandien sėdi tarp mūsų savo soste.

Labai svarbus visada buvo ir sapnų aiškinimas. Žinoma, esama apreiškimo sapnų, per kuriuos Dievas kalba su žmogumi. Biblijoje yra daug panašių istorijų. Juoza-pas kalėjime kepėjui ir vyno pilstytojui aiškina jų sapnus. Jis nurodo faraono susapnuotų varpų ir karvių prasmę. Danielius išaiškina karaliui Nabuchodonosarui jo sapną apie didelį paveikslą. Taigi yra sapnų, per kuriuos Dievas žmonėms nori pranešti ir apreikšti. Bet daugelio sapnų prasmės mes nesuprantame. Ir čia pasirodo pranašautojai, kurie iš sapnų aiškinimo yra padarę ištisą meną. Iki šios dienos sapnininkai itin populiarūs. Juose galima išsiaiškinti viską, ką reiškia tas ar anas sapne matytas ar girdėtas dalykas.

Sapnai laikyti tokia svarbia priemone dievų valiai sužinoti, kad visokiais būdais stengtasi ką nors susapnuoti. Būdavo miegama ant protėvių kapų ir paskui nakties sapnai laikyti mirusiųjų pranešimais. Vartoti tam tikri stimuliuojantys produktai, kvaitinantys garai, įvairios priemonės – joms priklauso ir pagalviai, apie kuriuos kalbama Ezechielio 13, 18 – kad sukeltų sapnus ir paskui juos kas nors išaiškintų.

Galima būtų parašyti visą knygą – taip paplitęs buvo žyniavimas, tokios skirtingos priemonės naudotos.

Astrologai, stebėdami žvaigždžių padėtį, nustatydavo nelaimingas ir laimingas dienas. Romėnai skirstė dienas į

juodas, arba nelaimingas, baltas, arba laimingas, ir neutralias dienas. Ir žydai turėjo savo geras ir blogas dienas.

Argi dienos neskirstomos dar ir dabar? Penktadienis daugeliui yra nelaiminga diena, galbūt atsimenant Didįjį Penktadienį, kada buvo nukryžiuotas Jėzus. Bet ar dėl to neturėtų penktadienis būti laikomas laiminga diena, juk tuomet buvo išganytas pasaulis ir atleistos mūsų nuodėmės?

Kai kas pirmadienį laiko nelaiminga diena. Yra vietovių, kuriose nė viena namų darbininkė nepradės tarnybos pirmadienį. Tada jai ten nebūtų laimės. Kai paklausi tokio elgesio priežasties, gauni atsakymą: „Pirmadienis netrunka savaitę“.

Ar nelaimingoms dienoms nepriklauso ir skaičius 13? Kiek žmonių bijo skaičiaus 13! Daugelyje viešbučių veltui jo ieškotum. Juk taip pažymėtame kambaryje nė vienas nenorėsias gyventi ir miegoti. Pirtyse trūksta kabinos Nr. 13. Gatvėse stengiamasi tryliką namo numerį pakeisti į 12 a.

Galbūt ši prietaringa baimė kyla iš to, kad Jėzus su dvylika mokinių sėdėjo prie stalo ir kad paskui Jėzus buvo prikaltas prie kryžiaus, o Judas pasikorė? Bet dar kartą sakau: ar Jėzaus Kristaus kryžius nėra pasaulio išganymas? Šiaip ar taip, Jėzus nebijojo skaičiaus 13. Trejus metus su dvylika mokinių vaikščiojo Jis po kraštą, su jais sėdo prie stalo. Visur ir visada jų buvo 13. Argi turėtume pagoniškai prietaringai bijoti skaičiaus 13 kaip nelaimingo?

Burtininkystė

Pakartoto Įstatymo 18 paminėti burtininkai. Kas jie tokie?

Burtininkavimas panašus į žyniavimą tuo, kad nuo Dievo atsimetęs žmogus Dievo uždraustu ir užkirstu keliu – taigi toliau Jam nepakludamas – bando išsiveržti už ribos, nubrėžtos mūsų natūraliam žinojimui ir veikimui. Taip užsiiminėjimas kerais tam tikra prasme išiveržia į uždraustas sritis. Žyniavimas daugiau susijęs su žinojimu – norima žinoti, kas bus ateityje, kaip vyks tas ar anas, o burtininkavimas daugiau siejasi su veikimu. Burtininkas ką nors daro, veikia, atlieka. Kad sukeltų nepaprastus padarinius, jis bando pajungti sau galias ir jėgas, kurios viršija Dievo žmogui suteiktą saiką. Kadangi šie padariniai prieštarauja Dievo valiai, kadangi jie vyksta ne Dievo garbei ir ne tam, kad plistų Jo karalystė, bet tam, kad būtų patenkinta savivalė, savanaudiški norai, – šios galios negali būti dieviškos, o šios jėgos – šviesos jėgos. Tai tamsos jėgos, tai šėtoniškos galios. Paulius yra pasakęs: „Ano Nedorėlio atėjimą dėl šėtono įtakos lydės įvairūs galingi darbai, netikri ženklai ir stebuklai“ (2 Tes 2, 9).

Šios šėtoniškos jėgos mielai leidžiasi naudojamos, jos maloniai paslaugios tam, kuris ieško jų bendrijos. Ir velniai yra kaip ir angelai paklusnios dvasios. Bet angelai išsiunčiami tarnauti tiems, kurie turi paveldėti palaimą, velniai stoja tarnauti tiems, kurie eina į pražūtį. Taigi Paulius 2 Tes 2, 10 tęsia: „... ir visokios nedoros apgaulės tiems, kurie eina į pražūtį...“

Todėl ne tik priemonės, panaudojamos, kad sukeltų šiuos padarinius, yra piktos ir Dievui bjaurios, bet ir patys padariniai. Nes tai vykdoma tiems tikslams, kurių Dievas nenori. Tas pats esti tada, kai šie tikslai, regis, yra geri: siekiama kokio nors gėrio arba išvengti blogio. Tačiau tokie dalykai tik tada gali būti geri, kai jie sutampa su Dievo valia ir kai vykdomi Dievo nurodytu keliu – per malną.

Dievas uždeda žmogui kokį nors kryžių, nes tai yra išmintinga. Pasiunčia jam ligą, kad per ją patrauktų jį prie savęs. Bet užuot pakluses šiai dieviškai meilei ir leidesis per kančią palaiminamas, žmogus bando jos atsi-kratyti. Kadangi tokios pagalbos nesugeba priimti iš Dievo, kreipiasi į velnią. Taigi apeina atgailą, kuria Dievas norėjo jam padaryti įtaką, apeina malda, kurią Dievas norėjo pažadinti, ir savavališkai būrimu bando nusikratyti blogybės. Lygiai taip pat yra su gėriu, kurią Dievas nuslepia nuo žmogaus, norėdamas auklėti. Žmogus vis tiek nori tai turėti, o kadangi Dievas neduoda, pasiima jį burtais prievarta.

Taigi giliausia burtininkavimo prasmė būtų tokia: norima kažką turėti, ką Dievas – išmintingai ir mylėdamas – atsisakė duoti. Paprastiems žmonėms kerėti yra daug patogiau ir lengviau nei atgailauti, atsiversti į Dievą, kentėti tikint ir sutikti su Dievo lėmimu. Ir velnias net pernelyg mielai leidžiasi panaudojamas nepalankiems Dievui tikslams, nes jis gauna sau naudos iš to, kad žmonės bando apeiti šį dievišką kelią. Jis siūlo savo pagalbą ne veltui. Iš pirmo žvilgsnio velnią burtininkas priverčia vykdyti jo valią; o iš tiesų velnias paklūsta savanoriškai, nes jis tuo būdu pajungia ne tik patį burtininką, bet ir tą, kuris pasinaudoja jo pagalba.

Bet kadangi velnio galutinis tikslas – pražudyti sielas, toks yra kerų blogiausias poveikis – padaryti sieloms žalos ir vargo. Tai vadinama „juodąja magija“.

Ar mes turime jos bijoti? Ačiū Dievui, ne! Jei mes esame Jėzaus kraujo ginami, tada jokia pragaro galia mums nebaisi. Jei mes kaip paklusnios avys sekame paskui gerąjį Ganytoją, tada mums galioja Jo pažadas: „Manosios avys klauso Mano balso; Aš jas pažįstu, ir jos seka paskui Mane. Aš joms duodu amžinąjį gyvenimą;

jos nežus per amžius, ir niekas jų neišplėš iš Mano rankos“ (Jn 10, 27 – 28). Malonės uolose Jėzaus kraujo ginami tarp amžinųjų rankų – mes neturime bijoti burtų ir velnio pamėklių.

Kad „pakerėtų“ velnią, burtininkas daugiausia naudojo užkeikimo formules, o kartu ir visokias kitokias priemones: išrūkymą, tokias gyvulines medžiagas, kaip žuvų kepenys, varlės, žmonių kaulai, stebuklingas žoles, stebuklingus gėrimus, burtų lazdeles ir panašiai. Kadangi velnias mielai apsimeta šviesos angelu ir todėl moka būrimo tikslus ir priemones pavaizduoti dieviškas, tai lengva suprasti, kad tas, kuris eina pas burtininką, toli gražu ne visada būna įsisąmoninęs, kad turi reikalą su šėtonu. Taip, toks sąmoningumas būna tik labai retai. Kartais šio suvokimo trūksta net pačiam burtininkui. Tai, kas gali įvykti tik tarpininkaujant velniškai galiai, arba priskiriama Dievui, į kurią juk visai nebuvo kreipiamasi, arba manoma, jog tai burtų formulės ar kokios kitos burtų priemonės padarinys.

Kadangi juodoji magija kėsinosi pridaryti žmonėms žalos, buvo ieškoma, kaip nuo jos apsisaugoti – bet vėl šėtoniškais, o ne dieviškais būdais. Šiam tikslui buvo naudojami amuletai ir talismanai. Izaijo pranašystėje 3, 19 paminėtus auskarus, apie kuriuos randame ir Pradžios knygoje 35, 4, taip pat žiedus nešiojo kaip amuletus. Šių žiedų ir auskarų metale ar akmeny buvo išraižomos tam tikros raidės ar ženklai, kurie tarsi turėję galią priešintis kerams ir išvaryti piktašias dvasias. Argi nepriskiria žmogus ir brangakmeniui, kurią šiandien nešioja kaip papuošalą, lemtingų galių, kai jį išsirenka pagal Zodiako ženklą, po kuriuo yra gimęs?

Taigi šiuolaikinė astrologija, kaip antai: „simpatija“, „užkalbėjimas“ arba kiti burtai, kad ir kaip jie besiva-

dintų, yra tikra burtininkystė. Žmogus siekia gauti ką nors gera, pavyzdžiui, sveikatos, bet ne bibliiniu ar dievišku nusilenkimo Dievo valiai, atgailos, maldos keliu, o eidamas savavališku burtų keliu. Jis siekia pašalinti ar išvengti ko nors blogo, bet ne Dievui, o velniui padedant. Ko Dievas nepatenkina ir neduoda, tą turi duoti velnias. Ir nesvarbu, kad panaudojamas krikščioniškas priedas: trys aukščiausių vardai, Jėzaus vardas, tam tikros maldos formulės, „Tėve mūsų“, – vis tiek mes čia turime reikalą su pagonybe. Tai burtai, net jei jie ir vadinami „laiminimo žodžiais“. Liuteris teisus, kai perspėja: „Mes turime Dievo bijoti ir Jį mylėti, kad Jo vardu neimtume kerėti“. Šėtonas lieka šėtonu net ir tada, kai kalba Biblijos žodžiais. Tai jis įrodė gundydamas Jėzų dykumoje. Tarnaitė Filipuose irgi kalbėjo pamaldžiai, ir vis dėlto tuos žodžius sakė į ją įlindusi piktoji dvasia.

Kad „simpatija“ iš tiesų priklauso nuo tamsiųjų jėgų poveikio, matyti ir iš to, jog tie, kurie burtais ir užkalbėjimais buvo išgydyti nuo kokios nors ligos, tuoj pat vėl susirgdavo, kai atsiversdavo ir prašydavo Viešpaties išlaisvinti juos iš velnio kerų.

Dar daug būtų galima pasakyti apie būrimus įvairiose senovės tautose, kurie užfiksuoti Biblijoje. Bet tai jau ne mano užduotis. Burtai klestėjo ir Egipte, ir Babilone, ne mažiau ir Graikijoje. Netgi Izraelyje, kuris galėjo ir susiprasti, kerėjimai buvo labai dažnas reiškinys. Tuoj po to, kai krikščionybė išplinta toliau Jėruzalės, ją priima ir žynys Simonas (Apd 8, 9 – 13), o Paulius, vos išvykęs į savo pirmąją misionierišką kelionę, sutinka burtininką Barjėzų (Apd 13, 6).

Paulius Laiške Galatams 5, 21 burtininkavimą priskiria kūno darbams, sakydamas: „Kurie taip daro, nepaveldės Dievo karalystės“. Apreiškime Jonui sakoma, kad

burtininkams „skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera“ (Apr 21, 8), kad jie nepriimami į dangiškąją Jeruzalę (Apr 22, 15).

Tačiau nepaisant šių rimtų išpėjimų, kuriuos randame Dievo Žodyje, burtininkavimas plito ir tarp krikščionių. Čia mes turime svarius bažnyčios tėvų liudijimus. Pavyzdžiui, Auksaburnis yra pasakęs: „Tu naudoji ne tik amuletus, bet ir burtų formules ir nesigėdiji apkvaitusias ir fantazuojančias senas moteris vesti į savo namus. Ir tu imiesi tokių dalykų? Manai pasiteisinti tuo, kad ta moteris yra krikščionė ir kalba vien Dievo vardu? Kaip tik todėl aš dar labiau to nekenčiu ir bjauriuosi ja, nes ji Dievo vardą išniekina; nors ir vadina save krikščione, bet daro pagoniškus darbus“.

Kitur jis sako: „Kunigai kabina žmonėms ant kaklo apsaugos priemones, kai kurie – ką nors iš evangelijos. Sakyk, beproti kunige, argi ne kasdien evangelija skaitoma ir klausoma bažnyčioje? Jeigu jau evangelija, kuri skverbiasi į jo ausis, nieko nepadeda, ar jinai ją išgelbės pakabinta ant kaklo? Toliau: iš kur kyla evangelijos jėga? Iš parašytų raidžių ar iš dvasios? Jei iš raidžių, tai tu gerai darai, kabindamas ją ant kaklo, bet jeigu iš dvasios, tai sveikiau bus, jei tu ją imsi į širdį negu kad kabinsi ant kaklo“.

Bet visos kalbos ir rašymas prieš amuletus ir kitas apsaugos priemones nieko nepadėjo. Iki šiol jų susiieškoma. Kareiviai traukė į karą su savo „dangaus laiškais“ ir manė, kad dabar jie bus atsparūs prieš smūgiams, o kulkos pralėks pro šalį. Nesuskaičiuojama daugybė žmonių nešioja visokius futliarus ir amuletus, kad taip būtų apsaugoti nuo nelaimių ir tamsiųjų jėgų – ir nė nenumano, kad būtent taip atitenka tamsiosioms jėgoms!

Ak, kad Dievas nušviestų tą baisią burtininkavimo

sritį, kuri labai išplitusi toli aplinkui – vadinamojoje krikščionijoje!

Žavėtojas

Nuodėmių sąrašė Pakartoto Įstatymo 18 toliau paminėti žavėtojai. Tai yra atskira burtininkystės rūšis. Žavėtojai buvo žmonės, kurie, panaudodami burtų formules, smilkalus ir kitas prietaringas ceremonijas, sukeldavo visokių stebuklų, gydydavo ligas, išvarinėdavo piktašias dvasias ir t. t. Jie pasirodydavo ir kaip gyvačių kerėtojai, tokių dar ir šiandien yra. Arba jie būdavo mirusiųjų iššaukėjai, kurie kviesdavo sielas iš požeminio mirusiųjų pasaulio, kad iš jų sužinotų ateitį. Saulius juos išvarė, bet paskui vis dėlto pats pasinaudojo jų patarnavimu (1 Sam 28, 3 – 10). Manasas vėl pasikvietė kerėtojus (4 Kar 21, 6; 2 Krn 33, 6). Karalius Jošijas per savo reformaciją juos sunaikino (4 Kar 23, 24), bet velnias vėl juos įvedė. Taigi Kristaus laikais buvo daug tokių, kurie vertėsi šiais slaptais menais ir iš to pasidarė pelningą verslą. Jie teigė, kad jų menų mokytojas buvęs Saliamonas, iš kurio knygų atseit ir mokėsi. Bet Saliamonas dėl šių šlykštybių lygiai taip pat nekaltas kaip ir Mozė, kurio vardu vadinama blogai pagarsėjusi burtų knyga „6 ir 7 Mozės knyga“. Ši knyga su Moze neturi nieko bendra. Joje surašyti visokie burtų receptai nuo įvairių žmonių ir gyvulių ligų ir burtų formulės, nuolat vartojami Dievo, mergelės Marijos vardai, kartu kviečiamos pragaro dvasios, net įterpinėjamos Šventojo Rašto citatos. Pirmasis knygos skyrius vadinasi „Juodasis varnas“, paskutinis – „Tikrasis ugninis drakonas“ arba „Valdžia dangaus ir pragaro dvasioms“.

Reikėtų tarti dar porą žodžių apie mirusiųjų užkei-

kimą (nekromantiją). Mirusiųjų vėlės būdavo iškviečiamos burtažodžiais, paprastai ant jų kapų. Izaijo pranašystėje 65, 3 – 4 pasakyta: „Tai tauta, kuri Mano akivaizdoje vedė visuomet Mane į rūstybę; jie aukoja soduose ir atnašauja ant plytų; jie gyvena kapinėse ir miega stabų šventyklose...“ Užkeikimų ištarmės buvo sakomos pašnibždom, murmant, dūsaujant, tarsi iš žemės, todėl kai kurie mano, kad mirusiųjų kerėtojai tebuvo miklūs pilvalbiai, apgavikai, kurie tik apgaudinėjo žmones, kad su jais kalbą velioniai.

Bet aš įsitikinęs, jog mirusiųjų kerėjimas nėra tik apgavystė. Jei nebūtų įmanoma klausinėti mirusiųjų, tada Dievas nebūtų to uždraudęs.

Kai kurie iki šiol mano, kad visa tai tėra apgaulė. Žinoma, daug kas yra apgaulė. Tai įrodė kai kurie dideli apgavysčių procesai. Antai įžymioji gėlių mediumė Ana Rotė pasirodė esanti apgavikė. Bet tai nereiškia, kad visa, kas susiję su spiritizmu, galima paskelbti paprasčiausiai apgavyste. Galbūt kai kas aiškintina paslaptingu sielos gyvenimu. Bet daug ko taip nepaaiškinsi. Vis dar lieka pakankamai to, kas traktuotina kaip tikras bendravimas su dvasių pasauliu.

Pačioj Biblijoj yra spiritizmo seanso aprašymas. Karalius Saulius susirūpinęs norėjo sužinoti, kokia bus artėjančio mūšio baigtis. Dievas nedavė atsakymo į jo klausimą. Tada jis leidosi į kelionę ir, nuvykęs pas Endoro burtininkę, liepė iškviešti Samuelio dvasią.

Tai įvyko. Pasirodė Samuelis ir pranešė karaliui, kad kitą dieną jie susitiks mirusiųjų karalystėje.

Nuo seno yra įvairių nuomonių, ar Samuelis tikrai pasirodė. Liuteris – kai kuriems bažnyčios tėvams pritariant – laikėsi pažiūros, jog Samuelio pasirodymą sukėlė demoniškos jėgos, jog ten tebuvo velniška šmėkla. Jo

manymu, Dievas juk neleistų, kad tikinčiojo ramybė drumstų kerėtoja.

Kiti, pirmiausia vyskupas Teodoretas iš Sirijos Kiro, miręs 457 m., aiškino, kad pranašas tikrai pasirodė, bet ne burtininkės valia, o kaip Dievo visagalybės stebuklas. Iš žodžių: „Moteriškė gi, pamačiusi Samuelį, sušuko dideliu balsu...“ galima spręsti, kad ji pati buvo nustebusi ir išsigandusi. Matyt, ji nesitikėjo, kad Samuelis tikrai ateis. Galbūt ji norėjo apgauti lankytoją, kaip ir daugelį kitų prieš tai, ir apmulkinti jį pilvakalbyste. Tačiau Dievas norėjo, kad Saulius gautų aiškų atsakymą.

Taigi šią istoriją gaubia paslaptis. Ar dvasia tikrai pasirodė, ar ne? Toks klausimas ir šiandien iškyla aiškinantis spiritizmą. Daugelis spiritistų visiškai įsitikinę, kad kalbėjo su Pauliumi, Liuteriu ir t. t. Bet krinta į akis, kad tariamos šių vyrų dvasios kalba tokius trivialius niekus, jog tenka tik stebėtis. Kaip Paulius troško mirti ir būti su Kristumi! Kaip mokėjo girti Dievo vaikų paveldo puikumą! Ar tada jis neturėtų, jei jau taip seniai džiaugiasi šlove, pranešti apie tai tikrai nuostabių žinių? Bet nieko panašaus neįvyksta, kai spiritistai atseit iškviečia Pauliaus dvasią.

Kai kadaise Mozė ir Elijas šlovingai susitiko ant Atsimainymo kalno su Dievo Sūnumi, ten jie kalbėjosi apie pabaigą, kuri Jo laukia Jeruzalėje, apie didžiąją kryžiaus temą. O dvasios, kurias iškviečia spiritistai, kalba paikiausius niekus.

Todėl labiau negu ginčytina, ar iš tikrųjų iškviečiamos minėtų vyrų dvasios, kaip yra tvirtinama. Veikiau jau tai demonų, kurie apsimeta kviečiamų vyrų dvasiomis, apraiškos ir apsilankymai.

Bet ar ne tiesa, kad yra žmonių, kurie spiritizmo dėka įtikėjo į gyvenimą po mirties? Žinoma. Bet mums nereič

kia spiritizmo, kad galėtume įrodyti sau, jog yra gyvenimas po mirties. Tuo mes esame įsitikinę remdamiesi Dievo Žodžiu. Žinoma, Dievas gali naudoti visokias priemones, kad pažadintų sielas. Kartais Jis gali panaudoti ir spiritizmo seansą, kad prabiltų į žmogų, garbingai ieškančią tiesos.

Bet vis dėlto atminkim, kad Dievas yra pasakęs: „Kai būsi įjęs į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos, sergėkis, kad nepanorėtumei sekioti anų tautų nuobodų (šlykštybių)... Teneatsiranda nė vieno, ... kuris ieškotų tiesos pas numirėlius, nes Viešpats bodisi visų tų dalykų ir už tokius nusikaltimus Jis išnaikins anas tautas, tau įeinant“.

Atkreipkime dėmesį į paskutinius žodžius. Pasakyta labai aštriai. Ne tik veiksmas Viešpačiui pasibaisėtinas, bet ir žmogus, kuris jį atlieka. Tai reikėtų užrašyti ant sienos reidėmis, šviečiančiomis ir tamsoje, ten, kur žmonės renkasi į spiritizmo seansus ir būrelius.

Kunigų knygoje 20, 27 yra pasakyta: „Vyriškis ar moteriškė, kuriuose būtų burtininkystės ar žyniavimo dvasia, turi mirti; juos užmuš akmenimis, jų kraujas tebūna ant jų“.

Klausykitės to, jūs visi, kurie užsiimate šiais uždraustais dalykais! Išgirskite, jūs kerėtojai ir užkalbėtojai, būrikai kortomis ir pranašautojai! „Jie turi mirti!“

Bet Dievas eina dar toliau. Jis grasina teismu ne tik tiems, kurie yra kerėtojai, burtininkai, pranašautojai, bet ir tiems, kurie prasideda su tokiais žmonėmis, duoda jiems spėti ateitį, gydyti nuo ligų, užkalbėti karpas. Juk Dievas Kunigų knygoje 19, 31 sako: „Nesikreipkite prie burtininkų ir nieko nesiteiraukite pas žynius, kad per juos nesusiteptumėte. Aš Viešpats, jūsų Dievas“.

Taigi, kas prasideda su burtininkais ir žyniais, tas

nusisuka nuo Dievo, tas atsigręžia į tamsos jėgas, tas susitepa per jas.

Dar aštriau Dievas įspėja Kunigų knygoje 20, 6: „Jei kas nors kreiptųsi prie burtininkų ir žynių ir su jais paleistuvautų, Aš atgręšiu prieš jį savo veidą ir jį išnaikinsiu iš jo tautos tarpo“.

Ar tu tai girdėjai? Dievas atgręš prieš tave savo veidą. Ar žinai, ką tai reiškia? Tai reiškia: Dievas nustos tave globoti, nebeteiks savo malonės, nustos tave laiminti ir daryti tau gera. Jis atgręžia savo veidą prieš tave kaip tavo priešas ir teisėjas. Jis išnaikins tave iš tavo tautos tarpo!

Ar tu dar gali sakyti, kad tavo užsiėmimas nekenksmingas? Ar dar gali sakyti, kad tai išmėgintas biblinis gydymo būdas? Ar dar gali sakyti, kad tavo pamaldus tėvas, tavo pamaldi motina nematė čia nieko blogo? Ar dar gali sakyti, kad perdedama, kai perspėjama apie „simpatiją“, „užkalbėjimą“ nuo ligų, horoskopų skaitymą, kaip apie burtininkystės nuodėmę?

Ne, tai nėra nepavojinga ir nereikšminga, tai nėra ir iš apaštalų perimta biblinė gydymo priemonė, tai nėra liaudies medicina, bet yra burtininkystės nuodėmė, šlykštybė Dievui, kuri atims tau gyvybę visiems laikams, jeigu tu neišpirksi šios baisios nuodėmės visapusiška atgaila!

Norėčiau neišdildomomis raidėmis įrašyti į tavo atmintį ir sąžinę: „Viešpats bodisi visų tų dalykų!“

Kaip tai daroma

Žvilgsnis į Bibliją mums jau parodė, kokia baisi ši sritis ir kaip paplitusios burtininkystės nuodėmės, bet dar labiau išsigastame pažvelgę į dabartį ir pamatę, kaip paplitusios šios nuodėmės šiandien.

Karpu užkalbėjimas

Ypatingai dažnai, regis, yra naudojamas karpų užkalbėjimas.

Viename laiške iš Darmštato rašoma: „Kai buvau vienuolikos ar dvylikos metų mokyns, visa kairė mano ranka buvo karpuota. Mes naudojome įvairias priemones, bet karpos nenyko. Kažkas iš šalies pasiūlė nueiti pas tokią seną moterį. Moteris paėmė siūlą ir padarė kilpų, kurias uždėjo ant karpų. Ką ji tuomet kalbėjo, nebeatsimenu. Vėliau per artimiausias laidotuves ji ketino tą siūlą įmesti į kapo duobę. Ji sakė, kad tuomet pranyksią ir karpos. Taip ir atsitiko: visos karpos pranyko“.

Kaip mažai nujaučiama, kas įvyksta užkalbant, paaiškėja iš vienos našlaičių prieglaudos vedėjos laiško, kuriame ji rašo: „Vienam iš mano vaikų, 14 metų berniukui, rankos buvo nusėtos karpomis, kurios, nepaisant naudotų priemonių, nenyko. Mūsų klebono motina be mano žinios pasiūlė vaikinui karpas užkalbėti. Tai turėjo įvykti esant jaunam mėnuliui. Dar perspėjo niekam to nesakyti. Ir aš nebūčiau sužinojusi, jei sykį nebūčiau pamačiusi, kad karpos pranyko. Aš paklausiau, ką jis padarė karpoms, ir jis galiausiai prisipažino, kad jas užkalbėjęs“.

Viename laiške sakoma: „Kaip dažnai mane, dar vai-

ka, užkalbėdavo, težino Dievas, nes mano močiutė mokėjo daug tokių receptų, nors buvo pamaldi moteris. Ji nesuprato, kodėl Dievas uždėjo jai tokią sunkią našta – kūno ir sielos negalias. (Trūko Dievo palaiminimo dėl šios nuodėmės.) Jei aš tvirtai tikėdavau, kad padarius reikiamus veiksmus ir pasakius burtažodį jaunas mėnuo paima karpas nuo rankų – man tai atlikus jos pranykdavo. Miežis nuo akies dingdavo netikėtai į jį papūtus; dantų skausmas, gėlimas ir panašūs dalykai pranykdavo „Šv. Trejybės vardu“, žinoma, tik tvirtai tikint. O tikėjau tai visada. Bet mieliau vėl turėčiau visus skausmus ir karpas, kad tik nusikratyčiau mėnulio įtakos – jis reguliariai per jaunatį atima man visą gyvenimo džiaugsmą ir gerą nuotaiką – ir visų kitų demoniškų kankynių!“

Viena moteris iš Tiuringijos rašo: „Jau dveji metai kaip radau Išganytoją, bet nesu patenkinta, nes neauga mano tikėjimas, manau, dėl to, jog nusidėjau burtininkystės nuodėmėmis. Jauna mergina daviau užkalbėti karpą ant piršto. Buvau aš ir pas kortų kėlėjus...“

Kas aiškėja iš šių liudijimų? Pirmiausia tai, kaip paplitusi yra ta nuodėmė. Visur ir visuose luomuose yra žmonių, nusimanančių apie tokius dalykus.

Ir visada kartu tariamas „Tėve mūsų“ arba Šv. Trejybės vardas. Taigi užkalbantys ar į juos besikreipiantys užsitikrina: tai juk negali būti nieko blogo! Juk sykiu jie meldžiasi ir šaukiasi Dievo vardo!

Tai yra velnio apkerėjimas. Nes „Tėve mūsų“ kalbamas ne kaip malda, o „panaudojamas“ kaip būrimo formulė. Ir Dievo vardo ne šaukiamasi, o jis irgi taip pat „panaudojamas“.

Kad čia nėra nieko gero ir dieviško, vis dėlto galima pamatyti iš keistų nurodymų, kuriuos reikia atlikti. Ant siūlo padaryti tiek mazgų ar kilpų, kiek ant rankų yra

karpu. Tą siūlą nuvesti skersai gatvės, kai atvyksta laidotuvių eiseną, arba jį įmesti į atvirą kapą, arba užkasti po stogo nutekamuoju vamzdžiu ar po namo durimis. Nejaugi tai gali būti iš Dievo? Argi Dievas taip padarytų? Niekados! Ir tylėjimas, kurio reikia laikytis, ir kad viskas turi vykti jaunačiai esant – aiškiai rodo, kad mes čia turime reikalą ne su Dievo pagalba ir gydymu, o su tamsos galia.

Tai, kad karpos pranyksta, pritaikius šias priemones ir pasakius burtazodžius, įrodo, jog šėtoniškos jėgos yra veiksmingos. Jei tai tik paikystės – kai kas juk taip mano – arba tik prietaringi, nieko nereiškiantys plepalai, tada nebūtų jokio poveikio. Tačiau neįmanoma nugincyti, kad karpos pranyksta, kad poveikis būna. Vadinas, čia pasireiškia šėtono valdžia ir išgydoma padedant tamsiosioms jėgoms.

Daugelis greičiausiai to nežino. Bet yra ir žinančių ir vis dėlto nusidedančių.

„Aš pasakiau šeimos rate: „Turbūt šėtonas turi galią pagydyti, bet vargas tam žmogui, kuris užsiima tokiais dalykais, vargas ir tam, kuris kreipiasi į užkalbėtoją!“ Mane išjuokė. Vyresnysis brolis, kuris kaip tik lankėsi, pasakė, kad jis irgi davė užkalbėti savo vaiką, kai tas sirgo šlapiąja dedervine. Ir mano motina tarė: „Ar šėtonas, ar Dievas gydo – kad tik padeda!“ Aš norėjau rėkti tai girdėdamas...“

Šis pokalbis vyko Brandenburge. Koks čia pasakymas: „Ar šėtonas, ar Dievas gydo – kad tik padeda!“

Matyt, tokia yra daugelio nuomonė. Bet kuria kaina, kad tik padėtų ir išgydytų! Tegu dėl to sielojasi Dievas, tegu slegia sąžinę sunki nuodėmė – tai neturi reikšmės!

Dantų skausmo ir kt. užkalbėjimas

Panašiai kaip ir su karpomis elgiamasi, kai skauda dantį arba prie akies išauga miežis.

Man rašė: „Mergaitei labai skaudėjo dantį. Jį patarė pažadėti mėnuliui. Taip ji ir padarė – dantis daugiau nebeskaudėjo“.

Kitame laiške iš Špandau rašo: „Vaikystėje man dažnai kildavo miežis. Miežiui augti jį užkalbėdama mėginavo sutrukdyti dabar jau mirusi mano močiutė. Kaip dažnai tuo užsiimdavo, tikrai nežinau. Vėliau aš ir pats taip darydavau“.

„Mano penkiolikos mėnesių dukrelei grėsė angliška liga (rachitas – red. past.). Man sakė: turi nueiti pas dėdę Luisą (dabar dėdė miręs). Jis daug kam jau buvo padėjęs. Bet turi būti pilnatis, geriausia penktadienis, visų geriausia Didysis. Ten stovėjo žmonės ištisas valandas ir laukė. Mano vaikui nukirpo plaukus, kojų ir rankų nagus, viską suvyniojo ir peržegnojo. Kam taip reikėjo padaryti, nežinau. Tada vaiką užkalbėjo. Žodžių nesupratau. Girdėjau tik Dievo vardą. Aš stovėjau šalia kaip koks pagonis. Paskui daviau užkalbėti ketverių metų sūnaus rožę ant veido. Tai buvo atlikta vienu judesiu virš nesveikos vietos ir vyko taip pat per pilnatį“.

O pasekmės? „Sūnų taip užpuolė tamsos jėgos, kad mes nebegalėjom jo palikti vieno per miegą. Prasidėjo priepuoliai, kurie jį visai išsekino. Jis garsiai rėkdavo, apimtas baimės, tarsi kas nors prie jo artintųsi ir norėtų užmušti. Baisu pagalvoti, kiek vaikas prisikentėjo...“

Bet apie pasekmes dar pakalbėsime vėliau.

Visiems šiems atvejams būdinga tai, kad žmogus nieko nepaisydamas nori pasveikti. Apie Dievo valią neklausia. Nori būtinai atsikratyti blogybės. Kadangi

Dievas nepadeda, kreipiasi į velnią sąmoningai arba ne.

Kaip čia pervertinamas kūnas! Viešpačiui siela yra daug svarbesnė už kūną. Bet velnias taip išaukština žmogui kūną ir jo sveikatą, kad šis dėl jų pasiruošęs aukoti net savo išganymą. Kokia smerktina kvailybė.

Argi neparrašyta, kad „viskas išeina į gera mylintiems Dievą, būtent Jo valia pašauktiesiems“ (Rom 8, 28)? Bet apie tai nenorima nė girdėti. Pratintis turėti kantrybės ir iškęsti skausmus – niekas su tuo nesutinka: kad ir kas bebūtų, dantų skausmai turi pranykti! Bet paskui tenka nešti savo naštą.

Kad užkalbėjimu pasiekiami rezultatai, nėra jokios abejonės. Kraupiai apie tai pranešama laiške iš Ruro srities. Čia tikinti moteris rašo: „Ar jūs jau kada girdėjote, kad užkalbėjimu galima išsivaduoti nuo girtavimo? Man davė adresą vienos lyg ir tikinčios moters, kuri turi piktą vyrą. Kai ten nuvykau, moters nebuvo namie. Vyras man atrodė baisus, bet aš prisėdau prie jo ir visai paprastai ėmiau liudyti apie išganymo kelią. Jis buvo nekalbus. Moteris vis neparėjo ir aš paprašiau vyro kada nors ją atsiųsti pas mane. Ji atėjo, bet man pasirodė tokia pat baisi. Paklausta apie vyrą pasakė, kad anksčiau jis labai gėręs, bet dabar nebeima nė lašo. Jau pamaniau, kad mane nuojauta apgavo ir paklausiau: „Ar jis Mėlynojo kryžiaus narys?“ „Ne, bet aš noriu jums papasakoti“. Jai nurodė vieną moterį, kuri gali išvaduoti nuo girtavimo. Pas ją ir nuėjusi. Ji kažkiek sumokėjo, o tada moteris išėjo visai valandai į kitą kambarį. Vėl pasirodžiusi ji tarė: „Eikite namo, jūsų vyras daugiau niekad nebegers“. Parėjusi rado vyrą susirgusį, gulintį lovoje. Jis baisiai vėmė ir aiškiausiai grūmėsi su velniu. „Ar tu jį matai? Ne, jis manęs nepaims“ ir t. t. Po daug mėnesių jis išgėrė stiklinę alaus. Pasikartoję ta pati istorija. Po to jis dau-

giau nebegèrè. Žinoma, aš pasakiau moteriai, kad tai labai smerktina ir kad dabar jie abu yra velnio pinklèse. Bet tas, atrodo, nesukèlè jai nerimo! Ji džiaugèsi, kad dabar turi ramybę. Apgaviko darbas nuo pradžios...“

Taip, poveikis nuo burtininkų įsikišimo būna, bet tai pasireiškia ne Dievo jėga, o šėtono valdžia. Dievas gelbsti girtuoklį Žodžiu ir Dvasia, velnias – burtų keliu, kad juo tvirčiau paimtų į savo priespaudą vargšes aukas. Tai šėtono apgavystė! Ak, vargšės apmulktos sielos!

Velykų vanduo

Ypatingą vaidmenį turi „Velykų vanduo“.

Iš kaimo Hesene rašoma: „Čia, kaime, kai kurie žmonės turi paprotį pirmą Velykų dieną prieš patekant saulei iš upelio semti Velykų vandenį. Kol nešamas vanduo, su niekuo negalima kalbėti. Šis vanduo supilamas į molinį indą ir rūsyje laikomas visus metus lieka šviežias. Vandeniui priskiriama ir gydomoji galia“.

Iš Tiuringijos rašoma: „Didžiojo penktadienio naktį ir Velykų sekmadienį prieš saulei patekant parnešama vandens, kuris laikosi ir negenda. Jis geriamas nuo visokių ligų. Kiti juo prausiasi“.

Tame pačiame laiške sakoma: „Kiti duoda užkalbėti savo namus, kad taip apsisaugotų nuo gaisro. Jie turi raštą, kuris padedamas kur nors po sija arba ant jos. Tada namui nieko neatsitinka. Kai kurie taip pat padaro su tvartu, kad nieko neatsitiktų gyvuliams“.

„Neseniai numirė senutė, dažnai ateidavusi į susirinkimą. Kai ji susirgdavo, spėdavo ateitį tarsi save „sėdama“. Būdavo paimamas pilnas pelenų vazonas ir ten beriamos sėklos. Kas tuomet buvo užkalbama, nežinau. Jei sėkla išdygs, tada moteris pasveiks, jei ne, turės mirti.

Kai jai pasakydavo, jog tai nuodėmė, ji paprastai pasiteisindavo: „Bet man tai visada padėjo!“ Baisi buvo jos mirtis. Paskutinėmis valandomis ji dar kartą išpažino šiuos dalykus, galop pasakė, kad jau viską papasakojusi; tai mane suglumino ir aš pakartotinai jos paklausiau, ar neturinti laiško nuo gaisro arba dar ko nors panašaus. Senutė atsakė, kad viskas esą sudeginta. Iki paskutinės akimirkos ji grūmėsi su velniu. Kai vėliau buvo dalijamas palikimas, ten atrastas ir „laiškas nuo gaisro“.

Čia dažnai „patepami“ ir vaikai. Jie tepami aliejumi, paskui vaikas paimamas už pažastų ir pasupamas virš kryžiaus, kartu tariamas Dievo vardas.

Jei yra spuogų, einama pas moterį, kuri perbraukia per juos gabalėliu duonos ir paskui atiduoda tą gabalėlį juodai vištai. Arba užkasa.

Neseniai vienas žmogus sirgo. Jam patarė padėti ant palangės tris obuolius. Kaip džiūvę obuoliai, taip džiūvusi ir liga.

Per jaunatį negalima sodinti bulvių ar sėti javų.

Ar nėra tai neįveikta pagonybė? Juk visai taip dienas į laimingas ir nelaimingas skirstė graikai ir romėnai.

Šio laiško, kurį parašė bendruomenės sesuo, pabaiga skamba taip: „Daugelis nemano, kad tai nuodėmė“.

Siaubinga tai, kad žmonės visai neturi nuovokos, kas šiais „gerais patarimais“ siūloma.

Pažįstu vieną seną brolių, kuris veda susirinkimus ir kitam tikinčiajam pasakė: „Iš gailesčio taip gali padėti žmogui, tokiu atveju nuodėmės nebus. Nuodėmė tiktai tada, kai už tai imi pinigus“.

Tarsi reikalo esmė pasikeistų, imami už tai pinigai ar viskas įvyksta veltui. Šis pavyzdys aiškiai rodo, kaip mažai dar žinoma ir suprantama ta baisi sritis, jei senas pamokslininkas gali taip manyti.

Vienas senas brolis man rašo, kad jo žmoną dar mergaitę tikrai pamaldus (!?) vyras užkalbėjo nuo galvos skausmų. Tas vyras apgaubė jai galvą skara ir užrišo tris mazgus, tardamas piktžodišką burtų formulę.

Kaip siaubinga, kai žmonės šitaip veidmainiškai piktinaudžiauja Dievo vardu! Kaip siaubinga, kai norėdami atsikratyti laikinų galvos skausmų, susideda su velniu ir duoda apraizgyti jo pinklėmis savo gyvenimą!

Viena buvusi burtininkė rašo: „Aš burtais gydžiau akis. Daugiausia tai daroma prieš saulės tekėjimą arba nusileidimą, po medžių arba mėnulio šviesoje. Sakant formulę akį reikia apvesti pirštu, triskart persižegnoti ir ištarti Šv. Trejybės vardą...

Aš daviau „rašyti“ ir savo dantis. Tada turėjau tris dienas prie skruosto nešioti raštelį, bet negalėjau pažiūrėti į vidų. Paskui saulei nusileidus turėjau arba atbula mesti jį į ugnį, arba į tekantį vandenį“.

Dangaus ir ugnies laišakai

„Aš nešiojau prie krūtinės dangaus ir ugnies laiškus, taip pat „Septynis dangaus skląščius“ (žinoma burtų knyga), suvedžiojau ir kitus taip daryti. Syki ant sergančio vaiko uždėjau dangaus laišką: jis netrukus mirė“.

Apie šiuos „Septynis dangaus skląščius“ kitame laiške sakoma: „Vadinamieji septyni dangaus skląščiai užsklendžia dangų daugeliui, kurie nešioja šiuos „Septynis dangaus skląščius“ su savimi ir tiki, kad tas padės jiems gyvenant ir mirštant“.

6 ir 7 Mozės knyga

Tokia pat netikusi kaip šie „Septyni dangaus skląščiai“ yra vadinamoji „6 ir 7 Mozės knyga“, apie kurią čia

jau kalbėta. Su Moze ši knyga nieko bendra neturi. Tai yra nelabojo gudrybė – pasinaudojus šiuo vardu įbrukti į rankas burtų knygą nenuovokiems žmonėms.

Laiške iš Pomeranijos sakoma: „Aš buvau dar mokslėivis, kai į mano motinos širdį įžengė nerimo dvasia ir mama tapo labai prislėgta. Tuomet nieko nežinojau apie Jėzaus kraujo galią; maniau, jai galima padėti tik palengvinant rūpesčius. Mes turėjom namuose „6 ir 7 Mozės knygą“. Aš dažnai ją skaičiau. Smulkmenų jau nebeprisimenu. Bet vienas atsitikimas man vis dar degina širdį: aš išsirašiau formulę svetima kalba, ir dar savo krauju. Šį raštą naktį pasidėjau po galva. Taip turėjau susapnuoti laimingus loterijos numerius. Be to, ant vaško užrašėme vieną posakį iš šitos knygos, tą vaško gabalėlį pakabinau motinai ant kaklo, kad nuo to ji pasveiktų. Daug kartų ji bandė nusižudyti. Šitai liūdnei ir mirė“.

Kitame laiške sakoma: „Kai aš buvau kare, mano žmona sūnaus „rožė“ davė užkalbėti vienai burtininkei. Anksčiau ir žmona buvo tikinti, ji netgi tvirtino atsivertusi; bet po to užkalbėjimo ji visiškai atsitraukė nuo tikėjimo ir kartu su sūnumi tapo priešiška tikintiesiems. Prieš mane, savo vyrą, dabar ji puoselėja neapykantą ir visur siekia apjuodinti. Anksčiau ir ji eidavo į bendruomenės valandas: bet dabar, kai mūsų namuose lankėsi kunigas, žmona parodė jam duris ir paprašė išeiti“.

Čia jau aiškėja liūdnos pasekmės, apie kurias dar pakalbėsiu vėliau. Bet dabar turiu pateikti daugiau pavyzdžių. Manau, tada kiekvienam, kuris jau prasidėjo su šiais dalykais arba kuris apie juos girdi, paaiškės, kad čia veikia tamsos jėgos. Nes po šių pranešimų ir liudijimų niekas nebeturėtų manyti, jog tai nekalti arba net dieviški ir bibliniai dalykai.

Jaunas vyras grįžo iš karo sirgdamas nervų liga. Jis

gavo patarimą tris iš eilės šventadienius prisiglausti prie slyvos ir ištarti burtažodį.

„Vaikystėje mano motina, norėdama man gero, leido, kad man užkalbėtų širdies ligą ir dar kai ką“, – sakoma laiške iš Saksonijos.

Tai yra dažnai pasikartojantis dalykas – duoti užkalbėti širdies priepuolius (krūtinės anginą).

Iš vieno kaimo Pomeranijoje rašoma: „Burtininkavimo nuodėmės daugelį supančioja. Pas mus dedasi šiurpūs dalykai. Klesti užkalbėjimas. Žmonės važiuoja pas juodąjį magą arba parsiveža jį čionai. Galima pasakyti, kad visas kaimas yra velnio užkerėtas“.

Šie liudijimai ir pranešimai, manau, palieka stiprų įspūdį apie šėtono galią. Žinoma, ir šių siaubingų faktų akivaizdoje vis dar atsiranda žmonių, kurie galvoja taip, kaip išsakyta kitame laiške:

„Aš niekaip nesuprantu, kodėl Jūs laikote tokia didele nuodėme, kai žmonės kreipiasi į užkalbėtojus. Turiu pasakyti, kad čia tai madinga, bet tik labai mažai kas mano, kad tai nuodėmė. Aš nepripažįstu būrimo kortomis ir burtininkavimo, bet pas užkalbėtojus anksčiau ir aš buvau. Juk tai daugiausia seni, geri (?) žmonės. Už tai jie nieko ir nereikalauja, žmonės savo noru duoda. Juk ir Biblijoje parašyta: „Jūs uždėsite rankas ir jie pasveiks“. Yra daug atvejų, kai gydytojas nerado ligos, o tris kartus užkalbėjus pagerėjo“.

Ar šio laiško autorė ir visi, kurių nuomonė panaši kaip jos, ir po šių liudijimų dar mano, kad tai iš tiesų ne kas kita kaip biblinis rankų uždėjimas? Ar po šių liudijimų neakivaizdu, kad čia veikia tamsos jėgos, kurios pritraukiamos tarnauti, kad taip žmonės patektų į jų valdžią ir kerus?

Kas ir po šių liudijimų dar netiki, kad užkalbėjimas

yra burtininkavimo nuodėmė, tam, tikiuosi, paaiškės, kai parodysiu – irgi iš liudijimų ir laiškų, – kokios baisios užkalbėjimo pasekmės.

Kokios yra pasekmės?

Užkalbėjimas turi visokių pasekmių. Ką apie tai sako tie, kurie patys tuo užsiėmė?

Be maldos džiaugsmo

„Per užkalbėjimą aš patekau į baisią šėtono valdžią, dabar siaubingai kenčiu siela bei kūnu. Kankina mane ir savižudybės mintys; labai trokštu išsilaisvinti. Esu toks nelaimingas; nebegaliu daugiau melstis, tamsi naktis tvyro mano sieloj. O aš juk taip norėčiau ateiti pas Jį, nuodėmių Atpirkėją, be kurio mano gyvenimas yra nykus ir tuščias“.

Ir dabar šis vargšas žmogus prašo už jį pasimelsti, kad būtų išvaduotas iš to kalėjimo.

Kitame laiške rašoma: „Aš tuoj pamirštu, ką perskaitau Biblijoje. Ir tai, ką girdžiu pamaldose ir susirinkimuose, manęs nepaveikia. Aš tik labai mažai ką tepame nu. O juk taip noriu viską išgirsti ir apmąstyti. Ak, kaip dažnai noriu: kad vėl galėčiau tikėti taip, kaip jaunystėje! Nuo ko tai galėtų priklausyti? Anksčiau aš buvau užkalbėtas, pats irgi tai dariau...“

Visai akivaizdu, kad užkalbėjimas yra ta priežastis, dėl kurios nesuvokiamas Dievo Žodis. Tai tarsi uždanga, užgulusi sielą, kad ši nesuprastų Dievo Žodžio. Į galvą vis ateina pašalinės mintys, kurios išplėšia Žodžio palaimą. Šios mintys labai dažnai yra šventvagiškos.

Iš Vestfalijos ateina laiškas, kuriame skundžiamasi: „Anksti pradėjau sirgti – prieš dvidešimt metų, na ir vėliau – tada, vaikystėje, buvau užkalbėtas, ir ši nuodėmė užtveria man kelią. Dažnai man ateina mintis: „Ak,

liaukis gi melstis, juk vis tiek nepadeda!“ Taip pat mane kankina šventvagiškos mintys“.

Jokios ramybės

Iš Viurtembergo nusiminusi moteris rašo: „Aš nerandu ramybės. Vis iš naujo meldžiu nuodėmių atleidimo ir kiekvieną dieną sakau sau: „Tu neisi gulti, kol nesusitaukinsi su Dievu“. Kiek daug naktų aš praverčiau! Jaučiu galvoje tokį silpnumą, kad beveik nebegaliu galvoti. Vis noriu tikėti, kad Išganytojas atleido man nuodėmes, bet paskui pajuntu didžiulį sunkumą. Aš dažnai galvoju: kad bent galėčiau kam nors apsaakyti, kaip man blogai. Tarsi mano rankose ir kojose būtų centnerį sverianti našta, ir mano nuodėmės dieną ir naktį stovi prieš akis. Ak, kad Viešpats pasigailėtų manęs! Man kyla tokių siaubingų minčių. Aš nenoriu, o jų ateina tik dar daugiau ir vis piktesnių. Nuo to laiko, kai trokštu būti arčiau Išganytojo, jos darosi vis įkyresnės. Kai einu pro vandenį, mane ragina: „Šok į vandenį, tada turėsi ramybę!“ Kai pamatau gulintį peilį, man ima suktis mintis: „Persipjauk sau kaklą!“ Ir taip velnias mane kankina dieną ir naktį. Giesmių visai nebegaliu klausytis, nes pravirkstu. Tuomet man tarsi liepia: „Tu nebeturi teisės giedoti ir būti patenkinta, nusižudyk, tada turėsi ramybę!..“ Praeitais metais buvau pas tokią moterį dėl astmos – kita moteris man pasakė, kad toji galės padėti. Vaikystėje motina privertė mane nueiti dėl sesers ir kartą dėl vieno vaiko pas užkalbėtoją vyrą. Ak, kad Viešpats pasigailėtų ir išgelbėtų mane nuo tų siaubingų minčių...“

Mintys apie savižudybę

Šios „siaubingos mintys“ labai dažnai yra užkalbėjimo pasekmė. Jos pasireiškia arba kaip savižudybės, arba kaip šventvagiškos mintys. Kai kurie negali praeiti pro mišką, kad negirdėtų raginimo: „Pasikark, tada viskam galas!“ Kada pamato geležinkelį, išgirsta balsą: „Pulk po traukiniu, tada turėsi ramybę“. Ir pernelyg dažnai nelabasis šiomis siaubingomis mintimis pasiekia tikslą. Kad tam vargui padarytų galą, žmogus galiausiai nusižudo.

Šventvagiškos mintys

Arba žmogų kankina šventvagiškos mintys. Tai yra piktos mintys prieš Dievą, Išganytoją, Šventąją Dvasią. Nenoriu jų kartoti, kad nepakenčiau sau ir kitiems. Nes velnias mielai naudoja tokius piktžodžiavimus, kad juos įkaltų atmintin, ir paskui jų nebeįmanoma atsikratyti. Vargšai žmonės, kuriuos jos kankina. Jie tikrai žino, kad nenori galvoti tokių minčių, jos kyla ne iš širdies. Baisu, kai ateina šios mintys, tarsi kas nors jas įteigtų ar pašnibždėtų. Dažniausiai taip atsitinka, kai jie skaito Bibliją, nori melstis arba kai bažnyčioje ir susirinkimuose klauso Dievo Žodžio. Nelabasis su kai kuriais taip susitvarko, jog tie mieliau atsisako skaityti Bibliją ar melstis, kad tik nekankintų šios piktžodiškos mintys. Tada jo tikslas pasiektas, nes kai žmogus niekaip nebendruoja su Viešpačiu, tai vis labiau smunka jo tikėjimas. Žmogus tampa bevaliu žaislu nelabojo rankose.

Šios šventvagiškos mintys yra viena iš baisių užkalbėjimo pasekmių. Kam tokios mintys neduoda ramybės, tas tikrai gali padaryti išvadą, kad jis – galbūt ankstyvoje

jaunystėje – buvo užkalbėtas ir dabar patekęs į velnio pinkles.

Dievo Žodžio nesuvokimas

Žmonės dažnai išpažįsta, kad negali suprasti Dievo Žodžio. Pavyzdžiui, moteris iš Viurtembergo, kuri irgi buvo užkalbėta, rašo: „Aš jau metus gyvenu Dievo Žodžio įtakoje. Nuolat stengiuos išsilaisvinti, bet veltui. Galėčiau daug apie tai parašyti, bet pasakysiu tik viena: nuo tos valandos, kai nusprendžiau vadovautis Dievo Žodžiu, kažkas atsitiko mano galvai. Tarsi koks šešėlis nuolat stovėtų prieš akis. Iki šiol dar kamuoja skausmai. Velnias taip pat įpūtė man piktų žodžių, aš iš visų jėgų stengiuosi juos išginti, bet veltui. Ir kai paklausiau motinos, ar yra kokia nors ypatinga priežastis, ji pasakė, kad mane dažnai užkalbėdavo...“

Kita moteris skundžiasi: „Kartais būnu nusiminusi. Kai pažvelgiu į Nukryžiuotąjį, kryžius vis primena mano kaltę ir nuodėmes; slegia mane dar labiau tai, kad Jėzus dėl manęs nukryžiuotas. Anksčiau daug užsiiminėjau „simpatija“ bei panašiais dalykais ir manau, kad gal todėl prakeikimas kritęs ant mano vaiko, nes jam pašliję nervai. Praeitais metais buvau labai nusivylusi Dievu ir pilna kartėlio. Tada Dievas paklausė manęs sapne, ar aš sutikčiau atsiduoti Jo valiai – ir aš užsispyrusi atsakiau: „Ne“. Labai dėl to graužiuos. O gal tai ir yra mano visiško nusiminimo priežastis? Jaučiu, kad neišgelbėjamai smengu į bedugnę ir, jei Dievas neįsikiš, galiausiai pakelsiu prieš save ranką. Nes nebegaliu ir nebenoriu daugiau kovoti, jau pavargau. Jau per daug iškentėjau...“

Mintys apie nužudymą

Viename laiške prašoma pasimelsti už moterį, kuri jau ilgus metus kenčia nuo įkyrios minties, kad ją visi nori nuuodyti. Dabar ji kas savaitę vaikšto pas netoliese esančios psichiatrinės ligoninės direktorių, kad šis ją gydytų hipnoze. Visi jo mėginimai rasti ligos priežastį buvo nesėkmingi. Taigi vargšė moteris beveik ir nerizikuoja išeiti į žmones vien iš baimės, kad ją visi nori nuuodyti. Kai su viena lankytoja išsinekėjo apie keistąją ligą, paaiškėjo, kad kartą jai užkalbėjo rožę ant veido ir pagydė. Bet ligonė čia nemato nieko blogo ir teigia, kad tuo užkalbėjimu visai netikėjusi. O apskritai ji buvo tikinti moteris, laisvosios bažnyčios narė. Neįmanoma jai išaiškinti, kur reikia ieškoti baisiosios būsenos priežasties.

Nelabojo kalba žmogui: „Priežastis visai ne ta!“ – yra tikras šedevras. Jei žmonės tai suprastų ir atliktų atgailą, nelabojo valdžia būtų įveikta. Tam jis, žinoma, bando sutrukdyti. Todėl jis ir sako: „Priežastis visai ne ta!“

Tačiau priežastis juk ta. Manau, tai galima pastebėti skaitant visus šiuos liudijimus ir išpažinimus apie siaubingas užkalbėjimo pasekmes. Patenkama į velnio pinkles, ir jas ne taip lengva įveikti.

Siaubingai reikia kentėti tiems, kurie prasidėjo su nelabuoju:

„Velnias įsiskverbė į mano širdį ir ją suteršė. Tada atsirado abejonė, ir aš vėl nebegalėjau grįžti prie džiugaus tikėjimo. Jėzus vis mėgino mane išgydyti, bet ir velnias dabar panaudojo visą savo prievartą, kad mane pražudytų. Dieną ir naktį savo kambary girdžiu pragaro mašinas, kurios veikia mano kūną. Naktį man atrodo, tarsi dvasios mane išneštų nužudyti. Bet Viešpats to dar

neleido. Kada gi aš vėl būsiu laisvas nuo šitos siaubingos kankynės! Mano karščiausias noras – ištrūkti iš šio pragaro. Vis maštau apie vietą, kur Viešpats sako: „Kai medis neduoda vaisių, jis nukertamas ir įmetamas į ugnį“. Tokioje ugnyje dabar aš jau esu ir tenoriu ištrūkti!“

O, kad visi, kurie nusideda burtininkystės nuodėmėmis, gerai apsvarstyti, kokias siaubingas pasekmes tai užtraukia, kaip velnias paskui kankina savo auką! Gal paklausytų įspėjimo?

Siaubingiausias dalykus atskleidžia kitas laiškas iš Viurtembergo. Jame rašoma: „Aš patekau į sunkią pagundą, iš kurios nebegalėjau išsivaduoti. Tada silpnumo akimirka meldžiau: „Mielasis šėtone, išlaisvink mane!“ Nuo to laiko mano gyvenimas smarkiai pakerėtas ir velnio apsėstas. Ak, vargas, trumpas gyvenimas taip sugriautas! Ak, tamsiosios jėgos, šventvagiškos mintys, kurios niekad neatstoja, nepaisant visų prašymų ir maldavimų. Tos sielos gelmių mintys nesiliauja nei dieną, nei naktį. Ar jau nebegalioja šis posakis: „Jie įveikė jį Avinėlio krauju?“ Ši kraujo ir Dvasios galia niekad manęs nežvalina ir neapvalo. Kiauras dienas vaikštau liūdnas. Mano apžavėta siela tokia pilna sielvarto ir kančios. Ak, tos šventvagiškos mintys prieš Dievą ir Išganytoją! Sielos gelmėse jos, tos nešvarios, tamsios mintys! Sunkioji priespauda, ar jos niekad neįveiksiu? Kaip norėčiau vėl tapti tyros širdies, kad galėčiau vadovautis Viešpačiu ir Jam tarnauti. Tai mano vienintelis troškimas“.

To neturėtų nuleisti negirdomis nė vienas, kuris laiko dalyką nekenksmingu, kuris, norėdamas atsikratyti nedidelio skausmo, kreipiasi į pragaro galias! Velnias yra kraupus kunigaikštis. Pirmiausia jis įvilioja žmones į savo tinklus, pirmiausia sudaro įspūdį, jog tai kas nors pamaldaus – juk tuo pat metu meldžiamasi ir tariamas

Dievo vardas – o paskui tyčiojasi: „Tavo nuodėmė tokia didelė, kad jos negalima atleisti! Imk virvę ir pasikark!“

Jūs visi, kurie kada nors griebėtės velniškų galių pagalbos, atgailaukite ir melskite Viešpatį, kad sutrauktų jūsų grandines! Ačiū Dievui! Jis yra visų grandinių traukytojas!

Bet prieš kalbėdami apie tai, kaip išsilaisvinti, turime dar sugrįžti prie pranašavimo bei būrimo kortomis, spiritizmo bei mirusiųjų klausinėjimo ir pažiūrėti, kas laukia tuo užsiimančių.

Pranašavimas bei būrimas kortomis ir pasekmės

Žmogus aprašinėja tai, kas jam nutiko: „Mane, dar vaiką, užkalbėjo tėvas. Paskui aš dažnai nagrinėjau „6 ir 7 Mozės knyga“, iš kur išsirašiau burtų formulę. Po motinos mirties, kuri išėjo iš šio pasaulio visai netekusi vilties – ji taip pat buvo velnio pinklėse – greitai pajutau, kad mano sielą apėmė melancholija. Daugiau nebegalėjau džiaugtis gamta, saulės šviesa. Tik numirti – toks girdėjosi vidinis balsas. Dievo malonė jau tuomet saugojo mane, kitaip būčiau nusižudęs. Dėl savo silpnavališkumo tada labai daug vaikščiojau pas būrėją kortomis, taip pat ilgesnį laiką nešiojau su savimi dangaus lašką. Buvau įtrauktas iki giliausių šios nuodėmės gelmių.

Prieš dvejus metus man buvo leista čia lankyti Biblijos valandas ir aš apsisprendžiau už Jėzų. Iš nuodėmių purvo buvau ištrauktas į šviesą. Aš įsisąmoninau esąs Jėzaus nuosavybė, o vis dėlto man trūksta tikro džiaugsmo Viešpačiu. Ir apie mirtį galvodamas nerimstu. Nesu tvirtai įsitikinęs, jog būsiu išganytas. Dažnai esu tarsi po koku spaudimu, tada jaučiu, kad man trūksta Dievo jėgos. Vaikščioju į Biblijos valandas, skaitau Bibliją, dažniausiai ir meldžiuosi tik iš pareigos, o ne dėl vidinių paskatų. Nors ir kaip stengiuosi Kristuje turėti visą išganyimą, bet toliau nepajudu“.

Čia pasireiškia sulaikanti ir surišanti galia. Bet ačiū Dievui, Viešpats Jėzus yra visų grandinių traukytojas!

Mergaitė iš Berlyno apylinkių rašo: „Turiu atvirai prisipažinti, kad tikiu ne iš meilės Dievui, bet dėl to, kad bijau Jo teismo. Dažnai taip bijau Dievo, kad mane ima purtyti drebulys. Kai pagalvoju apie Laiško Žydams

10, 31, kur parašyta: „Baisu pakliūti į gyvojo Dievo rankas!“, man nepasidaro geriau. Kai turi tokį požiūrį į Dievą, manau, geriau iš viso netikėti, nes tada juk apie Dievą nieko nežinai. Neseniai aš netgi nuėjau pas pranašautoją. Tikėjau, kad nors išgirsti apie tai, ar nesusirgsiu. Mano siela taip trokšta ramybės, geidžiu visą savo laiką atiduoti tikrai Jėzui“.

Iš tiesų nelabojo šedevras! Žmogus trokšta atsiduoti Jėzui, ir velnias jam įteigia, kad turis eiti pas pranašautoją sužinoti, kada tam turėsiąs geriausią laiką! Taip užsklendžiamas skląstis atsiduoti Viešpačiui ir gyvenimas atitenka velnio valdžion. Koks apgavikas vis dėlto yra tas šėtonas!

Kitame laiške rašoma:

„Mano vyro tėvai anksčiau bendravo su viena tikinčiųjų šeima. Bet staiga bet koks bendravimas nutrūko. Tikriausiai jie vengė apsisprendimo. Netrukus po to mano anyta iš vienos moters išmoko burti kortomis ir labai tuo susižavėjo, mesdavo kortas ir pažįstamiems. Kai mano vyras studijavo ir krikščioniškos studentų draugijos padedamas įtikėjo, ji tiesiog įsiuto ant jo, nuogaustaudama, kad jis su savo „pamaldumu“ susigadins visą karjerą, o kai sūnus nepaklausė griežto jos paliepimo palikti šią draugiją, ėmė jį laikyti blogai išsiauklėjusiu vaiku. Kartais ji nusileisdavo sūnaus prašymams ir skaitė Bibliją, net pažadėjo liautis būrusi kortomis; bet po pusvalandžio dėl to galėjo kilti smarkus skandalas. Kartą ji norėjo nusižudyti. Dabar anyta vaikšto pas spiritistus ir su krikščionybe visiškai nutraukė bet kokius ryšius. Jei ateina laiškas iš mūsų, tai, kaip pasakoja mums uošvis, ji pratrūksta isteriškai verkti, visai nesvarbu, kokio turinio laiškas ir kaip meiliai mes besistengtume rašyti, dažnai verkia visą naktį ir ją ištinka širdies priepuoliai. Kartais ji

parašo mums mielą, nuoširdų laišką; bet paskui staiga be jokios priežasties ateina piktas jos laiškas ir dažniausiai tada, kai mes čia iš Viešpaties esame gavę kokią nors ypatingą malonę. Tai ji turi tiesiog jausti. Kartą per vieną savo priepuolį, kurie dažnai panašūs į pasiutimą, ji prakeikė mus ir mūsų vaikus. Tiesa, paskui ji prakeiksmus atsiėmė. Be mūsų žinios yra prašiusi spiritistų išpranašauti mūsų ateitį. Mano vyras uždraudė kada nors vėl tai daryti, bet ar ji to paiso, mes nežinome...“

Velnius priveda prie to, kad motina prakeikia savo vaikus. Ar tai ne siaubinga? Užuot džiaugusis, kad sūnus tikėdamas rimtai seka Kristumi ir turi bendramintę žmoną, motina iš įniršio tiesiog pasiunta. Tai padaro velnias.

Deja, tokia taisyklė, kad žmonės, kurie davė mesti kortas, negali susitaikyti su Dievu net ir tada, kai jie to nuoširdžiai siekia. Viena moteris iš Saksonijos rašo: „Aš patyriau lyg ir atsivertimą, bet neturiu širdies ramybės, nesu tikra išganymu. Anksčiau aš buvau pas užkalbėtoją,ėjau ir pas būrėją kortomis. Perskaičiau net knygutę „Kaip man išsilaisvinti?“, bet niekas nepadeda. Ak, kaip mielai aš tapčiau džiaugsmingu Dievo vaiku. Visos mano ašaros ir maldos nieko neduoda. Aš taip norėčiau būti laisva ir teikti džiaugsmą kitiems!“

Kokia tai nelaimė, kai žmogus nori sekti Viešpačiu, lyg ir atsiverčia ir vis dėlto neranda ramybės. Tarsi velnias sakytų: „Nori atsiversti? Tapti Dievo vaiku? Nieko panašaus! Aš turiu senesnes teises! Tu priklausai man!“ Reikia daug melstis pačiam ir kitiems, kol pagaliau įveikiami šie kerai, kol atlaisvinamas kelias, kuriuo eidama siela galėtų nusiraminti.

Ne tik sielą velnias stengiasi laikyti savo žabanguose, jei jam buvo atsiduota, jis muša ir kūną. Taip jis pasirodo

iš tikrųjų esąs melo tėvas, iš pradžių žadantis aukso kalnus, o paskui žmones apmeluojantis ir apgaunantis, jei tik tie ieškojo jo pagalbos.

Viena vargšė našlė rašo: „Jau 27 metai, kai aš kenčiu nuo baisios ligos, kuri, kiek aš suprantu, yra burtų padarinys. Kai susirgau, buvau 26 metų, o dabar esu 53. Visus šiuos metus velnias bjauriai kankino mano kūną, sielą ir dvasią. Mokykloje tikybos pamokose aš mokiausi labai gerai, nuo vaikystės jaučiau patraukį Dievui. Išmokau daug Biblijos posakių ir istorijų. Paskui, deja deja, prasi-dėjau su velniu. Jis gąsdino, kankino ir baugino mane, kur tik aš buvau. Didelė baimė ir prislėgta nuotaika – tokia buvo mano dalia visus tuos metus. Mano dvasia taip blaškėsi, kad aš pastoviai jaučiausi netenkanti proto. Be to, mano kūnas iki dabar nesveikas. Siaubingos pagundos ir piktžodžiavimas Dievui kankino mane kone mirtinai. Kovočiau ir gyniausi posakiais, kuriuos mokėjau atmintinai. Kitų prašiau už mane pasimelsti. Bet niekas iki šiol nepadėjo. Žinau, kad Viešpats gali mane išgelbėti iš šių pinklių nuolatinės priespaudos, kad Jis turi tokią galią – bet kada tai įvyks?“

Kaip liūdna, kai taip praeina visas gyvenimas – velnio apsėstas! Visai kitoks gyvenimas, jei mes jį patikime Viešpačiui Kristui ir Jis tampa geruoju mūsų Ganytoju! Tada patiriame ir tai, ką Dovydas tvirtina 23 psalmėje: „Viešpats mano ganytojas: aš nestokosiu. Žaliuojančiose lankose Jis paguldys mane. Prie vandenių, kur poilsio vietos, Jis nuves mane. Atgaivins Jis mano sielą“. Čia pasakyta: „Atgaivins Jis mano sielą“. O laiške: „Jis kankina ir baugina mano sielą“. Koks skirtumas! Rimtas išpėjimas visiems, kurie užsiima pranašavimu ir būrimu kortomis.

Vienas brolis irgi dalinasi savo patyrimu ir rašo: „Nuo

burtininkavimo nuodėmių kenčia daug mano žemiečių. Jie nė nežino, kad Viešpats tuo baisėjasi. Neseniai susitinkau su viena pamaldžia, kaip ji mano, krikščione, kuri vaikšto visur: į bažnyčia, pas pastorių, į Biblijos valandas, į bendruomenės valandas – ir vis dėlto ji neturi aiškios nuostatos dėl Jėzaus. Aš kalbėjau su ja ta tema, ir paaiškėjo, kad ji anksčiau kreipėsi į užkalbėtoją. Ašaros riedėjo, bet tikros ramybės ji nepatiria. Burtininkavimo nuodėmė krinta kaip prakeiksmas ir giminaičiams, būtent labai dideliame jų ratui. Kokias niūrias ir baimingas dienas išgyveno mano uošvė! Ji burdavo kortomis ir rašydavo dangaus laiškus. Bet ne ji viena nuo to turi kentėti, kenčia ir jos sūnus, ir mano mieloji žmona, ir artimieji. O siaubingiausia, kad jie neturi aiškios nuostatos dėl Dievo. Jie laksto į visus susirinkimus, pradedant bažnyčia ir baigiant scientistais ir adventistais. Koks prakeikimas, jei žmogus nori pasiekti aiškumo ir negali, nes sena burtininkavimo nuodėmė trukdo ir pančioja sielą, nes jis neišpažįsta jos kaip nuodėmės ir nesigaili! Mano teta yra būravimo kortomis ir kitų tamsių pinklių vergė. Ji dreba, kai neturi degtinės ir tabako. Jos sūnus su savo žmona taip pat patekė į šėtono valdžią. Baisu, ką pridaro burtai! Mano brolis yra magnetopatas. Aš gerai nežinau, ką reiškia šis žodis; bet kai jo reklamoje perskaičiau: „Maldos nepadedą“, sužinojau užtektinai. Apie Dievą jis nieko nenori girdėti, tai mes skaitome jo laiškuose. Ir tai tikras brolis!“

Iš Badeno ateina pranešimas, kuriame sakoma: „Kaimynystėje gyveno sena moteris, būrėja kortomis, apie kurią visi sakė, kad ji gali nuspėti ateitį. Mano motina, neturėdama širdies ramybės, užuot su močiuteėjusi pas tikrą Padėjęją, kreipėsi į tą būrėją, ir nuo tada pastaroji sekmadieniais visada ateidavo pas mus į namus. Močiutė

barė ir prašė: „Varyk šią moterį iš namų! Nebesugebu melstis – visi namai pilni piktų dvasių!“ Aš buvau jautniausia, nuo šeštų metų nuolat sirgau astma. Man paaukus, motina kreipėsi į būrėją, norėdama sužinoti, ar gausiu vyrą. Kai man buvo penkiolika, numirė močiutė, ir dabar maldos dvasia buvo pašalinta iš kelio, ir velnias galėjo laisvai suklestėti. Galiausiai ir mane įkalbėjo nueiti išsimesti kortų – maniau, nesvarbu, viena nuodėme daugiau ar mažiau. Būrėja nupasakojo visą mano praeitą gyvenimą ir išpranašavo dalį ateities. Bet paskui pasakė: „Dabar aš toliau nematau, tarsi man prieš akis laikytų lapą. Daugiau negaliu tau pasakyti“. Ir iš tikrųjų ji nusakė mano gyvenimą iki mano atsivertimo dienos, taigi kol aš pati priklausiau velniui. Po kelių dienų ji nukrito nuo laiptų ir nusilaužė sprandą. Tada mane apėmė didelė baimė. Dažnai buvau tokia prislėgta, kad maniau, jog netenku proto. Atrodė, nebejaučiu po kojomis žemės. Visa mūsų šeima išsiskirstė kas sau. Motina ir vienas brolis išvyko į Ameriką. Aš pati vėliau irgi ten persikėliau, bet greitai vėl grįžau. Dabar gyvenu gana keistokai: kai pradėdu už ką nors melstis, labai susergu, mane suima karštis ir astma. Jau buvau netoli mirties. Aš bijau tos ligos, nes dažnai kamuoja sunkūs priepuoliai. Nei iš šio, nei iš to vėl pasveikstu. Keistokai gyvena ir mano sesuo. Vienu metu ji vaikščiojo kaip sukvailėjusi, taip kad nežinia, kas dar bus“.

Vis dėlto kokias grandines uždeda ši nuodėmė visai šeimai ir netgi ateinančioms kartoms.

Noriu čia paskelbti dar vieną liūdną laišką. Tada gal kiekvienam taps aišku, kokios būna pasekmės, kai prasidedama su velniu per būrimą kortomis ir pranašavimą.

„Nervai buvo taip pašliję, kad aš maniau prarasiąs protą. Vaikystėje mane motina dažnai vedė pas užkal-

bėtojus, aišku, norėdama man gero. Aš rimtai su ja apie tai pasišnekėjau ir ji pripažino tai kaip nuodėmę. Tačiau ji yra gana abejinga, ir tik tada, kai vėl tampa mano siaubingų kančių liudytoja, prabunda jos sąžinė, ji verkia ir meldžiasi; bet kai man geriau, kai „faraonas“, taip sakant, gauna oro, senas abejingumas vėl čia...“

Nėra galimybės toliau spausdinti tą laišką. Bandymai nusižudyti ir neviltis, spiritizmas, hipnozė ir pagaliau visiškas nervų sistemos išsekimas – toks beviltiškas dvelkia iš šio rašinio. Laišką skaitai greitai. Bet kai įsivaizduoji, kad visa, kas čia parašyta, yra išgyventa ir iškęsta, darosi nepaprastai skaudu. Aš džiaugiuosi savo Išganytoju, džiaugiuosi, galėdamas Jam gyventi ir tarnauti, aš patiriu, kaip Jis išklauso maldas, kad Jis yra gerasis mūsų Ganytojas. Bet yra žmonių, kuriuos tuo pat metu velnias bjauriai kankina melancholija ir savižudybės mintimis, kūno ir sielos kančiomis. Tai griebia už širdies! Reikėtų daug daugiau negu dabar melstis už šias nelabojų aukas, kurios kartais net be savo kaltės patekė į jo priespaudą, nes nesupratinga motina vaikystėje nuvedė pas užkalbėtoją. Kas gali pasakyti: „Džiaugiuosi Viešpačiu, ir tai mano stiprybė“, tas maldoje teprisimena vargšes aukas, kurias kalėjimo šeimininkas laiko surakintas ir uždarytas, kurios žvangina grandines ir labai nori išsilaisvinti. Paimkite tai kaip šventą naštą ant savo širdies ir sąžinės – užstokite tuos iškankintuosius, kad Kristus ir jiems pasirodytų kaip visų grandinių traukytojas!

Ką pridaro spiritizmas

Čia aš pateikiu išpažintis ir liudijimus tų, kurie užsiėmė mirusiųjų klausinėjimu, spiritizmu ir t. t.

Viena moteris rašo: „Maždaug nuo 20 metų aš būriau kortomis ir užsiėmiau mirusiųjų klausinėjimu. Pas mane ateidavo daug žmonių. Daug kas ir išsipildė. Kadangi buvau neturtinga ir pinigai buvo labai reikalingi, tuomet galvojau, kad tai man atleistina. Aš tuo užsiėmiau daug metų; kartą mane aplankė moteris iš bendruomenės, kuri paprašė mesti burtininkystę, nes tai esąs blogas dalykas. Ji atėmė iš manęs knygą, pagal kurią aš klausinėjau mirusiųjų, ir kortas. Po to ištisas savaites neradau ramybės. Verkdamas gaudžiomis ašaromis padariau įžadą Dievui daugiau taip nedaryti. Nuo tada vaikščiojau į bendruomenę. Mano vyras negalėjo to pakęsti, bet manęs tai nesustabdė. Mažai likus iki jo mirties aš dar sykį jo paklausiau, ar jis neis kartu. Vyras tik ėmė siaubingai piktžodžiauti prieš Dievą. Netrukus po to jį parnešė namo, nes jam atsitiko nelaimė. Jis turėjo sąmonę iki paskutinės minutės, tik negalėjo kalbėti. Aš puoliau ant kelių ir prašiau Dievo atleisti jam nuodėmes. Tegul geriau aš už jas atkentėsiu. Tuo metu mano vyrui per veidą tekėjo ašaros. Taip jis ir numirė.

Po jo mirties kambary girdėdavau visokius garsus, kurių kilmės nemokėjau paaiškinti. Bet aš nebijojau, nes jau buvau pradėjusi pasikliauti Viešpačiu. Dar turiu pastebėti, kad tuomet, kai dar mesdavau kortas, savo kambaryje dažnai matydavau visokius juodus pavidalus ir girdėdavau kažkokį triukšmą, nors durys ir būdavo užrakintos“.

Ir dabar ši moteris skundžiasi, kad nėra laisva. Viena

sesuo, dažnai ją aplankanti, rašo, kad ten pasidarė visai baisu, ir klausia: „Ar tik nėra moteris patekusi į pinkles?“

Žinoma, ji yra patekusi į pinkles. Ką gi sako Dievo Žodis apie mirusiųjų klausinėjimą ir pranašavimą? „Viešpats bodisi visų tų dalykų!“

Lėkštutės stumdymas

Laiškas iš Berlyno pasakoja apie lėkštutės stumdymą ir apie tai, kas vyko drauge: „Per pažįstamą mes, mano žmona ir aš, pamatėme, kaip stumdoma lėkštutė. Mes žinojome: spiritizmas yra iš velnio ir niekad nebūtume užsiėmę tokiais dalykais. Bet šis būdas mums buvo visai naujas. Lėkštutė judėjo nuo vienos raidės prie kitos ant popieriuje surašytos abėcėlės. Atsiliepė mirusiųjų dvasios ir pasisakė vardus. Į kiekvieną klausimą buvo atsakyta ir kiekvienas, kuris buvo kambaryje, gavo atsakymus.

Mudu nusprendėme sužinoti, kokia tai jėga. Mes jau ieškojom Dievo ir jautėmės esą apsaugoti nuo piktojo antpuolių. Bet mūsų širdyse Jis dar neužėmė pakankamai daug vietos, kitaip nebūtume patekę į šią nuodėmės gelmę. Mes dar nebuvo atlikę atgailos, dar nebuvo atsivertę, o vis dėlto nuoširdžiai ieškojome Dievo.

Mes manėme: Dievas žino mūsų pastangas, ir čia, mūsų bute, gali išryškėti, kieno jėga judina lėkštutę. Mums buvo skirta patirti šią jėgą, bet kitaip, negu galvojome. Taigi mano žmona ir aš kartą pabandėme tai vieni. Prasiđėjo smarki kova. Mes išvarėme visas vadinamąsias mirusiųjų vėles ir norėjome sužinoti, kas su mumis kalba. Dabar lėkštutė baisia jėga judėjo ant stalo šen bei ten, darė ratus ir t. t., atstūmė raides. Išprašėme visa, kas velniška, ir pašaukėme tiesos dvasią. Mums neturėjo atsaky-

ti niekas, kas priklausė velniui. Į tai neryžtingai, bet aiškiai atsakyta: „Dievo pasiuntinys“.

Nuo šiol mums buvo surenkamos raidėmis mūsų mintys. Kai abejojome, tuoj pat parašydavo: „Patikėkit, aš esu Dievo pasiuntinys. Dievas jums apsireiškia, kadangi jūs esate Dievo ieškotojai. Dievas apreiškia, kam nori ir ką nori“.

Paskui atėjo daug pranešimų: pasaulio pabaiga jau už durų ir jie turį tapti Dievo įrankiais. Kaip pranašai jie turį skelbti pasauliui paskutinę naujieną, kol prasidės Teisimas. Sutuoktinių pora tikrai tikėjo, kad su jais kalba Viešpats Jėzus. Daug dienų ir savaitių tai jiems darė įtaką. Mažąją trejų metų dukrelę tariamasis Dievo pasiuntinys sakėsi norįs pasiimti asmeniškai, tada su vienuolikmečiu sūnumi sutuoktiniai turi pradėti savo pranašų tarnybą. Jie pateko į tokią dvasios įtaką, kad užmiršdavo valgyti, gerti ir pamaitinti vaikus. Darėsi vis blogiau. Moteris turėjo kartoti siaubingas nešvankybes, kurios lyg ir buvo jos širdyje. Tada ji pasakė: „Jei viskas kyla iš mano širdies, tada tai turėjo įdėti velnias, nes aš tokia nesu“. Iš karto lėkštutė tapo labai nerami.

Pagaliau, pagaliau jie suprato, kad buvo prasidėję su velniu ir kad jis juos apgavo. Sutuoktiniai atsisakė turėti bet kokį reikalą su juo. Po dviejų dienų moterį ėmė tampyti velniška galia, panašiai kaip apsėstąjį, apie kurį parašyta Biblijoje. Iš baimės ji sušuko: „Jėzau, sūnau Dovydo, pasigailėk manęs!“ Tada ta galia atstojo. Ir šiandien jie šlovina laisvę nuo velnio pinklių.

Tai buvo „nekaltas“ lėkštutės stumdymas!

Kokie baisūs dalykai dedasi su tais, kurie užsiima spiritizmu, pasakoja viena sesuo, kuri slaugė jauną vyrą, užsiimantį spiritizmu. Ji skaitė jam Dievo Žodį ir prie jo budėjo. Kaip ji rašo, kitą dieną ji negalėjo nieko imtis, tik

tyliai melstis. Sesuo pasakoja apie tą naktį: „Būdama pas jį pamačiau, tarsi aukštyn kiltų liepsnos. Pagaliau susmilko prie jo lovos, ir kažkas ištiesė rankas ir užgesino liepsnas. O aš gulėjau nemiegodama kitoje lovoje ir meldžiausi“.

Vienas brolis rašė apie žmones, kurie anksčiau užsiminėjo spiritizmu ir magnetizmu, bet dabar to atsisakė.

Magnetizmas

(plg. dabartinius ekstrasensus (red. past.))

„Vienas vyras tapo magnetizuotoju po to, kai pasidarė spiritistu. Dvasia jam pražadėjo didelę naudą, jei jis užsimis šia veikla. Taip jis pradėjo. Jo žmona tapo spiritistų būrelio mediume.

Jei apsilankydavo ligonis, su kuriuo nežinojo ką daryti, pirmiausia eidavo į gretimą kambarį, kad kartu su žmona paklaustų savo „vadovą“ (dvasią). Šis tada tiksliai nurodydavo ligą ir pasakydavo, ar jis gali išgydyti.

Vyras taip pat paaiškino, kad magnetizuotojas savo magnetine jėga gali gydyti daugiausia tris keturis žmones kasdien ir paskutiniai pacientai nebegauna tos jėgos, kuri buvo suteikta pirmiesiems. Jo jėga išsenka. Kad galėtų gydyti daugiau ligonių, naujos jėgos jis pasisemdavo iš dvasių. Todėl per dieną galėdavo gydyti tiek, kiek norėdavo. Jo jėga niekada neišsekėdavo, nes „vadovas“ nuolat duodavo jėgų.

Taip pat pažįstu tokį hipnotizuotoją – magnetizuotoją, kuris savo kambaryje priguldydavo vienu metu daug pacientų ir vis išeidinėdavo, kad, kaip sakė, pasisemtų „jėgos“. Kokiu būdu jis tai darė, protingai nutylėdavo.

Kai mudu su žmona pirmąkart lankėme anksčiau minėtą šeimą ir su jais meldėmės, nuo tos dienos dau-

giau nebeatėjo nė vienas naujas pacientas. Taip pat nuo tada seansuose dvasios atsisakydavo anos moters kaip mediumės. Taip praėjo 14 dienų, ir tada mus pakvietė į būrelio vakarą, kad dalyviams viską paaiškintume. Daug meldęsi mes ten nuėjome. Dievas davė malonę. Beveik visi dalyviai, išskyrus 3 ar 4, buvo įtikinti ir atsisakė to užsiėmimo. Dabar jie lanko mūsų susirinkimą. Būrelis pagaliau panaikintas“.

Iš šio pranešimo matyti, kaip pavojinga yra užsiimti hipnoze ir magnetizmu.

Čia turiu papasakoti apie keistą apsaugojimą, kurį patyrė žmogus, norėjęs gydytis pas magnetopatą. Priėjęs prie jo namo, ant durų tarp kitko perskaitė: „Magnetinė jėga, minčių ir gyvybės perdavimu pasiekiami geriausi gydymo rezultatai“. Jis nustebo ir susimąstė. Bet paskui vis dėlto įėjo. Sprendžiant iš laukiamojo, jis atėjo į neabejotinai krikščioniškus namus. Čia ant sienų buvo įvairių krikščioniškų posakių, kaip antai: „Ant erelio sparnų nešami“, „Pasitikėk Viešpačiu“, ir netgi sieninis Naujosios bažnyčios kalendorius. Tačiau jam darėsi kažkodėl nejauku ir nepasitikėjimas vis didėjo. Be jo nieko daugiau nebuvo. Tada jis netyčia nugirdo magnetopato ir jo žmonos barnį. Jie šnekėjo taip garsiai, kad galima buvo suprasti kiekvieną žodį. Magnetopatas taip keikėsi ir plūdosi, kad vyriškis laukiamajame pasišlykštėjo. Tada įvyko svarbiausia. Moteris pasakė: „Tu jau seniai parsidavei šėtonui; aš neišlaikysiu! Kai vaikus mokau melstis, tu sakai, kad tai niekai! Negi manai, man neskauda?“

Dabar besiklausantis suprato Dievo ženklą. Jis apsilvilo palatą, pasiėmė skrybėlę ir išėjo namo sakydamas: „Geriau likti kenčiančiam, jei Viešpats nori, negu gauti šėtono duodamą gyvenimą“.

Liudijimą užbaigia žodžiai: „Koks aš laimingas, kad

Dievas mane taip apsaugojo. Man skaudu, kai pagalvoju, kiek daug žmonių ten atsikrato savo ligų – kad amžiams pasmerktų save baisioms kančioms!“

Eksperimentinių paskaitų pavojus

Vien klausant paskaitų apie minėtus dalykus galima patekti į tamsiųjų jėgų priespaudą. Toks smalsumas yra pavojingas. Tai įrodo šis laiškas.

„Praeitais metais C. mieste buvo skaitomos eksperimentinės paskaitos apie hipnozę, įtaigą ir spiritizmą. Apie kiekvieną sritį skaityta po paskaitą; visos trys sudarė ciklą. Aš dalyvavau paskaitoje apie hipnozę. Ant bilieto turėjau užrašyti tikslų adresą. Paskui prie įėjimo bilietą iš manęs paėmė. Iš pradžių hipnotizuotojas paragino visus dalyvaujančius į jį žiūrėti, atsiduoti jo valiai, sudėti rankas ir klausytis. Po kurio laiko dalyvaujantys negalėjo atplėšti vieną nuo kitos rankų. Tai buvo pakartota su susirinkusiais dukart ir vėl gana sėkmingai. Paskui hipnotizuotojas pasikvietė septynis žmones, su kuriais eksperimentavo. Juos kietai užmigdė ir tada darė su jais tiesiog neįtikėtinus dalykus. Aišku, aš labai tuo susižavėjau ir papasakojau savo trims tikinčioms seserims. Jos pasakė, kad tai velnio darbas; bet aš tuo netikėjau. Netrukus vieną vakarą nuėjau gulti ir negalėjau užmigti. Staiga pradėjo drebėti ir virpėti kambario durys – kaip per žemės drebėjimą. Aš sušukau seseriai, kuri miegojo gretimame kambaryje: „Kas gi čia?“ Ji atsakė: „Ir aš nežinau!“ Durys virpėjo vis stipriau; aš pašokau iš guolio ir uždegiau šviesą. Bet niekas nepasikeitė į gera. Man pasidarė klaiku ir aš sušukau seseriai: „Nagi melskis!“ Ji pradėjo melstis, bet buvo dar blogiau. Staiga prisiminiau Bibliją. Surikau: „Paskaityk iš Biblijos!“ Ji paskaitė

vieta, kurią jai Viešpats tuokart nurodė. Bet aš negirdėjau nė žodžio, nes kol ji skaitė, kažkas trypė prie namo įėjimo ir tai patraukė visą mano dėmesį. Štai ji vėl pradėjo – ir ką aš išgirdau? „Žiurėkite, kad kas jūsų nepavergtu tuščia ir apgaulinga filosofija“ (Kol 2, 8). Kai tai išgirdau, mane kiaurai persmelkė ir aš supratau, kad buvau velnio suvedžiotas ir pavergtas. O tuomet prasidėjo siaubingiausia. Suvokęs, jog tai buvo velnias, kritau tampo mas traukulių, tarsi būtų persmelkusi elektros srovė. Čia mano sesuo sušuko: „Jėzaus vardu tegu eina jis lauk“, – ir tamsioji jėga pasišalino. Dabar meldžiausi kartu su dar vienu broliu, su kuriuo mes labai susidraugavę. Viešpats išklausė mūsų maldas. Kitą vakarą, kai mes sėdėjome kartu, velniškoji galia žaibo pavidalu įlėkė pro langą ir vėl mane pagriebė kaip praėjusį kartą; bet brolis malda prašė užtarimo ir manęs pasigailėjo – Jėzaus Kristaus kraujas apvalė mane. Tada aš išsilaisvinau iš šių kraupių pančių ir grandinių“.

Daugelis mano, kad jie visur turi dalyvauti ir viską „išbandyti“. Iš šios istorijos matyti, kaip tai yra pavojinga. Kaip sako patarlė: velniui ištiesi tik mažąjį pirštelį, o jis pagriebia visą ranką. O, jei užtektų tik rankos! Jis užvaldo kūną ir sielą. Tai ir yra klaikiausia. Todėl reikia saugotis tokių renginių ir paskaitų! Kaip greitai žmogus susižavi, kaip greitai jis pagaunamas! O pabaigoj tenka sunki našta.

Hipnozė

Tai, kad hipnozė nėra tokia nekalta, kaip dažnai manoma, įrodo tolesnis laiškas.

„Dėl menko maitinimosi karo metais mane apėmė didelis nervų ir kūno silpnumas, kuris man trukdė dirbti

savo darbą kaip iki tol. Po daugelio bevaisių gydytoju konsultacijų nuvykau į vieno nervų gydytojo kliniką, nepasiteiravęs iš anksto apie jo metodą. Juk ligonis būdamas esi kur kas mažiau apdairus nei sveikas, be to, gydytojas buvo senyvas, humaniškas, pasitikėjimą keliantis simpatiškas ponas, tikrai gerai suprantantis mano kančias.

Pirmąją dieną jis priėjo prie lovos ir paprašė, kad žiūrėčiau jam tiesiai į akis. Tada pakėlė mano dešinę ranką ir pradėjo maždaug tokį monologą: „Jūs žiūrite į mane ir ramybė teka jūsų kūnu, jūs visai nurimstate ir jaučiatės pavargęs, ir kai aš dabar uždedu jums ant kaktos ranką, jūs užmiegate. Prakaitavimas turi liautis, jūs jaučiatės visai gerai ir tampate vėl stiprus. Jūs bandote pajudinti ranką, bet jums tai nepavyksta. Jūs kietai miegate“. Šie žodžiai man kėlė juoką, nes buvau toks pat budrus kaip visada, nė kiek geriau nesijaučiau ir panorėjęs ranką būčiau nesunkiai pajudinęs.

Po antro hipnozės seanso kas rytą 4 valandą man ėmė sapnuotis pikti visą mano sielą gąsdinantys sapnai. Kartą pabudęs pajutau tokį siaubą, tarsi mane būtų apstoję pragaro dvasios, nors kambaryje buvo visai ramu.

Gydytojas aiškino, jog šios būsenos yra mano ligos krizė, kurią sukėlė jo hipnozė ir kuri greitai praeis. Tiesa, sakė jis, kitų ligonių tai beveik nevargina. Manęs nenurmino šis paaiškinimas, aš bijojau kiekvieno naujo ryto ir meldžiau Dievo, kad Jis apšviestų mane, kas vyksta. Pažadėjau Jam, kad noriai ir visiškai Jam atsiduosiu ir tarnausiu, tegu tik apsaugo mane nuo visa ko pikto. Prieš gydymą man iš širdies sklisdavo maldos atodūsis dėl maloningos apsaugos, taip pat dažnai vidury baisių sapnų sušukdavau: „Viešpatie Jėzau, padėk man!“ arba „Jėzus yra čia!“, ir tada šmėkla pamažu pasitraukdavo, o aš

pabUSDavau. Taip, Dievas laikė savo malonės ranką virš manės, ir labai greitai man paaiškėjo štai kas:

„Tu atsivertęs atidavei ir pajungei Dievui savo laisvą valią; dabar žmogus, gyvenantis be Dievo, nori tą pačią valią pajungti savo įtakai ir pavergti – to Dievas neleidžia ir nori parodyti tau, kokios siaubingos jėgos valdys tave, jei nepadarysi galo šiam svetimam poveikiui“. Aš dėkingai atsikvėpiau nuo šio praregėjimo. Nors ir koks silpnas buvau, vis tiek galėjau pareikšti gydytojui apie savo religinius įsitikinimus ir žalingą jo gydymo poveikį. Jis klausėsi manės geraširdiškai šypsodamasis ir, žinoma, nesuprato, ką noriu pasakyti. Jis stengėsi mane sulaikyti ir apgauti, aiškindamas, kad jo gydymas tikrai išoriškas. Bet aš jaučiau, kad tai netiesa, ir dar paklausęs patarimo vieną draugę, kuri tiki Kristų, nusprendžiau nedelsdamas palikti kliniką“.

Kaip tik taip! Dievas mums suteikė laisvą valią ne tam, kad ją perduotume žmogui, kurio nepažįstam ir visai nežinom, kaip ir kam jis panaudos savo valdžią. Todėl Dievo vaikams lieka: „Mano valia priklauso mano Dievui, aš pasitikiu tik Jėzumi“.

Laiškas iš Berlyno štai ką praneša apie spiritizmą ir jo pasekmes:

„Beužsiiminėdamas spiritizmu ponas V. išsiaiškino, kad dvasia, kuri apsimetė jo mirusia motina arba uošve, jam metų metais melavo, o šios gyvos būdamos taip niekada nedarė. Pasekmės V. šeimoje buvo klaikios. Žmona pirma laiko numirė nuo neaiškios ligos po siaubingų kančių. Visas jos kūnas buvo nusėtas nudegimo žymių, rausvų skausmingų nuospaudų. Tokia pat liga susirgo vienas ponas, kuris tyrinėjo spiritizmą, kad galėtų apie jį skaityti paskaitas.

Pastebėjęs, kad taip pat kankinasi viena atsivertusi

dama, kuri visiškai nuo to išsekusi gulėjo lovoje, paklausiau apie burtininkavimo nuodėmes, ir ji dėl to išpažino savo kaltę. Aš tuoj pat sudeginau visas šios rūšies knygas, kurias ji turėjo bute. Po rankos uždėjimo ir maldos ji tuoj pat pažvalėjo ir kitą dieną atsikėlė sveika, o prieš tai jos bute dar garsai vaidenosi“.

Kai spiritistai klausosi Dievo Žodžio – taip pastebėjo šis brolis – tai jie arba tuoj pat kietai užmiega, arba ima trukdyti ilgu žiovuliu. Apsėdusios dvasios reiškiasi garsiomis replikomis, pasiutimo priepuoliais, galūnių traukuliais. Kartą viena mergina, liguistai trūkčiodama, kelioms valandoms prarado žadą.

Yra pranašautojų, kurie spėja ateitį iškviesdami mirusiųjų vėles. Viena tokia pranašautoja Berlyne ant durų turėjo pasikabinusi lentelę su kaina už dvasios iškvietimą.

Greta dvasingų žmonių tokie žmonės atrodo kaip apsėstieji, ir tai reiškiasi priepuoliais, pastėrusiu žvilgsniu, šalinimusi, tikinčiųjų spjaudymu ir mušimu. Kaip vis dėlto kvaila ir pavojinga yra sakyti: reikia su viskuo susipažinti! Manau, tokios istorijos turėtų įspėti. Bet kaskart skuba žmonės į tokius seansus, kaip peteliškės skraido apie šviesą, kol nudegusiais sparnais krinta ant žemės.

Kaip velnias moka persirengti šviesos angelu, parodo kitas laišką, pasakojantis apie okultinius seansus ir sueigas, kuriose esą pasirodo Paulius, Liuteris ir kiti, kad pasisakytų dalyviams. „Keisčiausia, kad čia visada dėmesio centre tik vienas, ir tas vienas – Jėzus. Kaip čia susigaudyti? Jie laikosi nuomonės, kad seansai yra Išganytojo darbas. Ką tai turėtų reikšti? Mirusiųjų klausinėjimas, nurodytas Biblijoje, atkrenta, nes lankytojai visai nežino, kas per ilgą laiką gali įsiterpti; daug valandų

niekas neatsiliepia, nors yra giedama ir meldžiamasi. Dalyviai turi laukti, kas bus. Visi jie – „tikintys“. Abejojančių prašo geriau neateiti. Susirinkusieji kilę iš darbininkų, mediumė yra septyniasdešimties metų, įprastiniame gyvenime eilinė, paprastai kalbanti moteris. Aš visad stebėjau jos sugebėjimu diktuoti užrašymui orią kalbą; negali patikėti, kad ji taip mokėtų apsimesti... O štai tokio diktanto ištrauka (Aš ją perteikiu netaisyta, su sintaksės ir kalbos klaidom. Čia aiškiai matyti mediumės paprastumas): „Vardan mano Dievo, jūsų Išganytojo ir Atpirkėjo, ateina mano dvasia jūsų brolis Paulius. Klausykite! Čia yra sielų, dar neturinčių teisingo požiūrio į šį darbą. Bet saugokitės, kad su savo neteisingu požiūriu netaptumėt abejingi ir aplaidūs. Mano mielosios sielos! Tvirtai glauskitės prie Tėvo Kristaus, kitaip pasiduosite silpnadvasiškumui. Nes mano mielosios sielos, kol jums šviečia laimės saulė ir viskas vyksta pagal jūsų norą, jūs esate linksmi ir gerai nusiteikę ir džiaugiatės mieluoju Tėvu. Bet kai ateities perspektyva darosi vis niūresnė ir į šią tamsą nenori kristi nė vienas žvalinantis šviesos spindulys, ir varge ne tuoj pat pasirodo pagalba, kaip jūs dažnai norite, jūs pradodate svyruoti su kiekvienu žingsniu, kurį norite žengti, nes bijote blogiausio. Todėl, mano mielosios sielos, jei jus kartais ir apgula rūkas, jūs turite būti stiprios Tėve Jėzuje ir žengti pirmyn, į šviesą. Su Dievu! Iki pasimatymo!“

Ir tai, vadinasi, pasakė Paulius? Tokias lėkštas banalybes, kurias kiekvienas žmogus pats gali pasakyti? Ir jis, vadinasi, kalbėjo apie „Tėvą Jėzų“? Kas nors truputį išmoko galvoti bibliškai, tas supras, jog čia vyksta visiškai grubi apgaulė. Bet kodėl gi velnias apsimeta tokiu šviesos angelu ir kalba Pauliaus vardu? Labai paprasta. Taip šios ieškančios sielos geriausiai nukreipiamos nuo

tikro ir teisingo tikėjimo ir nuo paprasto bei blaivaus Dievo Žodžio. Jau 15 metų susitikinėja šis ratelis. Ką būtų galėję padaryti šie žmonės, jei būtų atėję į tikrą tikėjimą, atlikę tikrą tarnystę Dievui! Nuo to velnias juos sulaikė šia pamaldžia apgavyste.

Šviesos balsai

Visai panašiai kaip minėta okultinė bendrija elgiasi lorberiečiai, kurie turi savo „šviesos balsus“ ir „tėvo – mediumo“ Lorbero knygas vertina kur kas labiau nei „plonus, menkus evangelijų sąsiuvinius“.

Jakobas Lorberas buvo muzikas, gyvenęs Grace praeito šimtmečio antroje pusėje. Vieną dieną savo viduje, netoli diafragmos, jis išgirdo diktuojantį balsą. Pagal šį diktavimą jis rašė knygą po knygos, pavyzdžiui, daugiatomę Jono evangeliją, kurioje dienoraščio forma pranešama apie kiekvieną Jėzaus gyvenimo dieną. Aš ne kartą bandžiau skaityti šį veikalą, nes turiu įsigijęs. Bet neįstengiau – per didelis buvo šleikštulys, kuris mane apimdavo nuo šventų dalykų profanacijos. Ir šiuos tariamus „Tėvo Jėzaus“ apreiškimus lorberiečiai deda šalia Izaijo ir Jeremijo! Tačiau tie juk Dievo žmonės, pilni Šventosios Dvasios, tuo tarpu Jakobas Lorberas tebuvo rašantis mediumas.

Vienas brolis man rašo: „Velnias galvoja ir apie tokius pasaulio vaikus, kuriems liepia sąžinė gyventi taip, kaip patinka Dievui. Jiems velnias duoda šventėjimo mokymą – teosofiją. Dar daugiau, jis man padovanojo nežemiškos palaimos akimirkas už sunkias savęs neigimo kovas. Laisvė ir atpirkimas yra rimčiausias, aukščiausias nuoširdaus teosofų tikslas. Knyga „Adeptas“ ir ypač „Naujojo Salemo“ raštai iš Bytigheimo (Lorbero

raštai) mano sielą, žinančią išganymo kelią, visiškai apakino Nukryžiuotojo evangelijai.

Netrukus sužinojau apie mediumizmą, apie nepaprastą klausą ir okultinės literatūros dėka užmezgiau ryšius su aiškiaregiais, sapnų ir karmos tyrėjais, spiritistais ir t. t. Iš pradžių šėtonas suviliojo užrašinėti pranešimus iš anapus. Bet tuo nepasitenkino – netrukus mane pasiglemžė visą. Per velnio klastą tapau spiritistinis demonų mediumas. Jie užvaldydavo mano kalbą ir norėdami galėjo paralyžuoti arba judinti mano kūną. 1920 m. pabaigoje demonams tyčiojantis mane nuvežė į beprotnamį. Man neužteko jėgų pačiam išsigelbėti ir nė vienas okultistas nebegalėjo padėti. Prasidėjo blogiausia – šėtonas apsigyveno širdyje! Pasityčiojimai iš mieliausių giminaičių ir iš Jėzaus vardo pavertė mane velniu. Aš iškenčiau tiesiog pragaro kančias. Demonai spyrė mane kankinti savo kūną iki sunkių žaizdų nesibaigiančioje atsižadėjimo kovoje. Iš beprotnamio paleido, tačiau greitai ištiko sunkus paralyžius, beveik apakau, sulysau panašiai kaip džiovininkas ir tapau visiškai bejėgis. Dangus man buvo uždarytas. Šėtonas patarė nusižudyti. Aš buvau bailus ir nepaisydamas kasdienės nevilties bei kančios mylėjau gyvenimą.

Paskutinę valandą Dievo ranka mane nuvedė į Teichvolframsdorfą. Čia aš klausiausi apie Dievą. Mane apėmė nauja vergiška baimė, kai supratau savo priklausomybę nuo priešišku Jam jėgų. Su Dievo žodžiais į mano aklą sielą vis labiau skverbėsi Jėzaus teisingumo neteisiesiems įrodymas. Pagaliau nebegalėjau kitaip ir turėjau *įtikėti*. Neapsakomas buvo mano širdies džiaugsmas. Tik vieną vardą aš galėjau be galo girti ir šlovinti – Jėzaus vardą. Dabar aš žinojau: Jis gyvas! Netrukus Dievo Dvasia išgydė kūną ir išvaikė demonus. Jėzaus

Kraujas ir Dvasia išlaisvino mane iš sunkios priklausomybės, prieš kurią aš taip ilgai ir nesėkmingai kovojau. Paralyžuotas kūnas per kelias savaites beveik visiškai pasveiko. Bejėgiškumas praėjo ir užleido vietą ankstesnei jėgai. Šiandien man gelia širdį dėl okultistų, teosofų, spiritistų, aiškiaregių, magnetopatų, hipnotizuotojų, karmos tyrėjų, ar kaip jie besivadintų, ir dėl visų žmonių, kurių Jėzus neišganęs. Kokia amžinybė jų laukia šėtono karalystėje!

Dar ir šiandien mane kartais apima sunkios pagundos, kurių metu mane kumščiais vėl puola velniai. Tačiau mano siela yra išgelbėta brangiuoju Jėzaus Krauju“.

Spiritualizmas

Kitame laiške sakoma: „Aš buvau dar neatsivertęs, kai darbo reikalais užėjau į vienos, žinomos kaip krikščioniškos šeimos namus. Tie žmonės meldėsi, taip pat uoliai vaikščiojo į bažnyčią, gyveno sau ramiai ir buvo labai labdaringi. Jie buvo spiritistai, bet save vadino spiritualistais. Aš nieko nežinojau apie spiritizmą ir pamaniau, kad tai kažkas gera ir dieviška. Mane paragino prisidėti. Taip metus dalyvaudavau spiritizmo seansuose, kol Dievo vedamas sutikau tikinčią seserį, kuri man paaiškino, kad tai velnio darbas. Prasidėjo nerami kova, kuri tęsėsi keturias savaites; bet ačiū Dievui, Išganytojas mane išlaisvino. Per šias keturias savaites aš viską mačiau dvigubomis akimis, girdėjau dvigubomis ausimis ir ėmiau suprasti, kas čia dėjosi. Vakarais po susirinkimų mane apimdavo baimė, tamsoje mačiau blyksinčias šmėklas. Nuolat meldžiau Viešpatį, kad Jis parodytų teisingą kelią. Taip atėjau į bendruomenę ir šiandien esu laisvas, linksmas Dievo vaikas per mūsų Viešpaties Jėzaus malonę.

Šis spiritualizmas nuo įprasto spiritizmo skiriasi tuo, kad čia nėra eksperimentų. Susirinkimas pradamas giesmėmis ir malda, Biblijos skaitymu, Šv. Rašto žodžių aiškinimu, kur gali dalyvauti visi. Jei tarp šių dalykų atsiradavo pauzė, pasisakydavo transo būsenoje esantis mediumas, kuris tada apsisistodavo ties Rašto žodžiais ir šnekėdavo gal kokias 10 – 20 minučių. Pradėdavo dažniausiai taip: „Ramybė tebūnie su jumis, mieli žmonių vaikai. Tai, ką aš jums dabar skelbiu, yra mano Tėvo, kuris yra danguje, žodžiai“. Mediumas kalbėdavo kaip Dievo angelas arba kaip Senojo Testamento pranašas, kaip dr. Martynas Liuteris ir t. t. Susirinkime buvo šeši mediumai, kurie pavadino ratelį „Tikroji kelio ložė“ arba „Emauso ložė“. Iš jų trys yra kalbėjimo ir trys – regėjimo mediumai. Regėjimo mediumai mato, kas vyksta susirinkime, pavyzdžiui: už mediumo kėdės stovi dvasia, jo paties dvasia išeina, įeina svetimoji ir veikia per mediumą.

Siauresniame rate, kur net neįleidžiami svečiai, o būna vien tikri nariai, „įžengia pats Viešpats Jėzus“, po to visi dalyvaujantys suklumpa ir paeiliui eina keliais, kad gautų palaiminimą.

Jie teigia, kad spiritualizmas esąs grynas dvasinis mokymas. Pats Viešpats Jėzus moko brolius, kurie visi turi biblinius dvylikos Kristaus mokinių vardus, įžymius biblinius vardus turi ir mediumai. Sako, trejus metus Viešpats Jėzus moko, tada visi jie tampa tobuli. Visa kita jie ryžtingai atmeta kaip menkavertį dalyką, nes tai, ką jie gauna per mediumus tiesiai iš mokytojo, esą daug vertingiau. Paskui jie teigia, kad nekviečia dvasių, tai esą Dievas leidžia šviesti ir gerinti žmones čia, pasaulyje. Taip pat nebeateinančios žemesniosios dvasios, o tik sutaurintos, aukštesnės būtybės. Viena iš spiritualistų

užduočių yra mirusias vėles, kurios kalba per mediumus, atvesti malda pas Dievą. Kartą kalbėjo žmogus, numiręs prieš 200 metų. Jis papasakojo, kad buvo bažnyčių plėšikas, o kitas buvo žmogžudys ir t. t. Taigi broliai turėjo užduotį atvesti juos atgal pas Dievą, melddamiesi su tom dvasiom, taip pat rodydami joms Kristaus kryžių – ar jos nepažinusios to ant kryžiaus, kuriam daugelis meldėsi? O kitos nieko nenorėjo apie tai girdėti. Paprastai tos pačios dvasios vėl ateidavo į susirinkimą, jos teigė, kad dabar esančios šviesos kelyje. Atsivesdavo ir kitas. Ateidavo ir piktavališki draugai, kurie per šiaip silpną mediumą išvystydavo tokią jėgą, kad jį turėdavo laikyti keturi broliai. Paskui penkiolika minučių mediumas gulėdavo sustingęs, nekvėpuodamas. Tada broliai ir visi dalyvaujantys meldavosi, kad jo paties siela galėtų vėl įeiti į kūną. Tačiau tokie dalykai dedasi tik siaurame rate. Kai mediumas vėl būdavo laisvas, jis elgdavosi, tarsi nieko nebūtų įvykę.

Ateinančias dvasias broliai pasitinka žodžiais: „Visos tavo nuodėmės gali būti atleistos, ir nors būtų raudonos kaip kraujas, jas vis dėlto galima iki sniego baltumo nuplauti“. Vadovai magnetizuoja mostais, pervesdami ranka nuo galvos iki kojų, taip nuimdami dvasių poveikius žmonėms. Jie sako, kad žmonės tampa ligoti, pavargę ar nusilpę nuo dvasių, esančių ore; tos pačios kimba prie linkusių būti mediumais žmonių arba ir prie kitų. Ir nubraukimais jos perduodamos mediumui. Daugiausia tai mirusieji, kurie neranda ramybės ir kankina gyvus žmones. Dvasios dažnai ką nors atskleidžia, kas šiaip yra mįslė.

Dama, kadaise mane pirmą kartą ten nuvedusi, irgi mediumė. Ji magnetine jėga pagydo ligonius, kuriems nebegali padėti joks gydytojas. Ji viską daro už dyką ir

turi daug pacientų. Ten aš sutikau net bendruomenės seserį, kuri atėjo gydytis ir nieko blogo čia nematė. Ji pasakė man, kad viskas juk daroma Jėzaus vardu ir pamaldžiai.

Ložės slaptažodis yra: „Mylėk Dievą ir savo artimą kaip save patį“. Jos nariai jau nebegyvena žemiškais rūpesčiais, bet visiškai atsiduoda savo siekiams.

Kaip plačiai yra paplitęs šis spiritualizmas, matyt iš to, kad visi pranešimai stenografuojami, dauginami ir išsiuntinėjami“.

Kaip matome, velnias visokiais būdais stengiasi apgauti žmones. Kad juos dar tikriau suviliočiau, jis mielai naudojasi Biblijos posakiais, maldomis ir Dievo Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardais. Tačiau tai nekeičia esmės. Vis tiek šių iš pažiūros pamaldžių dalykų dėka patenkama į velnio priespaudą.

Astrologija

Pabaigai supažindinu dar su vienu laišku, kad į šį nagrinėjimą būtų įtraukta ir astrologijos sritis.

„Prieš aštuonias dienas parašiau vienam astrologui į Berlyną, norėdamas, kad išpranašautų mano ateitį. Dabar gavau iš jo atsakymą. Jis rašo, kad pirmojoje gyvenimo pusėje aš neturėsiu laimės ir pasisekimo, bet antrojoje, brandesniame amžiuje, tapsiu tikrai laimingas. Paskui jis man išpranašavo du galimus mirties atvejus, ir tai mane labai jaudina, kaip ir visas astrologo pranešimo turinys. Nei dieną, nei naktį neturiu ramybės, jos trokštu ir nerandu. Skaitau Bibliją, bet jos nesuprantu...“

Ar šis širdies nerimas ir baimė nėra pakankami įrodymai, kaip kvaila ir nuodėminga yra klausinėti astrologų?

Koks lemtingas gali būti užsiėmimas astrologija, įro-

do straipsnis laikraštyje „Berliner Morgenpost“. Ten rašoma:

„Vakar anksti Karlshorste ponia M. (toliau pateikiama pavardė ir tikslus adresas) pasirodė policijoje ir informavo, kad nušovė sūnų. Patikrinus nustatyta, kad taip ir yra. Gustavas M. gulėjo negyvas lovoje peršauta galva. Tada ponia M. pasakė, kad davusi sudaryti sūnaus horoskopą ir iš ten sužinojusi, kad jis jau niekada nebeturės dvasinių jėgų. Taigi jam prieš akis buvo siaubinga ateitis. Tai sužinojusiai poniai dažnai ateidavo mintis koku nors būdu išlaisvinti sūnų nuo siaubingo likimo“.

Ar nėra horoskopą sudaręs astrologas šio nužudymo bendrininkas? Jis nebus už tai nubaustas, taigi galės ir toliau verstis visuomenei pavojingu amatu.

Tikriausiai to pakanka įrodyti, koks pavojingas užsiėmimas astrologija. Reikėtų kur kas primygtiniau apie tai perspėti.

O, kad Dievas šią daugybę žmonių liudijimų apie pačių patirtas kančias ir burtininkystės nuodėmių pasekmes panaudotų tam, kad daugeliui supančiotų ir paklydusių žmonių atsivertų akys, kad jie pripažintų, jog visos šios baisios machinacijos padeda velniui supančioti sielas!

Ačiū Dievui, kad mums dar nereikia baigti ir nutilti! Yra galimybė išsigelbėti ir išsivaduoti net tiems, kurie prasidėjo su velniu.

Pridedu dar vieną ištrauką iš laiško, neseniai atspausdinto Naujosios bažnyčios sieniniame kalendoriuje: „Ar jūsų krašte irgi taip daug užimama spiritizmu? Čia yra mažiausiai dvidešimt būrelių, kurie rengia seansus. Netgi vaikai jų įsteigė savo tarpe. Mes džiaugiamės, kad esame truputį pamokyti, ir niekada nedalyvausime tokiuose dalykuose, nes tai gali turėti liūdnų pasekmių. Neseniai

vakare pas mus viešėjo viena jauna sutuoktinių pora. Jie pasakojo, kaip buvo beprotiškai įnikę į spiritizmą. O vargšę moterį taip ėmė persekioti visos tos dvasios, kad ji atsidūrė arti pamišimo ribos. Čia ja pasirūpino mieli ištikimi krikščionys. Po ilgų kovų moteriai baigėsi gerai, o mums ji spindinčiomis akimis pasakė: „Jei dar kada man užeis toks nerimas ir jei aš būsiu puolama, tada man tereikia šauktis Išganytojo vardo, ir viskas praeis“.

Tebūnie pagarbintas Dievas, kad *Jėzaus* vardu teikiamas išganymas, išgelbėjimas ir palaima, taip pat ir nelaimigoms, iškankintoms ir išvargintoms okultizmo aukoms.

„Nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonems po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti“, vien tik didžiai pašlovinto per amžius Jėzaus Kristaus vardas.

Kaip išsilaisvinti?

Tai yra svarbiausia, ką būtina prieš užbaigiant knygą išsiaiškinti.

Pirmiausia nuodėmės pripažinimas

Pirmiausia reikia imti ir pripažinti, kad čia kalbama apie *nuodėmę*, ir būtent apie sunkią nuodėmę, kuri atskiria nuo dangaus, kaip aiškiai pasakyta Biblijoje. Aš dar kartą pakartuju Rašto žodžius, kurie apie tai kalba.

„Nesikreipkite prie burtininkų ir nieko nesiteiraukite pas žynius, kad per juos nesusiteptumėte. Aš Viešpats, jūsų Dievas“ (Kun 19, 31).

„Jei kas nors kreiptųsi prie burtininkų ir žynių ir su jais paleistuvautų, Aš atgrėšiu prieš jį savo veidą ir jį išnaikinsiu iš jo tautos tarpo“ (Kun 20, 6).

„Vyriškis ar moteriškė, kuriuose būtų burtininkystės ar žyniavimo dvasia, turi mirti; juos užmuš akmenimis, jų kraujas tebūna ant jų“ (Kun 20, 27).

„Žyniams neleisi gyviems likti“ (Iš 22, 18).

„Kai būsi įjęs į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos, sergėkis, kad nepanorėtumei sekoti anų tautų nuobodų (šlykštybių). Teneatsiranda pas tave nė vieno, kuris drįstų pašventinti savo sūnų ar dukterį, vesdamas per ugnį, ar kuris teirautųsi pas žynius ir tikėtų sapnais bei prietaisais; tenebūna burtininko nei žavėtojo, nei tokio, kuris teirautųsi pas pytonus (dvasių iškvietėjus) ir raganius ar ieškotų tiesos pas numirėlius; nes Viešpats bodisi visų tų dalykų ir už tokius nusikaltimus Jis išnaikins anas tautas, tau įeinant. Būsi tobulas ir nesuteptas su Viešpačiu, tavo Dievu. Anos tautos, kurių žemę pa-

veldėsi, klauso putveizdų (burtininkų) ir raganių; tu gi Viešpaties, tavo Dievo, kitaip esi pamokytas“ (Įst 18, 9 – 14).

„O bailiams, neištikimiems, nešvankėliams, žudikams, ištvirkėliams, burtininkams, stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera; tai yra antroji mirtis“ (Apr 21, 8).

„O lauke lieka šunys, burtininkai, palaidūnai, žudikai, stabmeldžiai ir visi, kurie mėgsta melą ir jį daro“ (Apr 22, 15).

Šie Rašto žodžiai patvirtina, kad kalbama apie Dievo bodėjimąsi, apie nuodėmę, už kurią reikia užmušti akmenimis ir išnaikinti iš tautos tarpo, taip pat nepriimti į naująją Jeruzalę.

Todėl pabrėžiu: primiausia reikia tai pripažinti nuodėme, sunkia nuodėme. Daugelis to nedaro. Jie laiko tai tik „juokais“. Kai kalbi apie tai su jais, juokiasi ir sako: „Et, nesąmonė! Tai neturi nieko bendra su realybe. Nuo to taip nebūna!“ Kiti kalba apie „kvailystes“, kurių yra padarę; bet kad būtent taip jų gyvenimas buvo patekęs į pinkles, vis dėlto negali įsivaizduoti. Dar kiti mano: „Ak, juk tai buvo visai nepavojinga ir nekalta istorija, kaip ji galėtų turėti tokių pasekmių?!“ „Mano dievobaimingas, pamaldus tėvas tą patarė, mano mirusi motina pati tai darė, argi čia galėjo būti kas nors bloga?“

Na, ir prisigyvenom. Net taip sakoma ar rašoma: „Jūs turėtumėte atgailauti dėl to, kad viešai pavadinote užkalbėjimą burtininkavimu. Tai iš apaštalų atėjusi gydymo priemonė. Juk aišku: reikia tikėti, kad tai padės, ir tikrai padeda, jei tuo tiki ir jei gydoma Dievo vardu“.

Kas taip mano, kas tai laiko nekaltu, nekenksmingu juoku ar bibline gydymo priemone, tas, aišku, dėl to neatgailauja, nes čia neižvelgia nuodėmės. O kas neatgailau-

ja, tas, aišku, neišsivaduoja iš pinklių, apraizgiusių jo gyvenimą.

Paklausykime, ką mums sako Dievo Žodis: visa tai yra burtininkystės nuodėmė, kuri atskiria nuo dangaus, jeigu neatgailaujama. Burtininkystės nuodėmė yra užkalbėti ir duoti užkalbėti. Burtininkystės nuodėmė yra kortų metimu ir pranašavimu bandyti sužinoti ateitį, kurią Dievas nuo mūsų slepia. Burtininkystės nuodėmė yra naudojant visokias formules ir priemones, kaip pavyzdžiui, lietimą, amuletų kabinimą ir t. t., taisyti sveikatą. Burtininkystės nuodėmė yra spiritizmo, mirusiųjų iškvietimo būdu bendrauti su mirusiųjų dvasiomis, kad jos išaiškintų apie aną pasaulį.

Kas pripažino, kad čia turime reikalo su burtininkavimo nuodėmėmis, tas nenorės įsipainioti į tokius iš pažiūros nekenksmingus dalykus. Jis nusisuks nuo visų prietarų. Nebebijos skaičiaus 13 ir pelėdžiukės riksmo, nebesitikės laimės iš keturlapio dobilo ir iš rastos pasagos, nebekals jos prie slenksčio. Į klausimą apie sveikatą nebeatsakys „neprišaukti“ (vokiečių prietaras (red. past.)), kad jam gerai sektųsi.

Šie dalykai nėra tokie nepavojingi, kaip atrodo. Mūsų laimė ir sėkmė priklauso ne nuo dobilo lapų ir rastų pasagų, bet nuo Dievo. Argi neatsisakome pasitikėti Dievu ir Jo tėvišku viešpatavimu, kai iš tokių niekų tikimės laimės? Ir „neprišaukimas“, kai triskart pabeldžiama po stalu, tebėra ta pati pagonybė. Tai turėtų reikšti: „Nenoriu prišaukti nelaimės“. Tarsi Dievas pavydėtų žmonėms laimės ir sveikatos! Panašią mintį Šileris išreiškė „Poliokrato žiede“: „Aš bijau Dievo pavydo“. Argi galime taip netikusiai įsivaizduoti mūsų Dievą, mūsų Tėvą? Argi galime Jį įžeidinėti tokiu pagonišku „neprišaukimu“?

Šalin visus prietarus! Šalin bet kokią prietaringą skai-

čių ir dienu, gyvūnų balsų ir debesų pavidalų baimę! „Tobula meilė išveja baimę. Baimė bijo bausmės“.

Kiek daug Dievo vaikų tiki tokiais prietarais! Jie apie tai mažai galvoja ir neišsiaiškina jų tikrosios reikšmės. Bet kokie prietarai yra tikrojo tikėjimo priešas ir atsižadėjimas.

Todėl sakau: pirmiausia reikia pripažinti, kad čia kalbama apie rimtą ir sunkų nusidėjimą.

Atgaila

Tačiau kas tai pripažino, tas turės atlikti ir atgailą. Tai antras žingsnis. Bet kas yra atgaila? Kaip žinome, atgaila yra suvokimo pakeitimas. Tau reikia pakeisti savo suvokimą. Tu jau neturi teisės manyti, kad tai nepavojinga, kad tai pokštas, bet privalai atsiprašyti Dievą, kad taip Jį nuliūdinau ir taip išniekinai Jo šventą vardą.

Ačiū Dievui, kad Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Kraujas nuvalo visas nuodėmes. Taip pat ir burtininkystės nuodėmes.

Taip, bet tu galbūt pasakysi: „Aš ne patsėjau pas užkalbėtoją, mane užkalbėjo dar mažą vaiką. Aš nežinojau ir nenorėjau to, kas su manimi nutiko“.

Gali būti. Bet vis dėlto tai buvo nuodėmė, jeigu ir ne tavo, tai tavo tėvų. O juk iš tiesų net tie, kuriuos, jiems patiems neprisidedant, vaikystėje kas nors užkalbėjo, yra velnio pinklėse. Velnias – žiaurus priešas. Jam visai nesvarbu, ar patenki į jo nagus per savo ar per svetimą kalbę. Kandžiai šypsodamasis jis panaudoja savo įgytą teisę, jeigu kas per burtininkavimo nuodėmę su juo prasidėjo.

Dažnai nuliūsdavau matydamas, kad žmonės atsidūrę velnio įtakoje. Jie bjauriai kankinami šventvagiškų minčių, ketinimų nusižudyti ir nusiminimo priepuolių tik

todėl, kad ankstyvoje vaikystėje buvo užkalbėti. Žiaurus priešas yra velnias! Jis neturi nei užuojautos, nei gailėsčio.

Tik vieno jis bijo: Jėzaus Kristaus Kraujo. Jėzaus Kraujas yra išgelbėjimo ir išganymo ženklas. Kas šaukiasi Jėzaus Kraujo, kas apsisvalo Avinėlio Krauju, tas yra apsaugotas nuo smaugėjo kaip kadaise Izraelis Egipte.

Todėl turi kreiptis pagalbos į Avinėlio Kraują ir melsti Viešpatį, kad tave išgelbėtų ir apvalytų savo brangiuoju Krauju.

Tikėjimas ir malda

Negana prašyti išgelbėjimo Krauju, reikia *tikėti*, kad Jėzaus Kraujas iš tikrųjų apvalo. Tu turi tikėti, kad Kristuje turime „atpirkimą Jo krauju ir nuodėmių atleidimą Jo malonės gausa“ (Ef 1, 7). Reikia melstis tikint, jog Jėzus ant kryžiaus sutriuškino senajai gyvatei galvą, kad ten Jis iš velnio atėmė valdžią.

Čia nuolat smarkiai klystama. Biblijoje, kaip sakoma, yra 36000 pažadų. Bet visi šie pažadai nieko nereiškia ir negalioja, jei velnias stato priešpriešais vieną vienintelę ištarmę. Kai velnias žmogui pašnibžda: „Tau tai netinka! Vis tiek pražūsi!“ – tada ši ištarmė vargšui žmogui, kuris yra jo valdžioje, reiškia daugiau nei visi Jėzaus pažadai! Vieną kartą vis dėlto išsiaiškink, ką darai, tikėdamas velniu! Taip tu Jėzų paverti melagiu. Ar Jis to nusipelnė? Ar Jis nesakė: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas“? Ar tai ne tiesa, kad per Jį visi Dievo pažadai yra Taip ir Amen? Tuo tarpu velnias yra melagis nuo pradžios iki galo ir melo tėvas. Jis primeluoja ir apgaudinėja sielas. Ar tą pastebėjai? Prieš darant žmogui nuodėmę, velnias taip patraukliai parodo pranašumą ir naudą, kuri būtų pasiek-

ta nusidedant, tarsi jis pats galėtų ir atleisti. O nusidėjus tyčiojasi: „Tavo nuodėmė tokia didelė, kad už ją tau niekas neatleis“. Ar tai ne begėdiška apgaulė? Ir šiuo apgaviku tu nori tikėti? Jo žodis tau galioja labiau nei Dievo Žodis? Jėzus pasakė: „Ateinančio pas Mane aš neatstumsiu“. Jėzus pasakė: „Aš joms duodu amžinąjį gyvenimą, jos nežus per amžius, ir niekas jų neišplėš iš Mano rankos“.

Kuo tu dabar nori tikėti? Velniu ar Išganytoju? Išsiaiškink pagaliau vieną kartą, kad tu Išganytoją paverti melagiu, kai klausai velnio pašnibždėjimų. Ar tu tikrai nori taip daryti?

Patikėk gi, kad tiesa tai, ką pasakė Jėzus: „Atlikta!“ Patikėk gi tuo, ką liudijo Paulius: „Kristuje turime atpirkimą Jo krauju ir nuodėmių atleidimą Jo malonės gausa“.

Taip, patikėk gi Išganytoju! Jis tau nemeluoja. Jis sako tiesą, Jo žodžiu gali pasikliauti. „Viešpaties žodis pasilieka per amžius“.

Ir daugiau neprasidėk su velniu. Nekreipk dėmesio į jo pašnibždėjimus! Jokūbas sako: „Priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų“. Kai nelabasis ateina sužadinti abejonių, pasakyk jam aiškiai ir tvirtai: „Yra parašyta taip!“ Remkis Dievo Žodžiu – ir jis turės trauktis.

Taigi nebetikėk velniu, kuris tau primeluoja, tikėk Išganytoju – Jis yra tiesa ir tau sako tiesą!

Maldos pagalba

Bet dabar išryškėja skausminga tiesa: gali žinoti, kad burtininkavimo nuodėmė yra atleista; bet tuo dar nenuimami ir nepašalinami gyvenimą slegiantys pančiai. Panašiai yra tada, kai žinai, jog tau atleistos praeities

nuodėmės, bet senasis tavo „aš“ kaskart traukia į senąją nuodėmę. Ir priklausomumas vėl atsinaujina.

Ką tada daryti?

Apaštalas Jokūbas savo laiške mums pataria: „Tad išpažinkite vieni kitiems nuodėmes ir melskitės vieni už kitus, kad atgautumėte sveikatą“ (Jok 5, 16). Kas negali pats atsikratyti ir išsivaduoti, tas teieško maldos pagalbos. Tas tegu išsipasakoja patyrusiam broliui ar subrendusiai seseriai ir prašo pasimelsti kartu.

Jėzus bendrai maldai davė ypatingus pažadus: „Jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks“, sako Jis Mato 18, 19. Ir tada tęsia: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir Aš esu tarp jų“. Kur du susitaria melsti iš Viešpaties to, kas atitinka Jo Žodį ir valią, ten nematomas yra ir Jėzus. Ten Jis klauso, išklauso ir padeda. Tai Jis pažadėjo.

Todėl ieškok bendros maldos. Ir ieškok ne tik vieną kartą, bet dažniau, ieškok jos visą laiką. Būna, kad tokia malda trumpam padeda, bet po to nelabojo valdžia vėl pasireiškia. Tada maldas reikia pakartoti. Lygiai kaip būna su rimta liga. Tada negana tik vienąkart išgerti šaukštą vaistų. Tai turi vykti pastoviai.

Pasninkas

Jėzus kartą pasakė: „Šita veislė kitaip neišvaroma, kaip tik malda ir pasninku“. Tai, matyt, reiškia: ilga malda, atsitraukus nuo pasaulio, ramybėje pasisemti jėgų iš aukščiausios Šventenybės.

Palaiminga kuriam laikui visiškai pasitraukti nuo pasaulio, pavyzdžiui, krikščioniškuose poilsio namuose, kur jaučiama Dievo dvasia ir vyrauja tikėjimo galia, kas-

dien atsiduoti Dievo Žodžiui ir tikėjimo maldai. Daugelis per Dievo malonę sielovados namuose jau išsilaisvino iš velnio pinklių.

Jeigu tu gali tai padaryti, patariu tau pabūti tokiuose namuose, kur nusimanoma, kaip tarnauti pasišventus, kur Dievo Žodis yra Dievo galia.

Rankų uždėjimas

Labai vertinu ir tai, kai galima suteikti pagalbą uždėdant rankas. Aš dažnai patirdavau, kad tai gera priemonė ištrūkti iš velnio pinklių.

Tik vienas pavyzdys, koksai palaimingas yra toks rankų uždėjimas. Viena moteris man rašė, kad jos vyras dažnai kenčia nevilties priepuolius, nes dėl savo motinos, kuri daug burdavo kortomis, yra patekęs į pinkles. Aš jai patariau: kai užeis toks priepuolis, tegu uždėda jam rankas. Nes rankų uždėjimas nėra tik bendruomenės vyresniųjų reikalas, bet ir tie, kurie patys tuo tiki, gali ir turi taip daryti.

Po kelių mėnesių ji man atsakė: „Keistu būdu mano vyras kaip tik tą dieną, kai atėjo jūsų laiškas, vėl buvo ypač gundomas. Todėl mes atsiklaupėme, ir pasiremdamas Jėzaus Krauju uždėjau savo vyrui rankas. Jis tiesiog fiziškai pajuto atslūgstant spaudimą. Neviltis pranyko ir jau šeši mėnesiai nebekamuoja“.

Norėdamas dar ganytojiškai patarti dėl rankų uždėjimo, toliau pateikiu ištrauką iš Gerhardo Kulmano straipsnio, atspausdinto 4 – me Marburgo žurnalo numeryje „...ir uždėjo rankas ant jų“:

„Kas gali uždėti rankas? Jokūbas sako: „Kas nors pas jus serga? Tepasikviečia bažnyčios vyresniusius“ (Jok 5, 14). Taigi pirma reikia ieškoti tų, kurie šventai ir įga-

liotai gali uždėti rankas. Kita vertus, ši dovana, aišku, neapribota tik tokiu ratu. Kiekvienoje bendruomenėje yra Dievo apdovanotų vyrų (charizmatų), kurie turi įgaliojimus. Tik būtinai reikia žiūrėti, kad rankų uždėjimas visada sietųsi su bendruomene ir nebūtų atliekamas kokių nors individualistų ir keliaujančių stebukladarių. Mes turime atsisakyti paslaugų tų, kurie uždeda rankas nesusietai su vietos bendruomene. Tik taip galima švariai ganytojiškai paruošti žmogų ir neapsigauti dėl jo dvasinės būsenos. Bendruomenės broliai daug geriau pažįsta atskirus narius ir gali vienas kitą papildyti, kai reikia teisingai nuspręsti dėl žmogaus, kuris nori rankų uždėjimo.

Norint išsiaiškinti, ar galima praktikuoti rankų uždėjimą, ypač svarbu yra malda ir pasninkas (Apd 13, 2 – 3). Rankos Senajame Testamente laikomos tiek reikšmingomis, kad niekas, kas turi sulaužytą ranką, negali tarnauti prie Dievo altoriaus (Kun 21, 18 – 20). Pagal Naująjį Testamentą tai reiškia: niekas, kas sąmoningai neišsizada nuodėmės, negali būti tikras palaimos tarpininkas. Todėl prieš tai turi būti švarinamas dvasinis gyvenimas. Ir tik tada, kai yra šventas noras visiškai atsiduoti Dievui, Dievas laimina rankų uždėjimą. Kitaip lieka pavojus, kad žmogus savo nuodėmių dvasią perduos kitam ir taps ne palaimos, o prakeiksmo ir nuodėmių tarpininku. Bet gali būti ir atvirkščiai. Sukrečianti vyresniojo kunigo Skėvo sūnų istorija (Apd 19, 13 ir toliau) rodo, kad šėtono valdžia parbloškia tuos, kurie Dievo neapginkluoti ir neginami nori padėti prispaustam žmogui. Visada pavojinga gyvybei atnašauti svetimą ugnį Viešpaties akivaizdoje (Kun 10, 1). Todėl čia dar kartą pabrėžtinai reikia nurodyti Pauliaus žodžius: „Niekam greitomis neuždėk rankų“ (1 Tim 5, 22). Ir visiškai aiškiai kaip tik dėl to

apaštalas iš karto perspėja: „ir neprisidėk prie svetimų nuodėmių“.

Daugeliu atvejų velnio pinklės pasireiškia šventvagiškomis mintimis. Kaip galima nuo jų išsilaisvinti?

Padėka

Norėčiau duoti tokį patarimą. Kai nelabasis tau įteigia šventvagiškas mintis – jos aiškiai nekyla iš tavo širdies – tu turi tuoj pat pakreipti savo mintis kita linkme. Pagalvok apie Golgotos kryžių ir ant jo įvykusį išganymą. Ir už šį išganymą padėkok. Yra pasakyta: „Kas aukoja padėką, pagerbia Mane; o tam, kuris elgiasi teisingai, Aš parodysiu Dievo išgelbėjimą“ (Ps 50, 23). Kaskart Raštas ragina dėkoti. Visuomet ir už viską privalome dėkoti Dievui, primena Paulius Efeziečiams (5, 20). Visuomet už viską būti dėkingiems, nes tokia yra Dievo valia Jėzuse Kristuje mums, rašo jis Tesalonikiečiams.

Esu tikras, kad nuoširdus dėkojimas už išganymą yra gera apsaugos priemonė prieš šventvagiškas mintis. Jei mes gyvename šlovindami ir dėkodami, velnias praranda savo valdžią. Todėl išmokime visuomet dėkoti Dievui.

Jei vis dėlto ateina bloga mintis, tai dėkojimas už Jėzaus Kristaus kryžių ir Kraują netrukus nubaidys nelabąjį. Tiesą sakė poetas: „Šėtonas sprunka, pamatęs mus prie kryžiaus“.

Jėzaus vardo šaukimasis

Jeigu šventvagiška mintis ateina visiškai netikėtai, taip staiga, kad tu negali tinkamai pasimelsti, tada šaukis Jėzaus vardo. Tai yra visų trumpiausia ir vis dėlto labai veiksminga malda. Yra parašyta: „Viešpaties vardas yra

tvirta pilis, teisusis bėga tenai ir yra apsaugomas“. Kai tik šaukiesi Jėzaus vardo ir sušunki jį, kada siela varge ir širdis baiminasi, tu jau tvirtoje pilyje, kur esi tikras, kad priešas tavęs nepalies. Kai negali nieko kito nei melsti, nei sakyti, nei galvoti, tada ištark Jėzaus vardą. Ir pamatysi: priešas traukiasi!

Ir kuo dažniau jam taip pasipriešinsi, tuo labiau susilpninsi jo įtaką.

Neištark šventvagiškų minčių

Bet kartu turi nepamiršti vieno – ir tai norėčiau pasakyti tavo paguodai – Dievas yra visažinis. Jis žino, kad tokios šventvagiškos mintys kyla ne iš tavo širdies, kad tu nenori jų galvoti, kad jos tau yra baisios ir bjaurios. Todėl Jis nelaiko tavęs už jas atsakingu. Tik turi saugotis ištarti šias šventvagiškas mintis. Niekad jų neišsakyk, taip pat ir šnekėdamasis su kitais. Daug kas man pranešė, kad juos kamavo tokios mintys, bet jie baimingai saugojosi jas užrašyti. Kiti nebuvo tokie delikatus ir skautūs, todėl užrašė šias nepadorias mintis. Aš tuoj pat turėjau gelbėtis Jėzaus Krauju, kad šie bjaurūs žodžiai neišliktų mano atmintyje. Kai tokios mintys ištariamoms ar net užrašomoms, jų galia išauga. Todėl jokiom aplinkybėm negarsink tokių minčių!

Sunaikink burtų knygas ir būrimo priemones

Noriu duoti patarimą: kokias tik turi būrimo priemones ir burtų knygas – visas į ugnį!

Kai Pauliaus laikais Efeze žmonės buvo pabudinti, ten „daug įtikėjusiųjų ateidavo išpažinti ir pasisakyti, ką buvo darę. Nemaža užsiiminėjusių kerais sunešdavo savo

knygas ir visų akyse sudegindavo. Apskaičiuota, kad jos buvo vertos penkiasdešimties tūkstančių sidabro drachmų“ (Apd 19, 18 – 19).

Jeigu ką nors panašaus turi namuose, mesk į ugnį! Jei turi namie „6 ir 7 Mozės knyga“, tuoj pat sudegink. Arba gal turi „Septynis dangaus skląščius“ arba vadinamąjį „dangaus laišką“? Mesk į ugnį! Jei turi amuletų ir talismanų – nelaikyk jų, atiduok ugniai! Sapnininkus ir būrimo knygas pasiųsk tuo pačiu keliu! Gal turi ant slenksčio pasagą? Tada ištrauk vinis ir nuimk ją! Jei ant tavo laikrodžio grandinėlės kabo keturlapis dobilas arba laimę turinti nešti kiaulytė, ilgiau jų ten nelaikyk! Jei turi kortas arba vadinamąją „planšetę“, ant kurios rašo dvasios, mesk į krosnį. Nepakęsk namuose ir horoskopo. Kas tik susiję su tamsiomis istorijomis, tu turi būtinai išgabenti ir sunaikinti. Reikia nutraukti ir paskutinį siūlą, rišusį tave prie nelabojo.

Nuolatinis Biblijos skaitymas

Nutraukęs siūlus, tave dar pančiojusius su velniu, turi tvirčiau ir glaudžiau užmegzti ryšį su Dievu.

Gyvenk taip, kad dvasiškai bendrautum su Viešpačiu. Pirmiausia kasdien skaityk Bibliją. Numanau, ką atsakysi į šį patarimą: „Aš nieko ten nesuprantu, nieko negaunu. Biblija man yra visiškai neprieinama knyga. Ir kai ruošiuosi skaityti Bibliją, tik tada mano sieloje prasideda tikra kova. Tada ateina šventvagiškos mintys. Ir tam, kad išvengčiau šios kovos, geriau visai jos neskaitysiu“.

Ar nepastebi, ko siekia nelabasis? Jis nori, kad tu nemėgtum Biblijos. O kodėl? Nes Biblija yra gyvybės duona mūsų sieloms. Kas skaito Bibliją atsidavęs ir kasdien, tas semiasi iš jos jėgų priešintis nuodėmei.

Velnius kaskart mėgina sukelti mums nenorą skaityti Bibliją. Jis stengiasi įkalbėti, kad tam nėra laiko arba bent dabar nėra laiko. Esą vis tiek kas nors sutrukdys Biblijos skaitymą ir jį teks nutraukti. Šias nelabojų gudrybes padeda apeiti tik tvirtas ir griežtas įprotis. Mokykimės iš Danieliaus, kuris triskart per dieną puldavo ant kelių ir meldavosi. Jis turėjo tvirtą įprotį. Neatsisakė jo ir tada, kai už maldą grėsė bausmė. Šis įprotis buvo jo apsauga. Jis ir mums yra apsauga, kad velnias nesutrukdytų skaityti Bibliją. Įprask skaityti Dievo Žodį nustatytu laiku, geriausiai anksti rytą. Prašyk Šventąją Dvasią, kad tau atskleistų Žodį, kad tu jį suprastum ir panaudotum gyvenime.

Net jeigu manai, kad krikščioniškos knygos ir laikraščiai tau daug suprantamesni už Bibliją – neleisk, kad tave sulaukytų kasdien ją skaityti. Pamatysi, nukris skraistė, kuri dabar tau dar dengia Dievo Žodį, ir tu sužinosi: „Tavo Žodis yra žiburys mano kojai ir šviesa mano takui“. Tada greitai ir tu imsi šlovinti Dievą kaip psalminkas: „Aš džiaugiaus tavo posakiu, kaip tas, kuris randa didelį grobį“.

Kasdien paskirk laiką maldingam Biblijos skaitymui, pasiek, kad tai taptų tvirtu gyvenimo įpročiu.

Reguliari malda

Neužtenka reguliariai skaityti Bibliją, reikia ir maldos. Dabar tau tai dar sunku. Atrodo, tarsi velnias užspaudžia tau burną, tarsi supainioja mintis. Vos imi melstis, o tave jau ima miegas.

Neleisk taip savęs atkalbinėti melstis. Jei tavo mintys susipainioja ar užsimanai miego, tada melskis balsu! Ir negalvok, kad turi melstis „gražiai“! Svarbu ne gražūs

žodžiai; Viešpats žiūri į širdį. Ir jei tavo malda nesklandi, tai nieko nereiškia. Melskis laisvai iš širdies, kuo paprasčiau pasakyk Viešpačiui, kas slegia tavo širdį.

Ir jei nežinai, ką sakyti meldžiantis, tegu Viešpaties Žodis nurodo tau maldos mintis. Biblijoje perskaitytą žodį paversk malda. Paklausk savęs apie skaitomus žodžius: „Ar aš tai turiu? Ar aš toks esu? Ar aš tai žinau?“ Ir jei atsakai sau: „To aš dar neturiu, to man dar trūksta“, – tada paversk tai savo malda. Taip išmoksi melstis Biblijos padedamas.

Bendravimas su Dievo vaikais

Ir jau tada stropiai puoselėk bendravimą su Dievo vaikais. Jei tavo vietovėje yra krikščioniška bendrija, prisijunk prie jos ir prašyk brolių ir seserų, kad padėtų tavo dvasiai, kartu su tavimi ir už tave pasimelstų. Net jei nėra ten bendrijos, išnaudok kiekvieną progą susitikti su Dievo vaikais, kad paskaitytumėte Dievo Žodį ir pasimelstumėte kartu. Pamatysi, tai duoda jėgos tavo sielai, tai veda tave pirmyn dvasiniame gyvenime.

Jei tavo vietovėje nėra tikinčiųjų bendrijos nei bendruomenės Biblijos ratelio, tada skaityk krikščionišką spaudą, lankykis konferencijose. Juk jų šiandien vyksta nemažai visoje šalyje. Iš šių konferencijų jau yra pasklidusios palaimos srovės. Daugelis tokiuose susitikimuose pažino Išganytoją, daug kas patyrė, kaip skatinamas jų dvasinis gyvenimas. Apsimoka paaukoti kelionei į konferenciją!

Bet svarbiausia, būk arčiau prie Jėzaus! Atsimink istoriją, kurią sykį Jėzus papasakojo apie velnią. Tas velnias buvo išvartytas ir keliavo sausomis vietomis, kol vėl sugrįžo ir rado buvusius „savo“ namus gražiai iššluotus ir

išpuoštus. Tada jis atsivedė su savimi dar septynis draugus, ir tikrajam namo šeimininkui pasidarė dar blogiau nei anksčiau.

Ši istorija mus perspėja būti arti Jėzaus, kasdien Jo Šventosios Dvasios veikiamiems. Kai nepasiliekame po atvertu dangumi, tada nelabasis vėl ateina ir sena daina kartojasi.

Sajunga su Viešpačiu

Jeigu nori visada išvengti velnio pinklių, turi sudaryti sąjungą su Viešpačiu ir likti su Juo visas dienas, nepaliaujamai. Melskis su manimi:

„Aš esu tavo, ištark savo Amen!

Ištikimiausias Jėzau, Tu esi mano.

Išdegink savo vardą ugnimi

mano širdy!

Su Tavim viską daryti ir viską palikti,

Su Tavim gyventi ir numirti,

tegu tokia būna iki paskutiniosios valandos

mūsų elgsena ir mūsų sąjunga!“

Ryžkis, juk galima visiškai išsilaisvinti iš velnio pančių. Tai patvirtina daugelis liudijimų.

Tai įrodo ir šis laiškas:

„Per kvailą smalsumą nuo dvylikos metų aš eidavau mesti kortų, prieš ketverius metus man užkalbėjo sutinusių veidą. Netikėjau tokiais dalykais, o užkalbėjimas man ir nepadėjo. Bet praėjus keliems mėnesiams po būrimo kortomis mane primąkart staiga taip užpuolė noras nusižudyti, kad per plauką neiššokau iš penkto aukšto be jokios priežasties. Nuo to laiko mintys apie savižudybę nuolat sugrįždavo, kartais taip įtaigiai, kad kovodamas su jomis maniau prarasiąs protą arba jaučiausi iš dalies jį jau pra-

radęs. O juk gyvenimo sąlygos buvo užtikrintos, jeigu ne puikios. Paskutinė kova su savižudybės mintimi buvo praeitų metų rugpjūtį, tada mane norėjo jėga įtraukti į ežerą. Vėliau perskaičiau ir išgirdau apie šiuos pančius, apie tamsiųjų jėgų prievartą, į kurią patenkama, kai užsimama tokiais dalykais, ir aš baisiai perpykau dėl šios žmonėms prišnekėtos nesąmonės. Galiausiai taip susijaudinau, pajutau tokį didelį nerimą ir sielos vargą, kad dieną ir naktį turėjau ieškoti prieglobsčio maldoje, kitaip būčiau netekęs proto ar gyvybės. Kartą bemiegę naktį atėjo išgelbėjimas. Pagaliau aš patikėjau, kad buvau patekęs į pinkles. Staiga mane apėmė džiaugsmas. Beveik fiziškai jaučiau išsivadavimą iš grandinių. Tada ėmė leistis neapsakomai puiki ramybė, ir mane pagaliau apėmė išganymo tikrumas, kurio ieškojau tiek daug metų, už kurį taip ilgai grūmiausi.

Nuo tada manyje yra kažkas nauja. Nuo tada aš jaučiuosi saugus, žinau esąs Jo apsaugotas – ir tam, kas man niekad nepavykdavo – atsikratyti pykčio ir nekantrumo – dabar gaunu jėgų. Aš galiu šlovindamas ir dėkodamas žvelgti atgal ir su pasitikėjimu – pirmyn“.

Primygtinis liudijimas

Kad galima visiškai išsivaduoti iš visų okultizmo jėgų, įrodo ir laiškas, kurį gavau, kai pasirodė penktasis šios knygos leidimas. Taigi atskiromis laiško dalimis nebegalėjau papildyti tų skyrių, kuriuose kalbama apie spiritizmą ir t. t. Todėl įdedu jį čia, knygos pabaigoje, kaip liudijimą, kad galima išsivaduoti iš tamsos jėgų. Drauge laiškas parodo, kaip Dievas ne vieną kartą panau-dojo šią knygą, kad iš vergovės išvestų į laisvę.

Tame laiške dėstytojas iš Austrijos rašo:

„Visur, kur „apreiškimas“, „pranešimas“ ar pasirody-mas dalyvaujantiems susijęs su „jautriu“ arba „linkusiu į mediumus“ asmeniu, tvirtai galima kalbėti apie okultinį apreiškimą, pranešimą arba pasirodymą; taip yra spiritiz-mo, hipnozės, įtaigos, telepatijos ir „animistinio“ spiritiz-mo atvejais!

Kaip dažnai atsitinka, kad mažoje ar didelėje draugi-joje kas nors sau užniūniuoja žinomą dainą ir staiga kitas sušunka: „Aš kaip tik tą galvojau!“ Tai yra nesąmoninga telepatija, minčių perdavimas; bet tokiems nenumaty-tiems reiškiniams nereikia ir negalima skirti ypatingo dėmesio, kitaip būtinai patenkama į okultizmo tinklą; tas, kuris „kaip tik tą galvojo“, ir tas, kuris niūniavo dainą, dabar abu laiko save „jautriais“ (ekstrasensais) arba „me-diumais“, dažnai apie tai kalba, o netrukus pradeda ban-dymus – ir žmogus jau pagautas! Įtaiga, spiritizmas ir hipnozė dažnai yra tolesnės vystymosi – arba geriau sakant, įpainiojimo – pakopos! Aš čia visai nenoriu ir negaliu rašyti „veikalo“ apie šiuos dalykus, todėl tik kai ką paminėsiu iš savo patyrimo.

Telepatiniai eksperimentai prasidėjo su lošimu korto-

mis; ypač „Juodojo Petro“ žaidime aš naudoju aktyvią ir pasyvią telepatinę jėgą, nelygu kokios man reikėjo; iš kitų traukiau man reikalingas kortas ir be žodžių paveikdavau, kad kiti trauktų kortas taip, kaip aš norėjau; netrukus mes nebelošėme, o ėmėme eksperimentuoti „moksliškai“. Buvo atrastas „mediumas“ – apie 18 metų vaikas. Dabar jis panašioje į transą būsenoje, kurią sau sukeldavo, turėjo daryti arba galvoti tai, ko aš (vėl be žodžių!) norėjau. Vėliau kartą aš su šešiais kitais lošiau kvarteta; čia man atėjo mintis, kadangi šiaip lošimuose man niekada „nesisekdavo“, dabar išsikovoti pergale pasinaudojus telepatija; kiti lošėjai apie tokius dalykus nė nenumanė, ir tai man gerokai palengvino „sėkmę“; išskyrus tris kvartetus, kuriuos laimėjo du kiti lošėjai, aš surinkau devynis kvartetus – viskas dėl įtemptos aktyvios ir pasyvios telepatijos; bet po to turėjau išeiti į lauką ir lietuje atsivėsinti įkaitusią galvą. Tuomet dar nepastebėjau slaptos ugnies, kuri mano sieloje su pragariška klasta ir vyliumi vis daugiau užgriebė aplink save, jos negalėjo užgesinti ir vėsinantis lietus. Jeigu aš vis dėlto būčiau tada nujautęs arba jei kas nors būtų mane perspėjęs, kokias pragaro kančias ruošia ši slapta ugnis ištisiems penkeriems metams, kaip baisiai ji viską nusiaubs, kai po penkerių metų kaip vulkanas išsiverš iš slaptos mano sielos pragaro!

Taip, jei aš būčiau žinojęs, kas man atsitiks dėl to ateityje, nebūčiau iš kvailo smalsumo nuėjęs į eksperimentinę paskaitą apie telepatiją ir įtaigą! Kokia vis dėlto nesuvokiama Dievo malonė, kai Jis tuomet šėtonui neleido, kad šis man suteiktų okultines atviros įtaigos ir hipnozės jėgas; ir nors aš būtinai norėjau to išmokti, bet man vis dar nesisekė – mano laimei; nes kas iš manęs galėjo likti, jei tuomet, toli nuo Dievo ir Išganytojo, būčiau vi-

sas patekęs velnio valdžion? Galbūt žmonėms būčiau tapęs ižymybe – bet Dievui amžiams pražuvęs! Bet Dievas pasigailėjo manęs dėl savo begalinės kantrybės ir ištikimybės – ir neleido taip atisitikti. Tik pusei metų praėjus po mano atsivertimo į tikrąjį tikėjimą, Išganytojas trumpam perleido mane velnio įtakai; „nepavojingas“ telepatinis bandymas buvo pradžia; vos po penkių minučių atsirado pirmoji tikra įtaiga, o po kelių valandų masinė įtaiga ir hipnozė nebebuvo kas nors ypatinga. Po keturių dienų pagaliau aiškiai pamačiau, kad visiškai praradau bet kokį ryšį su Dievu ir Išganytoju; tačiau pastebėjau, kad ne savo paties įtaigos jėga visa tai padariau, bet kad tai buvo kitos jėgos, kurios veikė per mane. Kokios jėgos? Man teko tai kaip reikiant pajusti kūnu ir siela! Beribė tuštuma mano sieloj, nerimas ir netikrumas dėl visko, kartu nervingas viso kūno drebėjimas, sustingusios, niūrios akys, kurių visi baiminosi – taip, ko tik aš neiškenčiau!

Bet tai kaip tik buvo neapsakoma Dievo malonė, kad taip aiškiai jaučiau pasekmes, nes todėl aš galėjau susimąstyti; jei iškart po savo atsivertimo būčiau atėjęs priešų velnio dovanų, tikriausiai būčiau visiškai apkerėtas ir pražuvęs. Aš nusprendžiau Jėzaus vardu baigti visa tai, išskyrus – ir šis „išskyrus“ vėl vos nekainavo man sielos išganyką, sveikatą ir mano egzistavimą – „mokslinius“ eksperimentus; kai ir tai mečiau, galiausiai apsiribojau eksperimentais, norėdamas parodyti, kad įtaigos ir hipnozės negalima naudoti nei auklėjime, nei kitur; bet pagaliau supratau ir šią paskutinę velnio gudrybę ir už tai atlikau atgailą; aš išpažinau psichiatrinės ligoninės vyriausiajam gydytojui apie besąlygiško pažado, kurį buvau jam davęs, sulaužymą ir pažadėjau dabar nutraukti visus „bandymus“. Tuo tarpu įtaigojimas ir hipnotizavimas

(kurio mes anaipol nepripažinome hipnoze) paplito tarp kolegų kaip pavojinga epidemija. Vyko siaubingiausi dalykai: vienas išsigandęs „raganosio“ krito ant žemės ir pabudo; pasekmės buvo stiprus galvos skausmas ir visiškas neimlumas, kuris kelias dienas smarkiai jam kenkė. Kito nebuvo įmanoma pažadinti; didelėmis pastangomis pagaliau tai vis dėlto pavyko. Taip darėsi man nebūnant.

Vos grįžęs po savo išpažinties vyriausiajam ligoninės gydytojui ir dar svarstydamas jo rimtus žodžius, iškart patekau į grupę keistų figūrų, kurių tamsoje negalėjau atpažinti; šio susirinkimo tikslas man buvo žinomas; vargais negalais vienas ką tik buvo pažadintas didelėmis valios pastangomis; tada aš sušukau į tamsą: „Jei tai tuoj pat nesibaigs, mane atleis iš darbo!“ ir išėjau, norėdamas vienumoje pasimelsti ir pasikliauti vien Dievu. Nuo tos valandos visos šios istorijos tarsi nė nebuve.

Buvau išgelbėtas; bet kai ko nenujaučiau: kad būtent šios sunkios nuodėmės, kurias buvau padaręs – juk tai, ką papasakojau, tėra tik ištrauka iš tų siaubingų penkerių metų – ir šis supančiojimas išlieka tol, kol viskas viskas tikint nuvaloma Jėzaus Kristaus Krauju, mat šios pinklių jėgos amžiais negali būti įveiktos kitaip. Penkiolika mėnesių turėjau varganą gyvenimą, kupiną neramių kovų, kol pagaliau galėjau pasakyti: „Štai pergalė, nugalinti pasaulį: mūsų tikėjimas!“ Kur būčiau patekęs šio „išsivaduojamojo karo“ paskutinėmis dienomis, jei man tada Dievas nebūtų padėjęs savo begaline malone! Tomis siaubingiausio bedieviškumo dienomis, nors aš juk buvau atsivertęs, skaičiau knygą „Velnio pinklėse“ ir pastebėjau, kad pats esu baisyose pinklėse, nusilenkiau Dievo įsakymui, atgailavau už viską, ką pripažinau kaip nuodėmę, ir čia patyriau: geriau daugiau negu per mažai, ir narsiai atsisakiau visko, kas bent kiek priminė blogą

praeitį. Ir į vadinamąsias „smulkmenas“ nežiūrėjau paviršutiniškai, žinojau: šventojo Dievo akivaizdoje ir „smulkmenos“ yra mirtinos nuodėmės; pavyzdžiui, skaičiaus 13 baimė ir kiti prietarai, kuriuose skaičiai, dienos, veiksmai ir t. t. turi magišką reikšmę (kai keturi asmenys atsisveikina, jie stengiasi nesusikryžiuoti vienas kitam paduodamų rankų!), joks prietaringas posakis neturi išsprusti iš mano lūpų net „juokais!“ Taip, aš tai patyriau: su velniu negalima juokauti ir elgtis neapdairiai, nes kaip tik vadinamosiomis „smulkmenomis“ jis nori mus išlaikyti savo priespaudoje: apsimeta ne tik šviesos angelu, bet ir vikriai dedasi nykštuku!

Be būrimo kortomis labai paplitęs ir sapnininkas; žmonės pagal šios knygos nurodymus lošia, dar daugiau: jie pasitiki šia knyga visiškai, kabinasi į ją kaip į stabą; jie tiki kiekvienu knygos žodžiu, – bet Dievo pažadais Biblijoje netiki: tą jiems pavagia velnias! Labai paplitusi čia ir „švytuoklė“.

Jei nebūčiau prieš septynerius metus nuėjęs į tą mokslinę eksperimentinę paskaitą apie „siderinę švytuoklę“, nuo ko tik būčiau apsaugotas! Labai nedaug trūko, ir man tai būtų kainavę gyvybę, kaip ir daugeliui spiritistų!

Viena dama gulėjo sunkiai sirgdama; jos vyras ir du vaikai gyveno netoliese; vieną dieną vyras nušovė abu vaikus ir nusišovė pats: jie visi buvo spiritistai... Kitoje Austrijos vietoje vyras nušovė du savo vaikus, žmoną ir nusišovė pats; visi buvo spiritistai. Iš paskutinio laiško paaiškėjo, kad jį „pasikvietė pas save tėvai“. Jei nuo pat gimimo nejausčiau gilaus pasibjaurėjimo savižudybe, tikriausiai ir man panašiai būtų atsitikę. Aš pradėjau taip pat „moksliškai“ ir švytuokle tyriau vandenį, geležies ir vario gabalus, medieną, šviną, aliuminį ir t. t.; netrukus atėjo eilė fotografijoms, rašysenoms ir laiškam – norė-

jau nustatyti pasirinktų asmenų charakterį; ir pagaliau po švytuokle pakliuvo abėcėlė: „Ar rytoj bus gražus oras?“ „Taip!“. Tai buvo pradžia; apie valgį ir gėrimą atsimindavau tik retkarčiais ir labai nesistemiškai. Dvasia visiškai „atvertė“ mane į katalikybę ir paskatino kaip maldininkui keliauti į Marijos celę, prie jos laikui bėgant apsiireškė ne mažiau kaip keturios piktosios dvasios, prieš kurias turėjo kovoti „geroji“, ši „geroji“ iš pradžių vadinosi „šventuoju Ferdinandu, Kastilijos karaliumi“, paskui „arkangelu Gabrieliumi“, paskui „žemės dvasia“, paskui „Kristumi“ ir pagaliau „pačiu Dievu“.

Kaip ilgai ėjau į velnio religijos mokyklą! Jis apsimetė šviesos angelu. Ko tik ten nebuvo mokoma! Inkarnacija ir reinkarnacija, žemės dvasia, panteizmas ir t. t. Ilgai neatsikračiau nuosekliai puoselėjamo pasipūtimo, kad aš kaip „Jonas Krikštytojas“ turiu ruošti kelią grįžtančiam Kristui! Kai dabar pažvelgiu atgal, turiu pasakyti: vis dėlto pikčiausia velnio klasta buvo ta, kad jis sakė, jog visa tai yra tik Dievo balsas, tokių „dvasių“ išvis nėra. Pagaliau atėjo metai, kai aš netikėjau nei vienu, nei kitu, tik aiškinausi visą spiritizmo sritį „animistiškai“; maniau, visa tai tėra sielos jėgos, kurios išlaisvinamos per transo būseną ir paskui dalyvaujančiųjų vaizduotės dėka virsta „dvasių pasirodymais“. Koks buvo šios velnio klastos tikslas? Neleisti man suprasti, kad tai yra tamso kunigaikščiai ir valdovai, kurie žmones laiko apžavėtus ir apgaudinėja. Kartą pastorius iš Berlyno pamokslavo prieš spiritizmą. Aš tuomet buvau baisiai įtūžęs dėl jo žodžių ir galvojau: „Jis juk pats yra spiritistas, jei jis tikrai mano, kad tai piktosios dvasios; aš tuo netikiu, todėl ir nesu spiritistas!“ Kokia tai buvo didelė klaida!

Po atsivertimo aš kitaip ėmiau žiūrėti į tuos dalykus. Dabar sužinojau, kad iš įvairių spiritizmo reiškimosi for-

mų aiškiai pavojingiausios tos, kur „pranešimai“ priimami per rašymo ir kalbėjimo mediumus ir pasinaudojus abécèle. Iš esmės visa tai yra vienas ir tas pats: velnio, visų melų tėvo, apgaulė! Šią didžiausią klastą, kurią ir aš patyriau, jis panaudoja, kiek man žinoma, taip dažnai, kiek tik gali; jis atsistoja po nematoma kepuraitė ir nuduoda, tarsi jo apskritai čia nebūtų; jis įkalba savo aukoms: juk nėra jokių piktųjų dvasių! Juk nėra jokių velnių!

Taip, tai yra jo didžiausia klasta, ir šiandien jai pasiduoda daug žmonių. Tada šie vargšai apgauti žmonės su dideliu, daugiausia „moksliniu“ pranašumu ir pasitikėjimu sako: „Tai ne kokios nors dvasios, o tik sielos jėgos, kaip magnetizmas, kurios dar nėra ištirtos“.

Kai Viešpats, mano Išganytojas, atvėrė man akis, šios „dar neatrastos jėgos“ tapo man aiškios, ir tada aš pagaliau supratau, kur pasislėpęs ir kas yra mano sielos priešas; tada pagaliau aš turėjau reikalą nebe su nematomu priešu; tada jau žinojau, kam tokiam reikia „duoti atkirtį“, geriau pasakius, „duoti kryžių“; ir nuo kryžiaus ir Jėzaus Kraujo tamsiosios jėgos privalėjo sprukti – visai kaip viduramžiškose vaiduoklių istorijose, tik su tuo skirtumu, kad kiekvienas, kuris nori kryžiumi pasiekti pergalę prieš velnią, iki tol dar turi atgailaudamas ir tikėdamas nusilenkti po šiuo Golgotos kryžiumi.

Praėjus ketveriems su puse metų po pirmųjų mano spiritistinių bandymų man apsireiškė Jėzus kaip prisikėlusysis; bet tinkamos atgailos tada dar nebuvo atlikęs; aš net nesupratau tikros kryžiaus ir „Kraujo jėgos, kuri išlaisvina“, kaip yra giedama, reikšmės. Aš mažiau apie tai savo žmogiškomis mintimis ir vis pykdavau, kai tikintys krikščionys kalbėdavo apie „atleidimą Avinėlio Krauju“; laikiau tai pavojingu prietarų, bet nežinojau, jog šis tikras tikėjimas man atrodė prietaras kaip tik todėl,

kad aš pats dar buvau senoje prietaro ir spiritizmo valdžioje. Girtas dažnai sako apie visus kitus, kad jie girti – net apie namus, – bet kad jis pats girtas, tai jis retai nori pripažinti! Taip buvo ir man.

Praėjus šešeriems metams po tų pirmų lemtingų spiritizmo bandymų aš skaičiau paskaitą prieš spiritizmą, o kitą dieną vedžiau apie tai ilgą diskusiją, kur jau visiškai įsitikinęs viską apsakiau kaip velnio darbą ir savo paties išgyvenimais remdamasis mėginau išaiškinti, kaip tamso jėgos apsimeta šviesos angelu. Bet svarbiausio dalyko trūko per abu vakarus: aš pats dar nebuvau laisvas nuo senų pinklių; nežinojau, kad šiose pinklėse gali būti ir šešerius metus; aš nesugebėjau suvokti viso nuodėmingumo. Kaip tik tuo metu Viešpats pradėjo ruošti mano išlaisvinimą. Kolega nusipirko knygą „Velnio pinklėse“ ir parodė man; aš permečiau akimis keletą puslapių ir tuoj pat įsitikinau, kad turėčiau užsisakyti šią knygą; taip netrukus ir padariau. Bet nuo tos dienos mano dvasinis gyvenimas visai pašlijo; anksčiau aš retai galėdavau tikrai susikaupti ir iš širdies melstis; dabar man tai tapo neįmanoma. Guodžiausi posmu: „Kad ir visai nejaučiu tavo galios, tu vis dėlto vedi prie tikslo net ir naktį“.

Knyga atėjo – ir tik dabar tai iš tiesų prasidėjo: velnias gana sistemingai norėjo suardyti mano sielos jėgas. Kas antrą dieną jis mane įstumdavo į būseną, kuri buvo nepalyginama su blogiausiais laikais prieš atsivertimą: tai buvo gryniausias pragaras. Vos vieną dieną pailsėdavau ir galėdavau vildamasis ir pasitikėdamas žvelgti į Dievą – kitą dieną jau vėl puldavo pragaro jėgos. Pagaliau pasiryžau skaityti knygą „Velnio pinklėse“. Dabar sau atrodžiau kaip sūnus palaidūnas ir buvau visiškai pažemintas. Tada Dievas patvarkė, kad išgirsčiau pamokslą apie sūnų palaidūną; vėl atsirado viltis; tikėjausi Dievo

gailestingumo, bet tokio, kokį įsivaizdavau. Turbūt daugiau nebedrįsau tikėjimą Kristaus kryžiumi ir Jo Krauju, išlietu už mūsų nodėmes, apibūdinti kaip „prietara“, bet vis dėlto mano akys dar buvo uždengtos: šėtonas, vyriausiasis iš visų hipnotizuotojų, buvo man įsakęs: „Užmerk akis! Dabar tu nebegali daugiau atsimerkti!“ Ir aš negalėjau, kad ir kaip būčiau norėjęs. Aš jau troškau baigties: „Kaip išsilaisvinsiu?“, nes visai aiškiai pamačiau, jog visų vidinių kovų ir abejonių po mano atsivertimo priežastis ta, kad aš kaip tik buvau velnio supančiotas.

Po trijų valandų išpažinties, kuriai velnias visais įmanomais būdais norėjo sutrukdyti, perskaičiau knygą ligi galo, paskui dar iki trečios valandos nakties gulėjau lovoje melsdamasis, ir nors aplinkui buvo tamsu, mano sieloje darėsi vis šviesiau. Aš visiškai pasikloviau Jėzaus Kraujo jėga. Galbūt man dar daug kas buvo mįslė, bet išvaduojančiojo poveikio dėka išvelgiau nuostabią tikrovę. Kitą dieną – kaip tik buvo Naujųjų metų rytas – aš negailestingai deginau visa, kas susiję su velniška praeitimi: šių liekanų vis mažėjo, o mano sieloj nuostabiai didėjo tikrumas ir aiškumas bei išganymo pripažinimas! Iš apsakymų apie savo „spiritistinius išgyvenimus“, kuriuos anksčiau sukūriau, šį tą trumpai išsirašiau, kad ne viską pamirščiau, visgi dėl to, kad išliko vidinis nerimas ir buvo trukdoma melstis, aš vis nusprenddavau dar ką nors sudeginti.

Velnias ir dabar dar naudojo visą savo klastą, bet „Jėzaus Kraujas ir Dvasia išlaisvino mane iš sunkios nelaisvės, su kuria aš taip ilgai ir nesėkmingai kovojau“. Dabar man nebereikia pykti, kai girdžiu ar skaitau apie atleidimą Avinėlio Krauju. Taip šie metai Viešpaties ir Išganytojo malone tapo tikru „jubiliejumi“: dabar kad ir kas beatsitiktų – aš saugus mano Išganytojuje!“

Man būtų didelis džiaugsmas, jei ši knyga padėtų dar daugeliui žmonių nugalėti pančius ir prasibrauti prie kryžiaus!

Užbaigiu Doros Rapard Viešpaties galios ir malonės garbinimu:

„Didysis Emanueli, pergalingasis Kunigaikšti, gyvybės Šaltini, galingiausias Didvyri! Niekas esu be Tavęs, todėl išklausk mane, maloningai apsaugok nuo nuodėmės ir pasaulio!

Šėtonas siekia manęs, nori įsibrauti į mano širdį, atitraukti mane nuo Tavęs; bet kai tik Tu, Viešpatie Kristau, šalia manęs, jam nepadės visa jo klasta; jis turi sprukti.

Jeigu tik liksiu amžinai ištikima Tau, o Viešpatie, už mane nukryžiuotasai, jeigu iki kapo duobės atkakliai laikysiu Tavo perdurtą ranką, tada būsiu laisva.

Laisva nuo nuodėmės naštos, kurią Tu nešei, nuo viso skausmo! Laisva nuo visko, kas be prasmės, keliauju aš į tėvynę, mirtis yra man laimėjimas, nes Tu esi mano“.

Turinys

Leidėjo pratarinė	5
Pratarinė 13 – ajam leidimui	6
Pratarinė 1 – ajam ir 2 – ajam leidimui	7
Kaip man teko patirti tai	9
Ką sako Šventasis Raštas?	15
<i>Vaikų žudymas</i>	15
<i>Žynys</i>	17
<i>Ženklių aiškinimas</i>	19
<i>Burtininkystė</i>	22
<i>Žavėtojas</i>	28
Kaip tai daroma	33
<i>Karpų užkalbėjimas</i>	33
<i>Dantų skausmo ir kt. užkalbėjimas</i>	36
<i>Velykų vanduo</i>	38
<i>Dangaus ir ugnies laišakai</i>	40
<i>6 ir 7 Mozės knyga</i>	40
Kokios yra pasekmės?	44
<i>Be maldos džiaugsmo</i>	44
<i>Jokios ramybės</i>	45
<i>Mintys apie savižudybę</i>	46
<i>Šventvagiškos mintys</i>	46
<i>Dievo Žodžio nesuvokimas</i>	47
<i>Mintys apie nužudymą</i>	48
Pranašavimas bei būrimas kortomis ir pasekmės ...	51
Ką pridaro spiritizmas	58
<i>Lėkštutės stumdymas</i>	59
<i>Magnetizmas</i>	61
<i>Eksperimentinių paskaitų pavojus</i>	63
<i>Hipnozė</i>	64
<i>Šviesos balsai</i>	69

<i>Spiritualizmas</i>	71
<i>Astrologija</i>	74
Kaip išsilaisvinti?	77
<i>Pirmiausia nuodėmės pripažinimas</i>	77
<i>Atgaila</i>	80
<i>Tikėjimas ir malda</i>	81
<i>Maldos pagalba</i>	82
<i>Pasninkas</i>	83
<i>Rankų uždėjimas</i>	84
<i>Padėka</i>	86
<i>Jėzaus vardo šaukimasis</i>	86
<i>Neištask šventvagiškų minčių</i>	87
<i>Sunaikink burtų knygas ir būrimo priemones</i>	87
<i>Nuolatinis Biblijos skaitymas</i>	88
<i>Reguliari malda</i>	89
<i>Bendravimas su Dievo vaikais</i>	90
<i>Sajunga su Viešpačiu</i>	91
Primygtinis liudijimas	93

Ernstas Moderezonas

Mod-23 VELNIO PINKLĖSE: (Paaiškinimai ir įspėjimai)
/Iš vokiečių kalbos vertė Z. Ardickas. –
Šiauliai, „Jona“.

ISBN 9986-401-07-0

UDK 23/28(13)

Ernstas Moderzonas
VELNIO PINKLĖSE

SL 658. Tiražas   egz. Užsakymas   .
Išleido Lietuvos krikščioniško fondo
leidykla „Jona“, Tilžės 126a,
5400 Šiauliai. Spausdino

Ernstas Moderzonas

Velnio pinklėse

Ernstas Moderzonas gimė 1870 m. Zeste, mirė 1948 m. Bad Blankenburge (Tiuringija), per savo gyvenimą daug parašė – apie 260 įvairių knygų ir brošiūrų. Taip, jo akimis žiūrint, pratęsė ir išplėtė savo, kaip pamokslininko ir ganytojo, darbą.

Ši knyga apie dangaus kovą su šio pasaulio kunigaikščiu. Remdamasis daugeliu dalykiškų pavyzdžių, autorius įspėja apie įvairius pavojus, kurie mums gresia iš velnio.

Didelė Moderzono ganytojiška patirtis didina knygos vertę ir padeda skaitytojui susipažinti su demonišku jėgų sugebėjimais apsimetinėti.

Ernstas Moderzonas

VELNIO PINKLĒSE

12.248